

Tiếng Dương Cầm

Contents

Tiếng Dương Cầm	1
1. Chương 1 Tiên Thoái Lương Nan	2
2. Chương 2: Chạy Trốn	3
3. Chương 3: Trò Đùa	5
4. Chương 4: Giải Thoát	7
5. Chương 5 Bẫy	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8+9	14
9. Chương 10	17
10. Chương 11	20
11. Chương 12	22
12. Chương 13	24
13. Chương 14	25
14. Chương 15	26
15. Chương 16	28
16. Chương 17	29
17. Chương 18	30
18. Chương 19	32
19. Chương 20	33
20. Chương 21	34
21. Chương 22	35
22. Chương 23	37
23. Chương 24	40
24. Chương 25	42
25. Chương Ngoại: Liễu Phương Nghi	45

Tiếng Dương Cầm

Giới thiệu

* Warning (cảnh cáo về nội dung truyện): hư cấu, đừng suy diễn lung tung* Casting (giới thiệu nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-duong-cam>

1. Chương 1 Tiến Thoái Lương Nan

Chương 1: “Tiến thoái lưỡng nan”

Hàn Ngọc trầm mặc nhìn chiếc đồng hồ thứ sáu trên bàn. Hôm nay, tròn sáu năm ngày Khánh Minh biến mất khỏi cuộc đời cô và cũng là sinh nhật thứ hai mươi sáu của anh. Từ ngày anh ra đi, cô lúc nào cũng nhớ về anh, lúc nào cũng mơ thấy anh quay về bên cạnh cô. Giấc mơ ấy đã cùng cô trải qua bao thăng trầm trong cuộc sống trong khoảng thời gian dài đằng đẵng kia.

Sáu năm qua, cô vẫn có thói quen chọn một chiếc đồng hồ trong ngày sinh nhật anh, rồi một mình đến buổi hòa nhạc, một mình xem người ta đánh đàn, rồi cũng chính cô, một mình khóc giữa không gian rộng lớn này. Buổi hòa nhạc bắt đầu, không gian trở nên trầm lắng, cô ngồi trong một góc nhỏ, lặng lẽ bước vào trong thế giới riêng của mình, mà nơi đó, chỉ có bóng dáng anh xuất hiện trong đáy mắt sâu thẳm, đầy nhung nhớ của cô.

Tiếng đàn dương cầm trong trẻo vang lên, phút chốc khiến trái tim Hàn Ngọc co lại. Những nốt nhạc trầm lắng, ngân vang mang theo sự lạnh lẽo, cô độc, có chút bi thương đau đớn.

Anh ngồi trên chiếc ghế, những ngón tay thon dài đặt lên phím đàn và bắt đầu những nốt nhạc. Cô từng người nhìn lên khán đài. Giữa bóng tối, người đàn ông ngồi bên cây dương cầm đang trầm mặc, anh như một viên ngọc tỏa sáng trước mắt cô.

Từng nốt nhạc vang lên, khóe mi cô lại ngập tràn nước mắt. Sáu năm trước, anh ngồi bên cây đàn, chơi bản nhạc mà cô thích nhất, rồi biến mất. Sáu năm sau, anh lại ngồi bên cây đàn, chơi bản nhạc mà cô thích nhất. Người đàn ông trên khán đài với cô, vừa quen thuộc, vừa xa lạ biết bao. Những nốt nhạc của anh, không còn là yêu thương dành cho cô, nó réo rắt những giai điệu thê lương, đau đớn.

Giống như trái tim cô lúc này...

Ánh đèn chợt tắt, trước mắt cô chỉ là một bóng đêm tĩnh mịch, anh đã biến mất, tiếng đàn biến mất, người cô yêu vĩnh viễn biến mất. Đây hóa ra chỉ là giấc mơ mà cô tự tạo ình, tự ình một hạnh phúc viễn vông. Rồi lại khiến mình trở nên đau khổ, lại làm chính mình khóc. Đã bao nhiêu lần cô tự hỏi, lúc nào sẽ quên được anh, quên được tiếng đàn năm xưa?

Chỉ là trong ảo giác, cô vẫn cảm nhận được tình yêu ấm áp của anh.

Chỉ có trong những giấc mơ, cô mới được gặp lại anh, người mà cả cuộc đời này, cô cũng không thể quên.

Và cũng chỉ có những giọt nước mắt, sống cùng hình bóng anh những năm tháng qua.

Khi ánh đèn sân khấu tắt ngấm, những phím đàn cuối cùng chấm dứt, người đàn ông chơi đàn lui nhanh vào trong, anh lạnh nhạt quét mắt một lượt, âm thanh trầm thấp khẽ vang lên: “Tôi sẽ về Paris trong đêm nay!”

Lưu Vân đứng bên cạnh lộ rõ sự lo lắng, anh ta nhúu mày nhìn vào màn hình điện thoại, khe khẽ nói: “ Chủ tịch, hiện giờ không được, ở Paris đang bị người của Hoàng Phong truy đuổi, chúng ta không thể quay về đó!”

Tất nhiên trong lòng Khánh Minh có chút chấn động, đó không phải là cảm giác lo sợ, anh chỉ là không ngờ, lão cáo già Hoàng Phong lại hành động nhanh như vậy. Vốn dĩ anh sắp xếp về đây là để gặp Hàn Ngọc, nhưng thật ra, anh không hề dám đối mặt với cô, anh sợ mình sẽ không từ bỏ được cô lần nữa.

Trên đời này, đừng cho người mình yêu nhiều hy vọng, để rồi khi vỡ lẽ, ta chợt nhận ra thất vọng, tổn thương lại là gấp bội.

Giờ đây, cô quay về bên cạnh anh giống như nằm kề móng vuốt tử thần, cô có thể chết bất cứ lúc nào hoặc bất cứ nơi đâu, anh làm sao nỡ để người phụ nữ mình toàn tâm toàn ý yêu thương suốt bao nhiêu năm qua, chỉ vì sự ích kỷ của bản thân anh mà chết.

Anh về Việt Nam lần cuối chỉ để đánh bản nhạc mà cô yêu thích nhất, để cô lưu giữ mãi hình ảnh của anh trong lòng, cũng như chính anh chưa bao giờ quên đi hình bóng của cô. Cuộc sống xô bồ, người người tranh đua, anh dù sao cũng chỉ là một con người bình thường, khó có thể tránh khỏi vòng quay ấy.

Mặc cho nguy hiểm cận kề, thậm chí anh có thể rơi vào cái chết bất cứ lúc nào, nhưng anh vẫn bất chấp tất cả về đây để gặp cô, nhưng anh không thể lại gần, ôm cô vào lòng, không thể nhìn rõ ràng được khuôn mặt của cô.

“Chủ tịch, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Khánh Minh chờ người ra, phải làm thế nào? Hiện tại anh cũng không biết nên làm gì!

Nếu ở Paris, Hoàng Phong đang truy sát anh và người dưới trướng anh khắp nơi thì chắc gì ở Việt Nam, anh không gặp nguy hiểm? Hiện giờ Khánh Minh rơi vào tình thế “tiến thoái lưỡng nan”, nhất thiết anh phải tìm ra một lối thoát, anh không thể dễ dàng bị đánh bại như thế được.

Trước khi bay về Việt Nam, Khánh Minh vốn định mang hết tất cả tài sản từ Paris chuyển sang Canada, nhưng giữa đường bị vật cản, số tài sản bị ngưng trệ vẫn còn ở Paris. Nhưng con người xảo huyệt thì dù có rơi vào tình thế nào cũng chưa sẵn đường lui. Dự trước được những nguy hiểm, Khánh Minh đã bố trí sẵn người ở Thụy Điển, khi anh bắt đầu quay trở về, họ sẽ tung tin và đánh lạc hướng bọn người Hoàng Phong, sau đó, anh thuận lợi, lặng lẽ đến Mỹ, chờ thời cơ kích lại bọn họ.

Nhưng không ngờ đến phút chót, bọn người bên Thụy Điển bị mua chuộc, khai ra kế hoạch anh dàn dựng, hiện giờ anh bị kẹt lại Việt Nam, tiến không được mà lùi cũng không xong.

“Châu Phi, tùy ý cậu quyết định!” Khánh Minh lặng lẽ bước đi trong đêm tối, tâm tình anh không ổn định cho lắm. Anh muốn ở lại Việt Nam lâu hơn nữa, nhưng tình thế cấp bách, anh không mau chóng rời đi, thì đến cả Hàn Ngọc cũng sẽ bị liên lụy, đó không phải là điều anh mong muốn.

2. Chương 2: Chạy Trốn

Chương 2: Chạy Trốn

Ánh trăng lơ lửng treo mình giữa màn đêm rộng lớn, trong căn nhà vùng ngoại ô, Hoàng Phong giận dữ hất đổ tất cả những thứ trên bàn, đôi mắt anh ta vằn những tia máu, điên tiết nhìn trợ lý thân cận quát to: “Khốn kiếp! Mau bắt hắn về đây, còn không mang đầu cậu đến trước mặt tôi!”

Trợ lý Vũ vốc người gầy gò mang dáng dấp thư sinh, anh ta không có điểm gì nổi bật ngoài cặp mắt kính dày cộm trên mắt. Trước mặt anh là một con mãnh thú đang giận dữ, anh ta có thể rút súng cướp đi mạng sống của anh bất cứ lúc nào. Tinh thần có hơi hoảng loạn nhưng anh vẫn cố gắng trấn an bản thân, hứa với Hoàng Phong.

Trợ lý này biết rõ, muốn bắt được một tên trùm quỷ huyệt, gian xảo như Khánh Minh hoàn toàn là điều không thể. Là người thông minh, anh biết rõ Hoàng Phong không bao giờ bắt được Khánh Minh, hẳn ta có thể dồn anh vào ngõ cụt, nhưng hoàn toàn không thể chạm vào được anh. Cùng lắm chỉ làm anh khuyhnh gia bại sản.

Trợ Lý Vũ quay người gọi điện thoại, một lúc sau, anh ta quay về chỗ Hoàng Phong, trong lòng cảm thấy vui mừng: “ Chủ tịch, hẳn vẫn còn đang ở Việt Nam, và định sang Châu Phi, tiếp theo phải làm sao đây ạ!”

Nét mặt của Hoàng Phong đanh lại, còn ở Việt Nam sao? Vẫn dĩ hần muốn phanh thầy Khánh Minh ra thành hàng trăm mảnh để trút cơn giận, nhưng mà, một khi muốn đẩy ai đó xuống địa ngục, thì trước tiên hãy để hần bay trong lưng chừng thiên đường: “ Cứ để hần thuận lợi đi đi.”

Trợ lý Vũ có chút không hiểu, mấy phút trước, Hoàng Phong như một con hổ đói muốn lập tức ăn tươi nuốt sống Khánh Minh, vậy mà thái độ hiện giờ lại hoàn toàn khác hẳn, nhưng anh ta luôn hành sự kính đáo, cẩn thận cho nên trợ lý Vũ không suy nghĩ nhiều, dặn dò người dưới trưởng hần để Khánh Minh thuận lợi sang Châu Phi.

Hàn Ngọc trở về nhà đã là nửa đêm, thành phố bắt đầu lên đèn, không gian nhộn nhịp, dòng người đưa đẩy nhau len lỏi qua con đường chật hẹp. Tâm tình cô có chút không ổn định. Cảm giác lúc ở nhà hát với cô thực sự rất chân thật, vậy mà trong nó bỗng vụt mất trong gang tấc. Nếu như lúc đó, cô không nhu nhược bật khóc, có lẽ bây giờ, cô không phải rày rứt như thế này.

Chiếc xe đang thuận lợi chạy trên tuyến đường thì bị một nhóm xe mô tô chặn lại, họ rất đông, đứng la ó xô đẩy nhau. Hàn Ngọc lạnh nhạt ngồi trong xe, hướng mắt nhìn ra ngoài đám người lộn xộn đang nhao nhao ngoài kia mà lòng không khỏi khinh miệt, chỉ là chiêu trò cướp bóc rẻ tiền, cô không cần bận tâm, đợi chúng diễn chán thì sẽ bỏ đi.

Nào ngờ, một tên trong số đó tiến lại gõ cửa xe, cô hơi hạ kính cửa xuống, cất giọng lãnh đạm khiến người ta rợn gáy: “Biến!”- Cho dù là tai nạn thật đi chăng nữa thì với họ, cô không có đủ sự thánh thiện và lòng bao dung lớn để đứng ra giải quyết, kết cục cũng chỉ chuốt họa vào thân.

Bỗng từ trong đám đông đang nhoi lên, một cụ già chừng tám mươi tuổi bị đẩy ngã ra giữa, tay cụ run run nhặt chiếc nón lá rách rưới đựng những tấm tiền lẻ. Cho dù là vô tình đi chăng nữa thì cô cũng không thể nhẫn nhịn trước hành động vô nhân đạo của những kẻ này, cô bước xuống xe, đỡ bà cụ dậy nhưng chưa kịp định hình những sự việc sẽ xảy ra tiếp theo thì cô cảm giác, có một lực vô cùng lớn tấn công trực diện vào đầu mình, dòng móng đồ tươi ướt, tanh tưởi loang dài trên mặt, cổ, trong phút chốc, cả người cô hoàn toàn mất đi tri giác, rơi vào trạng thái hôn mê.

Cô tỉnh dậy đã là sáng của ngày hôm sau, mùi ẩm mốc của căn phòng lâu ngày không có người ở xộc vào mũi khiến cô nôn mửa. Sờ lên đầu mình, cơn đau vẫn âm ỉ, máu vẫn còn bết trên tóc, khô cứng trên gương mặt trắng nõn của cô. Vết thương không quá nặng nhưng từ hôm qua đến giờ vẫn chưa được xử lý, vả lại bị ném vào một nơi quỷ quái thế này, cả người cô nóng rùng rục lên, vô cùng khó chịu. Vết thương nhiễm trùng rồi, cô đã phát sốt.

Tiếng động cơ xe máy ngày một lớn, rồi dừng lại hẳn, không lâu sau đó, cánh cửa phòng mở tung, năm, sáu người đàn ông vest đen phẳng phiu bước vào, một người trong số họ liếc qua đầu cô, anh ta khuya người xuống sờ lên trán, khẽ cau mày: “Cô ta đang sốt.”

Một người đàn ông vóc dáng gầy gò, diện sơ mi màu xanh dương bước vào, đứng trước mặt cô, ánh mắt con người này lạnh lùng mang đầy sát khí, hẳn nhìn cô có chút ngạo đời, có chút khinh miệt, cuối cùng hẳn cũng nhếch môi: “Cô với Trần Khánh Minh, rốt cục là quan hệ gì?”

Quan hệ gì? Trần Khánh Minh?

Cô cho dù đầu óc mụ mị cũng đủ nhận ra sự căm phẫn từ con người này khi thốt ra tên anh. Khánh Minh sao? Rốt cục cô cũng có chút tin tức của anh, nếu như hẳn biết mối quan hệ giữa cô và Khánh Minh liệu hẳn có giết cô để uy hiếp anh, con người này ra tay tàn độc như vậy, việc dùng cô uy hiếp không thể loại trừ được. Cứ tùy cơ ứng biến, xem sự việc diễn ra thế nào rồi hẳn định đoạt: “Tôi không hiểu anh nói cái gì!”

Cô không lộ một biểu cảm, thái độ kiên quyết cứng rắn nhìn hẳn, gương mặt trầm tĩnh không mấy may lay

động. Cô thiết nghĩ, nếu hấn thích dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, thì cô có thể lợi dụng sự cao ngạo của con người này để moi tin tức về anh. Sáu năm, thật sự cô sắp không chờ được nữa rồi, huống hồ lúc này, đang đang rơi vào tình thế nguy hiểm.

“Cô biết hấn định sang Châu Phi chứ, kế hoạch là gì?”

Hấn không quanh co, nói vào vấn đề chính. Đột nhiên cô có cảm giác, hấn dường như đã biết rõ quá khứ giữa cô và anh.

“Các người nói nhiều cũng bằng thừa, tôi thật sự không biết gì hết!”

Bọn người Hoàng Phong đương nhiên tức giận với thái độ của cô, hấn cho rằng phụ nữ, càng dồn họ vào đường cùng họ càng cứng rắn, hiện tại không thể giết cô vì cô còn giá trị lợi dụng rất cao. Rốt cục hấn phải làm thế nào để tóm được Trần Khánh Minh?

“Chủ tịch, giữ cô ta lại, giăng bẫy chờ Trần Khánh Minh!” Một người trong đám thủ hạ e dè nhìn Hoàng Phong, hấn ta lập tức đồng ý, Trần Khánh Minh không ngốc nghếch nhưng đây là người anh yêu thương, anh tuyệt nhiên không để cô gặp nguy hiểm, cho dù là bất chấp cả sinh mạng của mình.

Cô rơi vào tuyệt vọng, “sai một li, đi một dặm”. Giờ thì tất cả đã sụp đổ, không những cô không thoát khỏi tên ác ma trước mặt mà ngay cả anh cũng bị liên lụy, cô làm sao có thể cho phép mình làm gánh nặng của anh, có lẽ... cô chỉ cần biết anh còn sống, biết anh bình an là đã vui rồi, mọi chuyện với cô nên kết thúc sớm.

Người đàn ông mặc vest đen thẳng tắp đứng cạnh Hoàng Phong là Nam Phương, hấn ta cuối người lấy hộp sơ cứu xử lý vết thương trên trán Hàn Ngọc. Một lúc sau, tất cả rời khỏi phòng. Khi tiếng động cơ xa hấn, rồi biến mất trong không trung, Hàn Ngọc lặng lẽ nhìn hộp sơ cứu, trong lòng bỗng thấy có gì đó không ổn.

Vết thương của cô cũng không đến nỗi phải chết, nhưng con người tàn độc như Hoàng Phong tại sao lại chăm sóc tù binh mình như vậy, vả lại, nếu cô bị thương, cô la liệt thảm hại, chẳng phải Khánh Minh đau lòng, tức giận, chẳng phải dễ dàng rơi vào bẫy của hấn hơn sao. Hay đây chỉ là lòng trắc ẩn của con người đối với con người?

Cô mở hộp sơ cứu, lục lọi trong tất cả vải, bông băng, cả những hộp thuốc, tiếng va chạm kim loại với mặt sàn rơi vào không gian, đánh mạnh vào tiềm thức đang tuyệt vọng của cô, là một chùm chìa khóa lớn nhỏ khác nhau. Cô ngây người không biết làm thế nào, đây là cái bẫy hay là có người muốn giải thoát cho cô. Cô không thể đứng đây chờ chết, cho dù một cơ hội, cho dù là mỏng manh đi chăng nữa thì cô cũng muốn thử.

3. Chương 3: Trò Đùa

Chương 3: Trò đùa

Hàn Ngọc thất thần ngồi trên giường, hai tay đan chặt vào những sợi tóc mềm mại, da đầu bị ma sát khẽ nhói lên những cơn đau nhỏ. Cái suy nghĩ miên man vẫn cứ hiện lên trong đầu cô, tin hoặc là không tin? Cô tự hỏi. Đã rất lâu rồi, cảm giác tin cậy vào một ai đó của cô liệu có còn không?

Màn đêm lặng lẽ bao trùm lấy không gian, cô rốt cục cũng hiểu, hóa ra đây chỉ là trò đùa mà thôi. Từ lúc có cái được gọi là hy vọng trong tay, cô không ngừng đấu tranh giành lại sự sống. Kết quả thì sao? Kết quả là cô như một con ngốc, lằng lằng tìm cách thoát bằng đồng sắt vô dụng trên tay, có lẽ, cô đã sai lầm khi còn chút lòng tin vào tình người.

Cuộc sống của cô không biết chừng chỉ hôm sau là sẽ đến hồi kết. Trong đời này, con người ít ra cũng làm được một việc có ích cho xã hội. Ngẫm lại hai mươi sáu năm qua, cô đã làm được những gì? Không có! Cô chưa đền đáp công ơn sinh thần của bố mẹ, chưa thực hiện được những hoài bão của mình, điều mà cô hối tiếc nhất chính là, chưa thể gặp lại anh thì đã vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời này rồi.

Hoặc sáu năm xa cách, Khánh Minh có còn nhớ cô không? Nếu không thì sao? Cô đau lòng, nhưng đổi lại, anh sẽ không cứu cô, anh sẽ bình an. Thà cứ như vậy, cô cứ hy vọng rằng Trần Khánh Minh sẽ quên cô, nhưng sao nước mắt cứ mãi rơi xuống thế này, rốt cục, tâm tư con người phức tạp đến mức nào?

Cô tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên ghế sau xe, người ngồi phía trước hiển nhiên là Nam Phương và Hoàng Phong, nét mặt tĩnh lặng không mấy may lay động. Hàn Ngọc nhích người, quả nhiên họ đã trói tay chân cô lại. Cuộc giao dịch cuối cùng cũng bắt đầu rồi, liệu anh có đến, có cứu lấy cô không?

Hàng ngàn mối nghi hoặc hiện lên trong tâm trí Hàn Ngọc nhưng cô vẫn kiên trì trạng thái bình thản, ánh mắt còn có chút cao ngạo, trời không sợ, đất cũng không sợ. Hai người đàn ông liếc nhìn thân ảnh mảnh mai đang ngồi yên lặng qua gương chiếu hậu, trong lòng không khỏi chần chừ.

Cho đến giờ phút này, họ vẫn không tin cô gái trong đáy mắt mình chính là Hàn Ngọc. Con người này quá cứng rắn, quá bình thản mặc dù rơi vào bất kỳ hoàn cảnh nào. Trong mắt họ, con gái luôn luôn yếu đuối, nhưng Hàn Ngọc – một thực nghiệm sống đã hoàn toàn phủ bỏ cái suy nghĩ thiên cặn, ấu trĩ ấy.

Chiếc xe dừng lại trước bìa rừng, ở đó rất đông người, họ toàn những người đàn ông cường tráng, khỏe mạnh, tay lâm lâm súng bên mình kính cẩn cúi chào. Họ vây quanh dè chừng với Hàn Ngọc, ánh nhìn đề phòng khu vực xung quanh. Cô nghĩ xong rồi, cho dù Khánh Minh có cánh cũng khó thoát nổi khi lọt vào cái “hố tử thần” này.

Nói chính xác là cô và đám lộn xộn ấy đã đứng ở nơi khí ho, cò gáy này hơn hai tiếng đồng hồ, da cô thiếu điều sắp cháy lên, mồ hôi đầm đìa ngược nhìn tên cầm đầu. Hoàng Phong cũng liếc mắt nhìn cô một cái, rồi lạnh lùng rút chiếc điện thoại đang rung lên trong túi quần, hấn cất giọng giận dữ: “Rốt cục anh đang ở đâu?”

Phía bên kia trầm mặc hồi lâu, cũng cất giọng lên tiếng, thanh âm có vẻ nhàn nhạt trên đầu: “Cậu nghĩ tùy tiện mang một con bé không rõ nguồn gốc là có thể lừa được tôi sao?”

Hoàng Phong hơi chần chừ, chẳng lẽ, hấn thật sự bắt nhầm người. Nhưng con người này, nham hiểm như thế, xảo quyệt như thế, muốn hấn tin? Hấn lập tức gờ súng vào mi tâm Hàn Ngọc, cường độ âm thanh vẫn như trước: “Vậy để tôi thử!”

Một tiếng “pằng” vang lên, dội thẳng vào trong cánh rừng sâu thẳm, hai bên im lặng, trong phút chốc, không khí trở nên căng thẳng, Khánh Minh, cảm giác của anh như thế nào?

Trần Khánh Minh! Anh để mất cô rồi ư? Lần này, anh cực thật sự quá lớn, anh thua rồi, thua đến mức muốn chết đi. Hai hàng nước mắt lãng xuống bờ má lạnh lẽo, anh im lặng, cổ họng khô rát không nói được lời nào. Có lẽ anh đã sai, anh không nên mang tính mạng cô ra để đánh đổi, rồi để bây giờ, dù có dùng tất cả tài sản của mình, kể cả sinh mệnh và tự trọng, anh cũng không bao giờ lấy lại được Hàn Ngọc.

“Khánh Minh...”

Hàn Ngọc trán đầm đìa mồ hôi, đôi mắt cương nghị thẳm lại u tối. Xong rồi, lần này hấn tuyệt đối sẽ không tha cho cô. Cô không những không lừa được Khánh Minh đến mà còn gián tiếp sát hại kẻ dưới trướng hấn, cuối cùng thì cô bị xử như thế nào đây?

Lúc Hoàng Phong định nhả đạn, không ngờ Hàn Ngọc nhanh tay, nhanh mắt, cúi người xuống thật sâu làm hấn và cả tên đằng sau cô trở tay không kịp. Viên đạn xuyên qua đầu hấn, trên trán xuất hiện một lỗ nhỏ, máu tươi phun ra bắn lên người cô. Thoáng chốc, dường như cả khu rừng chỉ bao trùm mỗi tiếng yên lặng đến đáng sợ.

Cả đám người kia ngây ngốc nhìn chằm chằm chính lão đại của mình. Mặc dù theo hấn đã lâu, mặc dù biết hấn không cố ý giết hại người của mình, nhưng trong lòng họ vẫn không khỏi kinh sợ trước sự vô tình của hấn.

“Cô thật sự không có quan hệ gì với Trần Khánh Minh?” Hấn dường như hững hờ nói, cất súng, rồi quay sang trao đổi bằng mắt với một tên thuộc hạ khác xử lý cái xác, tránh để hậu họa về sau.

“Ừ!” Cô trả lời đơn giản, sự kiên cường ban đầu dường như chùng xuống đáy bùn mất rồi. Cô không phải, vậy hấn có thả cô đi không? Chắc chắn không! Cô không những biết được tội ác của hấn đã và sẽ gây ra mà còn tận mắt chứng kiến hấn giết người, lẽ nào hấn không động thủ để bịt miệng cô lại. Cô thật sự xong rồi!

“Cò! Giết chết thuộc hạ của tôi, cho dù không phải người của Trần Khánh Minh, cô vẫn phải chết.”

“Chính anh mới là kẻ giết người!”

Cô cương nghị nói ngắn gọn, ánh mắt lạnh đậm quét thẳng một lượt lên người hắn. Bỗng nhiên nhìn thấy dáng vẻ hèn hạ của Hoàng Phong cô cực kỳ cam lòng. Hắn ép cô vào đường cùng, cho dù phải chết cô cũng sẽ cắn lại hắn một miếng. Dù sao cô cũng không phải chịu đau một mình.

“Rất tốt, tôi sẽ không để cô chết dễ dàng như vậy được!”

Hoàng Phong bốn cột bóp mạnh cằm của cô, trong giọng có ý cười ma mẫn. Vừa dứt lời, hắn xoay người gọi thuộc hạ ném cô vào xe. Mặc dù biết tiếp theo sẽ là cực hình mà mình không hề muốn, nhưng may mắn thay, Hàn Ngọc vẫn biết mình còn có cơ hội sống. Mọi chuyện vẫn chỉ mới là bắt đầu, vẫn còn con đường dài chờ cô phía trước.

4. Chương 4: Giải Thoát

Chương 4: Giải thoát

“Hàn Ngọc, chờ anh.”

Cô như chết lặng trong bóng tối lạnh lẽo ấy, giọng nói vẫn còn văng vẳng hòa vào không gian, hơi thở anh ấm áp như đang kề cận bên cô như thế, vậy mà, cô không thể nhìn thấy được anh, không thể tìm kiếm được bóng dáng thân thuộc ấy. Trong bóng đêm dày đặc sự u uất, lạnh lẽo, cô cứ bước đi mãi mà không biết mình đang tiến hay đang lui. Bước cho đến khi hai chân cô kiệt sức rã rời mà vẫn không tìm được một chút ánh sáng.

Tiếng nói quen thuộc tan trong sự lạnh lẽo, cô cảm nhận được một dòng nước dội thẳng vào mặt mình. Con đau nhức bắt đầu truyền tới, cô cảm thấy xương cốt dần rã ra, da thịt từng tất, từng tất như bị xé toạt đến kinh khủng. Màn đêm biến mất, trước mắt cô lóa nhòa những dòng nước chưa phai.

Hóa ra chỉ là trong đau đớn, cô mới cảm nhận được anh bên mình. Chờ anh? Đó chỉ là hy vọng sống sót cuối cùng mà cô tự đặt ra để ép mình phải kiên trì, phải gắng gượng chịu sự hành hạ như côi địa ngục này. Trước mặt cô, trùng trùng những đau đớn, liệu cô còn chịu được bao lâu nữa khi giờ đây, thân thể cô chẳng khác nào tấm giẻ rách nhầy nhụa xương máu bị bỏ đi?

Hoàng Phong thờ ơ ngồi trên chiếc ghế gỗ màu đen, hai ngón tay kẹp điều thuốc, bình thần nhả từng đợt khói. Người phụ nữ trước mắt hắn như một con búp bê bị bỏ đi, vô dụng với hắn. Hắn xem những màn tra tấn đến man rợn của những thuộc hạ mà cứ như đang xem một bộ phim lãng mạn, đôi lúc, khóe môi còn ẩn hiện nét cười rạng rỡ. Những đòn roi, những cái gậy cứ liên tục đánh tới tấp vào Hàn Ngọc dường như làm hắn rất thỏa mãn, rất cam lòng.

Hắn treo hai tay cô lên giá, đánh đến khi người cô be bét máu ngắt xiu, rồi lại thẳng tay tát nước vào mặt cô. Hết ngày này sang ngày khác, cô cứ tỉnh rồi lại ngất, trong cơn mơ màng, cô chỉ nghe thấy mỗi âm thanh của anh, để cô còn gắng gượng, còn chút niềm hy vọng để sống mà trở về.

Một khoảng thời gian sau đó, Hoàng Phong không còn đến đây hành hạ cô nữa, nhưng hắn vẫn treo cô lên giá, vết máu trên người cô đông cứng lại, vết thương vẫn chưa lành, còn đau nhói và ngứa ngáy, cô thiết nghĩ, hiện tại, cô người không ra người, ma không ra ma, đến chút sinh lực để có thể bước đi còn không có, huống hồ gì trốn thoát được nơi đây?

Ngoài trời, cơn mưa bắt đầu rơi xối xả, không khí lạnh lẽo bao trùm lên căn nhà hoang, vết thương lại bắt đầu buốt lên khiến cô cảm thấy như chết đi còn hơn. Hoàng Phong, cô tự nhủ thầm trong lòng, nếu một ngày nào đó, khi thoát khỏi đây cô sẽ trả đủ cho hắn, không thiếu một thứ gì. Vì vậy, cô phải sống, phải sống cho đến ngày nhìn thấy hắn la liệt, thê thảm dưới chân cô thì cô mới mãn nguyện.

Trong cơn mê mang, cô đột nhiên cảm thấy gương mặt cô, dường như có thứ gì đó lạnh lẽo vừa chạm vào, cho dù không còn sức lực, nhưng cô vẫn cố gắng mở mắt xem. Hắn đứng trước mặt cô, chỉ mỗi hắn thôi.

Con dao cứ từ từ lướt trên khuôn mặt bầm dập, sưng tím của Hàn Ngọc, nó lạnh lẽo, nó vô cảm cứa vào mặt cô đau nhói. Dòng máu tanh tươi từ từ nhỏ xuống, hắn dường như rất thích thú nhìn thấy máu rơi

từng giọt như vậy. Một lúc sau, hấn tức giận ném con dao đi, nhìn cô chăm chăm, cất giọng mỉa mai: “Cô không đau sao?”

Cô không trả lời, thì ra hấn biến thái tới mức lấy sự đau đớn hèn nhất của một con người ra làm trò đùa làm niềm vui, cô không phản ứng, thì hấn lập tức giận dữ. Hấn giận nhưng không giết cô, bởi lẽ, cô chưa làm hấn hài lòng, chưa làm tâm tình hấn mãn nguyện thì hấn sẽ không ném xác cô đi.

“Tại sao không khóc, không cầu xin tôi đi?”

Hàn Ngọc trong lòng thấy buồn cười. Người đàn ông trước mắt cô có chăng là quá trơ trên?

Hàn Ngọc chưa từng nghĩ đến việc cầu xin một ai đó, đặc biệt là kẻ khiến cô thảm hại như bây giờ. Cô bị hấn hành hạ tới mức sống không bằng chết, cô tàn tạ như một cái xác mục nát giương mắt nhìn hấn, tâm tình cô lúc này tương đối phức tạp, rõ ràng hấn muốn giữ cô lại như một con thú cưng mặc xác đánh đập, nhưng mỗi đòn roi mà hấn “ưu ái” dành cho cô dường như chứa đựng sự giận dữ u uất kiềm nén bấy lâu, bỗng một lượt trút hết xuống đầu cô. Đây có phải là loại cực hình tàn nhẫn mà hấn nói.

Cô dừng nói đến việc trả treo với Hoàng Phong, ngay cả thở cũng không ra hơi, tất cả sinh lực của cô dường như đã tan biến hết rồi, cô chỉ hy vọng một ngày nào đó sẽ thoát khỏi đây, cô chỉ cần được thoát khỏi đây. Hèn nhất? Cô không quan tâm, cái được gọi là sĩ diện không mang đến lợi ích gì cho cô cả. Chỉ cần rời khỏi bàn tay đầy nanh vuốt này, cô có thể trả đũa bất cứ lúc nào mà cô muốn.

Con dao lại một lần nữa kề sát người cô, hấn thích thú vạch thêm vài đường rõ nét trên cổ, trên vai Hàn Ngọc, ánh mắt hoang dại, điên cuồng của hấn như nuốt chửng lấy những tia máu tanh tưởi ấy. Những giây tiếp theo, hấn cắt dây trói cô, cả người Hàn Ngọc đổ xuống sàn nhà dơ bẩn, cô gục mặt dưới chân hấn, đau đớn không nói được một lời nào.

Hấn nhặt một thanh sắt lớn, thỏa mãn vuốt ve chân trái của cô, bàn tay hấn lạnh buốt chạm vào những thớ thịt đầy máu, trong đáy mắt lại hằn lên những vết căm tức. Hấn căm tức oán giận cô? Vì sao? Hàn Ngọc không biết, cô nghĩ một người khi đã xác định được mục tiêu của mình thì ắt không cần cái được gọi là lí do hợp lý để có thể tra tấn người đó đến chết dở sống dở, chỉ vì mục đích thỏa mãn cái tâm lý biến thái đến cùng cực của họ, Hoàng Phong là một trong số đó.

Hàn Ngọc suy tàn nhưng một đồng rác vô dụng dưới chân Hoàng Phong, cô đau đớn đến chết đi, sống lại. Cơn đau đớn của những vết thương dày vò cô chưa dứt, cơn đau khác lại ập đến bất ngờ. Cô nghe rõ tiếng xương cốt mình tan vỡ, những vết bầm tím dưới chân đau lại càng thêm đau.

Cô đến cả hét cũng không được khóc cũng không xong nằm trên nền đất chỉ biết quằn quại trong cơn đau đớn mà chỉ mình cô mới có thể biết rõ.

Những ngày sau đó, cô mê mang trong căn nhà ẩm mốc, cả người sưng tấy đau đớn, cô thiếu chút nữa tưởng mình chết đi, nhưng rồi lại nhìn thấy gương mặt Trần Khánh Minh, nghe hai tiếng “chờ anh” mà trong lòng không khỏi chua xót. Cô không tham sống sợ chết, chỉ là không cam tâm, không nỡ rời xa anh.

Tuy Hoàng Phong đã một thời gian không còn tra tấn cô nữa, nhưng nếu không thoát khỏi đây, cô chắc chắn mình sẽ sớm gặp tử thần. Mỗi ngày nằm vật vã dưới nền đất lạnh lẽo, cô thầm cầu nguyện, cầu nguyện để có phép màu đến cứu cô.

Và rồi một buổi sáng trời đầy dông bão, cô nghĩ mình không bao giờ được nhìn thấy mặt trời, nghĩ mình thật sự sẽ biến mất khỏi cuộc đời này thật rồi. Hai mắt Hàn Ngọc vô thức nhắm nghiền. Tiềm thức của cô trôi vào một dòng sông xa xôi nào đó mà ngay cả tiếng nói quen thuộc hằng ngày cô thường tưởng tượng ra cũng ngày một xa dần rồi biến mất.

Thời gian có thể cho cô chờ đợi, nhưng cô dù sau cũng là con người. Đến lúc sức cùng lực kiệt, cho dù không cam lòng thì cô vẫn phải ra đi.

Trong những giây phút mà cô cho là cuối cùng của cuộc đời, cô nhìn thấy một dòng sông ánh màu bạc cứ bình thản trôi hết ngày đến đêm. Cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi đi, bỗng một giây nào đó, màn đêm u tối bao trùm lấy dòng sông, nó không còn trôi nữa, cô không thấy nó nữa, chỉ còn trong tai cô, một tiếng gọi vội vã đầy tan thương, nước mắt cay xèo vô thức tràn ra, nhưng Hàn Ngọc không còn cảm nhận được, cô đã hoàn toàn chìm vào đêm đen lạnh lẽo.

5. Chương 5 Bẫy

Chương 5: Bẫy

Bầu trời đêm tĩnh mịch không một ánh sao, cơn gió lạnh triền miên lướt qua khuôn mặt tuần mỹ, dường như từng đường nét trên gương mặt ấy, còn lạnh hơn cả những cơn gió đang vi vu ngoài trời.

Nhìn vào khoảng không vô định, ánh mắt anh lại càng trở nên thâm trầm, sâu thẳm.

Hôm nay, anh tìm thấy cô ở một căn nhà hoang đổ nát, cô như một xác chết nằm dưới sàn nhà bẩn thỉu, đến cả run rẩy cô cũng không đủ sức. Hình ảnh khóe mắt cô cứ tuôn trào nước mắt, miệng không ngừng gọi tên anh, lại một lần nữa hiện hữu từng nét một trong khối óc của Khánh Minh, nó như một cuốn phim quay chậm dày vò trái tim anh đến cực hạn đau khổ.

“Khánh Minh, một lời nói chờ thì nhất định cả đời này em sẽ chờ!”

Câu nói của cô vẫn văng vẳng bên tai anh, như gần mà như xa. Một lời nói chờ nhất định sẽ chờ. Trên đời này, ngoại trừ người con gái anh hết mực yêu thương đang nằm hôn mê trên chiếc giường kia, thì còn ai gốc ghềch như vậy nữa?

Trong lòng Khánh Minh vô cùng trống trải, anh đã từng nghĩ mình không nên trở lại đây, nhưng mà, một khi trong lòng mong nhớ không yên, trái tim anh luôn khát khao về một nơi nào đó, thì cho dù lý trí có kiên định đến bao nhiêu thì cảm xúc vẫn làm chủ tất cả. Huống hồ, đó là nhớ nhung, đó là đau thương đè nén suốt thời gian dài đằng đẵng. Huống hồ, hoàn cảnh của anh đang phải lẩn lủi trốn tránh một thế lực hung tàn khác, thì liệu cái mà anh luôn hy vọng gọi là lần cuối, có thể thực hiện không?

Ánh đèn hắt hiu, cô quạnh chiếu sáng cả gian phòng, Khánh Minh trầm ngâm một lúc rồi đến bên giường, nhìn cô chăm chăm suy nghĩ. Anh không định cả đời này sẽ gặp cô, đó là suy nghĩ của sáu năm trước, ngày anh lừa cô để sang Paris. Nhưng anh không làm được, anh lại quay về gặp cô, xem như là lần cuối cùng gặp người mà anh yêu thương duy nhất trong cuộc đời này. Nhưng mà, mọi chuyện lại đi lệch đường ray vốn có của nó, đẩy anh và cô lại gần nhau hơn.

Vốn dĩ, anh ngỡ mình đã gián tiếp đẩy cô ra khỏi thế giới này, nhưng vào một ngày đầy dông bão, cô bỗng xuất hiện, như một phép màu. Hôm ấy là ngày Khánh Minh thực hiện cái bẫy mà anh đã từng bước dặt lên trước đó, hòng đưa Hoàng Phong vào tròng.

Lúc trước, anh cho người gạ gẫm hấn bán đi số vũ khí tồn trữ đang bị truy sát gắt gao. Do bị cảnh sát lùng sục tin tức số vũ khí cho nên Hoàng Phong chia nhỏ lẻ ra để bán, vì nếu cứ để bên cạnh hấn như vậy thì chả khác nào trái bom nổ chậm. Tất cả số đó có giá trị rất lớn, được chia thành ba phần, giấu ở ba khu vực khác nhau. Mua chuộc được một tên gian thương ở châu Á, Khánh Minh lặng lẽ dùng danh nghĩa giả để thu mua phần đầu tiên, cũng là phần ít nhất bằng giá rẻ. Xong, anh cho người giao dịch với Hoàng Phong, mua nốt hai phần còn lại với giá cao hơn.

Vốn định bằng cách này, anh có thể mượn tay cảnh sát bắt gọn Hoàng Phong, làm cho hấn tổn thất nặng nề, nhưng vào thời điểm then chốt, cô em gái duy nhất mà hấn xem như vàng, như ngọc, đột ngột qua đời trong căn biệt thự của Khánh Minh, mọi chứng cứ đều nhằm hướng về anh chỉ tội anh giết người. Ngay cả súng, vị trí đặt nạn nhân, bối cảnh đều được bố trí đầu vào đó, khiến anh rơi vào ngõ hẹp không lối thoát.

Cứ như sắp một bước nữa là sẽ chạm tới trời, nhưng không ngờ, có một thế lực nào đó phá vỡ tất cả. Hoàng Phong đương nhiên hận anh đến muốn anh chết ngay lập tức, điều động các thế lực giết chết Khánh Minh cho kỳ được, cảnh sát lại chia mũi súng vu oan anh giết người. Anh còn đường lui sao? Mọi tài sản bị đóng băng, anh tiến không được, lùi không xong, đành phải lang thang đến khắp nơi chờ thời cơ lật lại ván bài, bởi anh nhất định không thể vào tù.

Hôm nay, anh lặng lẽ mở cái lưới đã dặt từ lâu để bắt con cá lớn Hoàng Phong.

Ánh hoàng hôn lặng lẽ bao trùm trên những dãy núi xanh bạt ngàn, phía bìa rừng, đám người Hoàng Phong đứng trầm lặng, quan sát khu vực xung quanh chờ số vũ khí chuẩn bị “xuất xưởng”. Hơn tám giờ tối, chiếc xe tải lớn lặng lẽ tiến vào rừng, bọn người Hoàng Phong nói lỏng tâm trạng, về mặt u ám ban chiều vơi đi

chút ít. Thấy chiếc xe cũ kỹ dần tiến đến, họ cũng từ từ mở khóa từng thùng vũ khí để “khách hàng” kiểm tra.

Đang lay hoay thì từ trên chiếc xe ấy, một toán người rất đông nhảy xuống, tiến lại bọn người áo đen đang mở khóa cách chừng bốn đến năm mét, lặng lẽ quan sát từng cử chỉ, hành động của bọn họ. Hoàng Phong, ném điều thuốc đang hút lơ xuống đất, dùng chân giẫm lên cho đến khi điều thuốc tắt hẳn, quay đầu nhìn đám người bước xuống từ xe tải, ngăn gọn hỏi: “ Tiền đâu?”

Vì đây là vụ giao dịch quan trọng, lại không ở trong địa bàn của hắn nên không dùng cách thức chuyển khoản, vì rất dễ để lại manh mối, nên hắn yêu cầu đối phương trực tiếp đưa tiền mặt, một tay giao tiền một tay giao hàng. Đối phương phối hợp cũng rất ăn ý, mở vali đựng tiền để hắn soi đèn. Sau đó hai bên cử đại diện kiểm tra hàng và tiền.

Trời tối đen như mực, chỉ có mấy chiếc đèn pin nhỏ bé soi qua soi lại, bọn người họ làm việc lại rất tĩnh lặng và cẩn mật. Bọn khách hàng tiến đến từng cái thùng đựng vũ khí, nhưng không phải kiểm tra hàng, mà là khống chế những tên bên cạnh.

Rất nhanh sau đó, gần một nửa người dưới trướng Hoàng Phong bị khống chế bằng súng, một số người bất chấp chống trả và thoát ra, hai bên bắt đầu xả súng càn quét lẫn nhau. Khu rừng lại chìm trong mùi thuốc súng, mùi máu tươi đáng sợ. Kết quả là người của Hoàng Phong thiệt hại rất nhiều, một số đối tượng còn bị bắt đi. Hoàng Phong là lão đại của bọn họ, đương nhiên sẽ dễ dàng thoát được.

Đến lúc này hắn mới vỡ lẽ, đây là cái bẫy. Hắn ngồi trên ô tô chửi tục một tiếng rồi quay về phía tên lái xe: “ Là cảnh sát, đêm nay phải rời khỏi đây. Mau lái xe đến chỗ Hàn Ngọc.”

Hắn cảm thấy, không thể để người phụ nữ như vậy ở lại đây mà không có hắn được. Từ một góc độ nào đó, hắn bỗng cảm thấy yêu thích cái sự chai lì hơn người của cô gái trẻ tưởng chừng như mỏng manh này. Nếu một ngày nào đó, hắn bắt cô mãi mãi phục tùng, mãi mãi ở bên cạnh làm con ác chủ bài thì tương lai, Trần Khánh Minh nhất định sẽ có cái chết thảm khốc nhất lịch sử loài người, chính hắn tự tin nghĩ vậy.

Nhưng hắn đâu ngờ, trong xe đang gần thiết bị theo dõi, bất cứ hắn đi đến đâu, Khánh Minh điều biết. Nghe đến từ Hàn Ngọc, trái tim anh co lại, cho người lập tức truy đuổi chiếc xe của Hoàng Phong, đến khi hắn phát giác ra thì đã muộn. Trong tích tắc, Hoàng Phong không còn lựa chọn đành “bỏ của chạy lấy người” lập tức quay xe rời đi.

Trên đường phố chật ních về đêm, ánh đèn mờ nhạt soi rõ từng chiếc bóng đen đồ dài trên đường. Hắn dừng xe lại, cướp xe của một người phụ nữ say rượu đang dừng lại chờ đèn đỏ rồi chạy ra cảng biển. Như liên lạc từ trước, hắn và đàn em sẽ trốn về Paris bằng đường biển, xóa sạch dấu vết những chuyện đã xảy ra hôm nay. Tất nhiên vì sang Việt Nam lần này là bất đắc dĩ, nằm ngoài dự tính nên hắn mới dùng danh tính giả, hiển nhiên muốn truy lùng một kẻ đầy thế lực ngông cuồng như hắn, không thể gọi là dễ dàng được.

6. Chương 6

Chương 6

Bình minh dần hiện lên trên những dãy nhà cao tầng phía xa ngoài thành phố, ánh ban mai ảm áp chan hòa khắp căn phòng, sáng hôm nay, cũng như những buổi sáng trước kia, Khánh Minh vẫn ngồi cạnh giường cô, ánh mắt đắm chiều nhìn về phía xa xăm. Đã một tuần cô hôn mê bất tỉnh, anh vô cùng đau lòng, lo lắng cho cô nhưng không thể làm gì được ngoại trừ túc trực bên cạnh, chăm sóc thật tốt cho Hàn Ngọc, để bù đắp những tháng ngày cô phải chịu khổ nhọc.

Lại nghĩ đến sáu năm qua, anh chưa ngày nào là chưa nhớ đến cô, mặc dù đã nhủ rằng sẽ từ bỏ, nhưng không thể nào dứt khoát được. Quyết định sai lầm lần này là do sự ích kỷ chôn chặt trong đáy lòng anh, bỗng nhiên vì nghịch cảnh mà bộc phát, là do anh không cam tâm nên mới kéo cô cùng ngã xuống như vậy. Bây giờ, họ đã rõ, anh là người con gái suốt đời cô yêu thương, một lần để cô vụt khỏi tầm tay, thì liệu, lần sau cô có còn sinh mệnh để về bên cạnh anh nữa không?

Vì vậy, lần này, anh quyết định không từ bỏ, quyết định giữ cô bên cạnh mình mãi mãi, bởi có thể thấy cô bình an, mỗi giây, mỗi phút luôn bên cạnh anh, thì anh mới an tâm, mới cho rằng sẽ không có mối nguy

hiểm nào có thể đe dọa cuộc sống của cô nữa, bất chấp sao này, có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cho dù cô có hận hay chán ghét anh, thì anh vẫn luôn bên cạnh, luôn bảo vệ hạnh phúc và sinh mạng cô.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Khánh Minh, anh đứng lên đến cạnh cửa sổ, bên kia là một giọng nói trầm ấm, giọng điệu vừa vui mừng, vừa khẩn trương: “Anh!, em đã tìm ra chứng cứ giao cho cảnh sát chứng minh anh vô tội, lệnh truy nã đã gỡ, anh có thể về Pháp được rồi!”

Anh có thể về Pháp rồi sao? Trong lòng Khánh Minh nhẹ nhõm, vì vụ án này mà anh suýt khuynh gia bại sản, phải trốn chui trốn nhủi suốt những ngày qua, đã vậy còn liên lụy đến Hàn Ngọc, đợi khi mọi chuyện khôi phục lại như trước, anh sẽ bắt kẻ đã gây nên sóng gió như ngày hôm nay, phải nhận một cái giá rất đắt mà hắn đáng phải có.

Nhưng mà, anh đi rồi, ai chăm sóc cho cô, nhớ những những ngày không có anh, cô tỉnh dậy, người đầu tiên trong mắt cô là một người nào đó xa lạ, không phải anh thì sao. Trong lòng bất chợt nhói đau, nhưng dưới tay anh, còn mấy chục anh em cùng vào sinh ra tử trong suốt thời gian qua. Anh không quay lại giải quyết nhanh không được, mang cô theo càng không được

Rạng sáng ngày thứ ba sau đó, anh đặt chân đến thủ đô Paris xinh đẹp, cảm giác có phần xúc động hơn rất nhiều, không giống như lần trước, lần này anh đường đường chính chính đi trên con đường thân quen, không cần phải lăm lũi đề cao cảnh giác sợ sa vào lưới cảnh sát nữa.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, anh ngồi trầm ngâm, giọng điệu có phần lười nhác, mệt mỏi thấy rõ “Lưu Vân, cậu xem tên đó nên xử lí thế nào?”

Tên đó, hiển nhiên là tên nội gián làm kế hoạch chạy trốn của anh bị trì hoãn.

Lưu Vân ngồi cạnh, dời mắt khỏi màn hình vi tính, anh ta nâng cao gọng kính, liếc qua gương mặt tĩnh lặng không chút biểu cảm của anh. Những ngày qua, Khánh Minh đã rất mệt mỏi, quầng mắt sạm màu thấy rõ, gương mặt anh càng nhìn càng gầy gò hốc hác, trên cằm lung phúng râu.

Còn nhớ ngày đó, người vốn dĩ phải chịu án giết người là Lưu Vân chứ không phải Khánh Minh.

Buổi tối hôm ấy, Trần Khánh Minh do có buổi tọa đàm với một số người trong ngành nên bảo Lưu Vân dùng xe của anh về biệt thự trước. Trước khi đi, anh còn dặn dò kỹ càng một số công việc mà Lưu Vân cần chuẩn bị: “Vali tiền nằm trong cốp xe, sau khi về biệt thự, lập tức “rửa” nó ngay, nhớ gọn gàng một chút!”

Trời nhá nhem tối, chiếc xe màu đen lạng lẹ lăn bánh đều đều trên con đường. Khánh Minh bảo anh “rửa” tiền, anh đương nhiên sẽ dùng nó cho những đứa trẻ mồ côi, những hoàn cảnh cơ nhỡ. Nghĩ tới Khánh Minh, anh đột nhiên nhớ ra, hôm nay là ngày Hoàng Phong sẽ bán số vũ khí lần một, theo đúng lịch trình thì lúc này, mọi việc đã gần như hoàn tất, anh gọi điện thoại, hỏi han tình hình tỉ mỉ rồi báo tin cho Khánh Minh.

Chiếc xe dừng lại, anh ra phía sau mở cốp xe, Lưu Vân hoảng sợ đến mức rơi chiếc túi đang cầm trên tay. Mãi một lúc anh mới hoàng hồn, lập tức gọi điện thoại cho Khánh Minh: “Chủ tịch, tiền biến mất rồi, trong xe là xác chết....của Hoàng My!” Anh tưởng Khánh Minh sẽ ngạc nhiên khi mình thông báo cái tin mà anh cho là động trời, nhưng trái lại, chủ tịch của anh dường như rất bình tĩnh, chỉ là trong giọng nói có chút lạnh lẽo hơn: “Tối biết rồi, tôi đang trên đường về đây!”

Chiếc xe vừa vận tới nơi, Khánh Minh liền cho người âm thầm mang cái xác đi tiêu hủy, nhưng vừa lái xe ra đường, cảnh sát giao thông như biết trước, túc trực ở mọi nẻo đường, anh giống như bị giam lỏng, mọi nhất cử, nhất động của anh dù sai sót một chút sẽ xảy ra hậu quả khó lường. Lưu Vân nhẩn tin, một lúc sau, anh bảo họ quay về biệt thự, tìm cách giấu xác.

Nhưng khi vừa đặt xuống, một loạt xe cảnh sát ập đến khiến tất cả mọi người trở tay không kịp. Lúc đó, hai bên hòa bình nói chuyện không được, Hoàng Phong thấy em gái chết tức tử trong nhà kẻ thù là Khánh Minh, trong lòng như lửa đốt, hắn bất chấp cảnh sát lao vào ẩu đả.

Cục diện hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát, hai bên nóng nảy lập tức rút súng xả đạn vào đối phương. Lúc đó, vốn dĩ Khánh Minh đã thoát ra ngoài thành công, nhưng nhìn lại, Lưu Vân biến mất, anh không thể bỏ hắn ở lại gánh tội một mình. Lúc anh trở lại, cục diện đã yên ắng đi một chút, mùi thuốc súng không còn nữa, hiện tại đám người Hoàng Phong đã ra về, chỉ còn một vài tên cảnh sát ở lại điều tra hiện trường.

Hai tên cảnh sát áp giải Lưu Vân ra xe, trên vai anh ta trúng một phát đạn, máu không ngừng rỉ ra, nhưng ánh mắt, gương mặt vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm. Khánh Minh liền lập tức rút súng, bắn chết hai tên cảnh sát. Lúc hỗn loạn như thế này, muốn di chuyển từ căn biệt thự rộng lớn của anh ra đường có lẽ mất khoảng 5 phút, trong khi đó, chỉ cần hai phút là anh có thể cứu người và rời khỏi hiện trường.

Khẩu súng vừa giết người của anh lập tức được phi tang, ngày đó, họ bắt đầu sống những ngày tháng lang bạc, chờ đợi thời cơ phản kích.

Càng nghĩ, Lưu Vân càng xót xa, trên đời này, thứ mà con người trân trọng nhất, ngoài tình thân, tình yêu, còn có tình bằng hữu sâu đậm. Từ lúc theo Khánh Minh, anh chưa ngày nào phải chịu khổ, chưa bao giờ bị xem là kẻ điên loạn như trước, mà tài năng của anh được Khánh Minh trọng dụng và hết sức trân trọng, điều này làm anh vô cùng biết ơn, cũng kể từ lúc đó, anh luôn hứa với lòng, chết cùng chết, sống cùng sống với Trần Khánh Minh.

7. Chương 7

Chương 7:

Ánh trăng bàng bạc hừng hờ đứng lặng một mình trong vũ trụ bao la. Đêm nay không một ánh sao, chỉ có màn đêm cô độc và mỗi ánh trăng tròn vành vạnh trên bầu trời. Chỉ có những cơn gió xiết xao ngoài đó, mới hiểu được, những ngày vắng sao, trăng cô độc đến nhường nào. Cũng như cô, đã phải một mình khờ dại chờ đợi suốt sáu năm. Niềm vui sướng khi biết được anh vẫn còn tồn tại trên thế giới này chỉ trong chốc lát đã vụn tan.

Cô lâm vào hoạn nạn, một bước nữa là có thể chạm tới Khánh Minh, chạm tới gương mặt tuấn mĩ của anh đã bao năm không gặp để thỏa nỗi thương, vào giây phút cô ngỡ mình như cắt đứt sinh mệnh chỉ bằng một cái nhắm mắt buông xuôi, anh lại xuất hiện, ôm cô vào lòng, thống thiết đau khổ triền miên, chỉ tiếc là cô không thể gắng gượng để nói, cô yêu và thương nhớ anh đến nhường nào.

Đến khi cô tỉnh dậy, anh lại vô tình biến mất, lại để cô một mình giữa nơi xa lạ, không một người quen biết, anh vô tâm với cô đến vậy sao. Cô đã yêu anh như thế nào? Anh không cần cô chờ đợi, cô cũng quyết cả đời này chỉ yêu một mình anh, sẵn sàng từ bỏ tất cả chỉ vì anh. Ngày hôm nay thế nào? Ngay cả tính mạng cũng không cần, cô chỉ muốn gặp anh, nhưng mà, người đàn ông cô yêu suốt hơn sáu năm kia, lại nhẫn tâm rời bỏ cô lại một lần nữa.

Dòng nước mắt khẽ lăn trên những nốt da thịt trắng bệch không một chút sức sống, cô lại trầm ngâm, mơ màng nhìn vào không gian, ngay cả cơn gió buốt giá kia, cũng không thể nào hòng khô những dòng nước mắt ấy, trên bầu trời, ánh trăng vẫn hờ hững một mình trụ lại trong không gian bao la, cô phải làm thế nào?

Buổi sáng, Phương Nghi nghe tin Hàn Ngọc tỉnh dậy, trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức đến bệnh viện. Cô vốn là bạn thời thơ ấu cho đến bây giờ của Hàn Ngọc, tình cảm vốn sâu đậm cho nên, bao nhiêu tâm tình, khổ sở mà Hàn Ngọc từng chịu, cô đều rõ hơn ai hết.

“Ngọc, cậu ăn chút cháo đi, không ăn sau khỏe được.”

“Tôi muốn đi dạo, cậu đưa tôi ra ngoài chứ?”

Hàn Ngọc ngồi trên chiếc xe lăn, do chân vẫn chưa hồi phục nên cô phải nhờ Phương Nghi bằng cách này đưa cô ra ngoài hít thở không khí trong lành, mặc dù cô vẫn còn rất yếu ớt.

Nhìn hàng cây xanh đung đưa trong gió, ánh dương rực rỡ tỏa sáng trên bầu trời xanh thẳm, rực rỡ cứ như để cô nhìn thấy, thế giới này đầy màu sắc tươi đẹp, để cô một giây, một phút cũng không nên phụ bạc với bản thân để nó chết dần, chết mòn mà quên cả ngoài kia, mọi thứ vẫn đang tốt đẹp từng ngày.

“ Nghi, cậu biết Khánh Minh ở đâu đúng không?” Trong đôi mắt ưu tư, sầu muộn kia, Hàn Ngọc như một bức tranh đầy bi thương, chậm rãi nhả từng chữ một, có lẽ, khi nhắc đến tên người nào đó, cảm xúc bao lâu không động dậy lại vô cùng mãnh liệt vào thời khắc này, cô trầm tĩnh nhưng nước mắt không kiềm được, chứ như trút nước buồng xuống má.

“ Cậu ấy đi Paris giải quyết công việc, sẽ sớm về bên cậu thôi mà, ngoan đừng khóc nữa.” Phương Nghi ngoài miệng an ủi nhưng thậm chí, nước mắt cô cũng đang nhạt nhòa rơi xuống, giọng nói không thể không chế bật lên run rẩy. Nhìn thấy Hàn Ngọc, người thân nhất của cô đang đau khổ chết dần, chết mòn trong tuyệt vọng, trong lòng cô cũng chưa bao giờ được bình yên, cảm giác như cơn sóng cuộn cuộn, đánh dồn dập vào bờ cát mỏng manh, cứ như thiếu chút kiên định, sẽ sụp đổ trong giây lát.

“Gọi cho Khánh Minh giúp tôi, tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Khánh Minh...”

Bên kia trái đất, anh như chết lặng khi nghe giọng nói của cô, giọng nói không còn trong trẻo, bình yên như ngày nào, mà chỉ còn động lại tiếng vọng trầm khan, khô rát phát ra từ cổ họng, trong đó lại ngập ngừng sự run rẩy. Giờ phút này đây, anh cho dù là trầm tĩnh đến mức phi phàm cũng không thể ngăn được những dòng nước mắt đổ xuống, cô tỉnh dậy rồi.

“Ngọc, anh bận việc, anh sẽ về với em, đừng khóc.”

“Hóa ra, trong mắt ai đó, trước giờ em không bằng công việc của anh ta.” Cô nói rồi cúp máy. Cô không sánh được với công việc, với tiền đồ sự nghiệp của Trần Khánh Minh, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Người đàn ông đó, suốt sáu năm không một tin tức cho cô, thì ra là vì công việc. Anh đến cả công danh lợi lộc cũng không màng đến sự tồn tại của cô.

Vậy thì, Trần Khánh Minh, anh cứu cô làm gì? Phải chăng chỉ sự sợ hãi sâu thẳm trong đáy lòng của anh, vì anh mà cô bị liên lụy, cứ thà để cô chết đi cho bớt đau khổ. Sống mà biết được, mình không là duy nhất trong mắt anh, vậy thì cuộc sống của cô còn ý nghĩa nữa sao? Cái gọi là trong gang tấc, tình yêu vụt mất, có như không có, cuối cùng cô cũng biết, cũng ném trải đủ mùi vị của nó. Ngoài cay đắng, không có gì cả.

Trong giấc mơ, cô lại thấy mình khóc, khóc nhiều lắm, những dòng nước mắt vừa mặn vừa đắng cứ thi nhau len lõi xuống, hốc mắt cô đỏ hoe đau đớn. Mọi cảnh vật xung quanh nhạt nhòa, chỉ là những khung cảnh mờ nhạt không thể nhìn thấy. Cô lau nước mắt, cô gắng nén đau thương nhìn rõ xem mình đang ở đâu.

Một căn phòng lạnh lẽo, sàn đá nhẵn bóng màu xám bạc, cô thậm chí của thể nhìn rõ mình dưới sàn đá như nhìn vào một chiếc gương. Lặng lẽ, lặng lẽ từng khắc trôi qua, không gian quan phòng chìm vào tối tăm tĩnh mịch khiến trái tim cô nghẹn lại, đau đớn như bị ai đó bóp nát.

Giữa trung tâm căn phòng, một mảng sáng trắng thuần khiết bật lên, trên sàn đá, một cây dương cầm màu đen, sạch sẽ đứng cô độc nhưng nổi bật và xa cách, nó tĩnh lặng giống như bản thân căn phòng, chưa bao giờ lay động, chưa bao giờ gợn sóng.

Trong đêm đen, tiếng bước chân gõ lên sàn nhà, ngày một gần hơn, mỗi bước nhàn hạ, chậm rãi, Hàn Ngọc sợ đến mức co người lại ngã quỵ xuống đất, nhưng không biết chiếc ghế gỗ tự bao giờ đã xuất hiện sau lưng cô, chống đỡ cả thân thể đang suy tàn, cạn kiệt sinh lực. Cô càng sợ hãi hơn, hai tay bấu chặt vào vạt áo, cứ như làm vậy, cô sẽ cảm thấy an toàn hơn.

Cô nhắm mắt thở đều đều, tiếng bước chân dừng hẳn, bốc hơi vào không gian, cô lại mở mắt ra, đột nhiên bản nhạc Childhood Memory vang lên, vang lên một cách bất chợt như mũi dao đột ngột khuấy sâu vào lòng ngực của cô, lạnh lẽo, bi ai và đầy tan thương. Đôi mi dài khẽ lay động một lần, hai lần rồi đến ba, bốn lần.

Trần Khánh Minh đang ngồi trên ghế, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên những phím dương cầm, anh thanh bay bổng vang lên, mỗi khắc, mỗi khắc đều giống như khắc cốt ghi tâm, cho dù suốt cả cuộc đời, luân hồi chuyển kiếp trăm vạn lần, cô cũng không thể nào quên được, hình ảnh đó.

Cậu thiếu niên mười tám tuổi, trên khóe mắt, hai giọt lệ óng ánh dưới đèn như hạt trân châu quý giá lặng lẽ rơi xuống vỡ òa vào từng giai điệu, gương mặt cậu ta ưu tư, sầu não, đau đớn, hai mắt nhắm nghiền nhưng

đôi bàn tay lại liên tục ấn những phím đàn ấy, vừa trong trẻo, vừa thuần khiết như những đóa hoa bạch hồng vĩnh viễn cao quý, vĩnh viễn trong sạch không một vết nhơ nhuốc nào có thể vấy bẩn.

Sau đó thì sao? Sau đó anh đột ngột cười, bây giờ không còn là riêng anh trầm tư, u uất bên cây dương cầm kia, cô nghe rõ tiếng cười khúc khích của không chỉ anh, mà còn có một cô gái khác, tóc dài xõa ngang vai, cô ngồi trong lòng anh, chậm rãi theo bàn tay anh, ấn từng phím đàn.

Âm điệu lúc đầu nghe như trẻ con quấy phá, nhưng một giây, nhiều giây sau đó, lại vang lên những âm thanh mượt mà khắc sâu vào tâm khảm con người, Hàn Ngọc không biết đến lúc nào mới cảm nhận được, bàn tay mình đang làm động tác ấn phím dương cầm, như vô thức, như cố ý để ký ức ủa về.

Cô gái ngồi bên cây dương cầm đó, ngừng lại nụ cười rạng rỡ, quay đầu về phía sau lưng, Trần Khánh Minh đã biến mất, bên cạnh cô ta chỉ là màn đêm trống rỗng, ngay cả hơi thở ấm áp quen dần theo năm tháng cũng biến mất không lưu một chút gì gọi là hoài niệm, nhưng nhớ. Cô ta hoảng hốt hét lên, gào khóc gọi anh, cô cũng vậy, không biết từ lúc nào, từ bao giờ, cô cũng gào thét giống như cô ta. Đến khi nước mắt lòa nhòa che mắt, cô mới gạt đi, mở mắt ra, vẫn là màn đêm, là trần nhà bệnh viện màu trắng đơn độc.

Chỉ là giấc mơ, cũng có thể khiến cô đau lòng, khiến cô khóc nhiều đến như vậy.

8. Chương 8+9

Chương 8+9: Hai lần ra đi

Chương 8

Đính hôn?

Hàn Ngọc tay cầm tờ báo, nước mắt lăn dài, miệng nhếch lên một nửa nhìn chằm chằm vào hình ảnh Trần Khánh Minh đang đứng khoát tay với một cô gái khác. Vẫn là ánh mắt lạnh lẽo thường lệ, vẫn là nụ cười đó, khuôn mặt đó, nhưng bây giờ nó không thuộc về cô nữa rồi.

Hàn Ngọc cảm giác thật mỉa mai. Anh sẽ về bên cạnh cô ngay sau khi giải quyết công việc? Ngày hôm đó anh cứu cô? Tất cả là giả dối hết sao?

Hóa ra bấy lâu nay, cô không là gì trong mắt anh cả. Đúng vậy, anh từng không tiếc sinh mạng của cô cơ mà. Chỉ là cô ngốc nghếch, tự cô suy tâm vọng tưởng đến anh mà thôi. Sáu năm, thời gian không ngắn, không dài, nhưng đủ có thể làm vật đổi, sao dời. Họ đã đính hôn rồi, xem như cô mất trắng tất cả. Phải chăng đó là cái giá cho sự ngu ngốc.

“Nghì...” Phương Nghi nhắc điện thoại lập tức hóa đá, Hàn Ngọc đang khóc, khóc rất nhiều. Cô cũng cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy. Hơn hai tháng Hàn Ngọc nằm viện, cô không dám tiết lộ nửa lời, vì sợ Hàn Ngọc không chịu đựng được kích động. Nhưng mà giấy không gói được lửa, dù là sớm hay muộn thì Hàn Ngọc cũng biết, rồi cô cũng sẽ đến lúc đối diện với nó. Trong thâm tâm của Phương Nghi, cô chỉ mong Hàn Ngọc sẽ vượt qua mà mạnh mẽ đứng lên.

Hàn Ngọc sau hai tuần không nói không rằng lặng lẽ xách hành lý đến một đất nước khác.

Cô sẽ lặng lẽ rời xa nơi đầy đau khổ này. Âm thầm quên đi những nụ cười, nước mắt và cả hình bóng ai đó bên cây dương cầm. Mãi mãi quên tất cả.

Nhưng mà...

Buổi sáng, Hàn Ngọc dậy sớm khoát lên mình bộ vest công sở màu đen thanh lịch, cô giơ tay lấy chiếc áo khoác mà nâu sẫm trên ghế rồi lái xe ra ngoài. Hôm nay là ngày phỏng vấn xin việc làm ở công ty mới, đây là công ty của của người Việt kiều làm giám đốc, dù chỉ là chi nhánh của một tập đoàn lớn nhưng rất phát triển.

Hàn Ngọc từ lúc Trần Khánh Minh bỏ đi không một tin tức, cô cũng sang Đức du học, một thời gian nghiên cứu ngôn ngữ trên thế giới, trong tay lại đang cầm tấm bằng cử nhân, quả thật xin một công việc không có gì là khó khăn, hướng hồ, cô còn nhận được sự giúp đỡ của Liễu Phương Nghi.

Buổi phỏng vấn rất suông sẻ, cô được nhận vào với vai trò thư ký giám đốc, qua thời gian thử việc, cô sẽ ký hợp đồng, chính thức làm nhân viên của công ty. Nghĩ đến việc ngày ngày bận rộn, dần rồi cũng sẽ quên những ngày tháng đau khổ trước kia. Cô sống một cuộc sống bình thường, viên mãn, quên đi mọi ưu tư, phiền não lòng liền cảm thấy thanh thản.

Cô cứ sống như vậy, buổi sáng dậy sớm đến công ty làm việc. Chiều tan sở liền về nhà. Những ngày cuối tuần đi dạo, mua sắm. Hàn Ngọc hoàn toàn quên đi thói quen dưng như đã được lập trình trước đó. Cô không còn chìm đắm trong những bản dương cầm réo rắt, không còn u muội trong nước mắt. Trước mắt cô chỉ còn là công việc, là cuộc sống bình thường nhất trong cái thành phố xinh đẹp này.

Nửa năm trôi qua thật nhanh, Hàn Ngọc ngày càng gầy guộc, xanh xao, có lẽ thời gian qua cô đã dùng hết tâm sức vui đầu vào công việc. Sáng nay, cô nhận được tin giám đốc phải chuyển đến một chi nhánh khác liền cảm thấy hụt hẫng. Dù sao cô và chị ta cũng từng làm việc một thời gian dài, tình cảm thân thiết, nhưng mà đó là lệnh của cấp trên, hai người họ hoàn toàn không thể làm gì được.

Bốn ngày sau, giám đốc mới đến bàn giao công việc, sổ sách, ngay cả cô cũng bị “bàn giao” cho người mới. Hàn Ngọc đối với vấn đề sắp xếp này quả thật không quan tâm, cô chỉ biết làm tốt công việc của mình, cuối tháng nhận tiền lương, như vậy đã rất thỏa đáng rồi.

“Ngọc, cô đi pha cà phê, giám đốc tân nhiệm sắp đến rồi.” Alina cầm một chồng hồ sơ bận rộn bước vào phòng giám đốc, mắt không nhìn mà gọi Hàn Ngọc đang ngồi sắp xếp văn kiện. Cô cũng bận tối mắt, tối mũi cho nên chỉ lặng lẽ đi mà không nói. Đến khi cô quay trở lại thì giám đốc tân nhiệm đã ở trong phòng. Hàn Ngọc đến gõ cửa như thường lệ, nghe Alina gọi, cô lập tức bước vào.

Là anh? Tại sao lại là anh?

“Ngọc, cậu ta đi Paris giải quyết công việc, ngoan...”

Paris? Khánh Minh?

Trên Trái Đất muôn vạn nơi, tại sao cô không đi lại vác thân đến Paris.

Là xúc động, nhưng chỉ là nhất thời. Nửa năm rất ngắn, nhưng nó lại luyện cô trở nên mạnh mẽ cứng rắn. Hàn Ngọc bình tĩnh bước đến đặt hai tách cà phê xuống bàn gạt đầu xem như chào, sau đó, cô bước nhanh ra ngoài. Vì sao ư?

Cô đi nhanh để ai đó không thể nhìn thấy cô một lần nữa nhu nhược, yếu đuối. Để nhìn thấy bộ dạng hèn hạ này, người nào đó sẽ nghĩ cô cần thương hại mà anh nhất định sẽ ban phát cho cô. Bao nhiêu đó đã quá đủ rồi. Cuộc sống yên bình với cô ngắn ngủi vậy sao?

Hàn Ngọc lấy khăn giấy lau nước mắt, hít một hơi thật sâu. Sau đó, cô cầm xấp văn kiện mang vào phòng giám đốc rồi lại trở ra ngoài, lặng lẽ vui đầu vào công việc, mà không mấy chú ý đến Trần Khánh Minh. Thật ra có chú ý đến anh thì sao chứ? Dù sao vẫn là “người lạ đã từng quen”... thôi thì tránh càng xa nhau càng bớt đau khổ.

Hàn Ngọc ngồi trên ghế đặt tay xuống, lại thôi. Lại đặt tay xuống bàn phím gõ bốn chữ “Đơn xin nghỉ việc”. Cô tựa lưng vào ghế, hai mắt nhắm nghiền. Đây là công việc của cô, cuộc sống của cô, tại sao cô nhu nhược như thế. Đáng lẽ ngay từ đầu, một khi đã hạ quyết tâm thì cô nên biết rằng, cho dù bất cứ ai cũng không có thể ảnh hưởng tới cuộc đời cô một lần nào nữa.

Đúng vậy, không ai có thể ban phát thương hại cho cô, bởi vì cô không cần điều đó.

Chương 9

Ánh ban mai nhàn nhạt chiếu vào cửa sổ, Hàn Ngọc ngồi thẫn thờ, dù sao công việc vốn đã hoàn thành từ lâu, chỉ cần đợi Trần Khánh Minh ký duyệt nữa là xong. Nhàn rồi quá, cô ngồi trên ghế chân vắt chéo Nghĩ một lúc, Hàn Ngọc đeo headphone, bật bản nhạc “Loser”.

Cô ngồi trầm ngâm lắng nghe từng giai điệu. Dường như đã lâu rồi cô không nghe nhạc nhỉ? Đây là một bài hát rất hay, cô cảm thấy nó rất buồn, buồn da diết.

“Tôi chỉ là một kẻ thất bại”

Qua bao năm tháng, cuối cùng cô cũng chỉ là một kẻ thất bại trong trò chơi của người khác, hóa ra từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nhận ra bản thân mình hèn kém đến mức độ nào.

Điện thoại dần chuyển qua những bản nhạc không lời, nhưng trong khối óc đã mơ hồ kia, từng câu, từng chữ, thậm chí là giai điệu của “Loser” vẫn cứ quanh quẩn trong đầu cô. Những giai điệu thấm thiết, cả đời khó có thể quên. Những giai điệu làm cho cô lần đầu xúc động trong suốt nửa năm sống trong cô đơn.

Một lúc sau, hai mắt cô khép lại, chìm vào trong những nốt nhạc du dương, cô lại bật bản nhạc “Loser” một lần, hai lần, thậm chí là cả hàng chục lần, cô nghe mãi, nghe mãi. Dường như cô đang tự nhốt mình vào một thế giới tâm tối khác.

Cho đến khi hai bên tai cô đau nhói, cô mới chịu mở mắt. Trần Khánh Minh đang cầm headphone của cô. Gương mặt lạnh lẽo chỉ liếc sang cô một cái rồi lặng lẽ mở miệng: “Công ty tôi không trả lương cho những kẻ ăn không ngồi rồi.”

“Tôi làm xong hết rồi, trả lại cho tôi.” Hàn Ngọc lạnh lẽo liếc anh một cái. Có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi Trần Khánh Minh nhậm chức, cô mới mở miệng nói chuyện với anh. Nhận thấy sự khác thường của cô, gương mặt Trần Khánh Minh ửng đỏ rồi bước vào phòng.

Đạo gần đây, Hàn Ngọc không thích mùi cà phê, thậm chí là ngửi thôi cô cũng cảm thấy khó chịu. Buổi sáng, buổi trưa cô đều đặn pha ỉnh một tách trà nóng đặt bên cạnh bàn làm việc của mình, quả nhiên điều đó làm cô thấy dễ chịu hơn.

Trần Khánh Minh có hẹn với đối tác trong phòng làm việc. Anh gọi cô pha cà phê, cô không buồn mở miệng, đây vốn là trách nhiệm. Hàn Ngọc bình thần đặt hai tách cà phê lên bàn, chuẩn bị quay ra để hít thở không khí trong lành thì bị anh kéo lại, bảo này, bảo nọ. Hàn Ngọc rốt cục không chịu được nữa, cô bèn giả bộ nói chóng mặt, muốn ra ngoài nghỉ ngơi.

Nhận thấy thái độ bất thường của cô, Trần Khánh Minh hơi lo lắng, anh nhìn theo bóng Hàn Ngọc cho đến khi cánh cửa đóng lại mới quay sang Lưu Vân. Anh ta hơi mỉm cười nhìn Trần Khánh Minh khe thì thầm: “Cô ấy hình như không thích mùi cà phê.”

Bắt đầu ngày hôm đó, ngày nào Trần Khánh Minh cũng gọi cũng bốn năm lần mang cà phê lên. Lúc trong phòng còn cố ý giữ cô lại mà nheo thứ này, thứ nọ. Anh thật là thâm độc.

Mấy ngày gần đây, Hàn Ngọc cảm giác mình giống như một đứa sai vặt chính hiệu của Trần Khánh Minh, mặc dù đội lớp thư ký nhưng thực chất cũng là sai vặt, nhưng anh càng ngày càng quá đáng với cô.

Mỗi lần ký duyệt văn kiện nào đó, Trần Khánh Minh đều bắt cô ngồi trước mặt anh đọc cho anh nghe rồi mới chịu ký. Hoặc là anh ăn trưa không tự mình xách xác đi mà bắt cô bụng đói đi mua mấy cây số mua về cho anh. Kết quả vừa vặn về đến nơi đã hết giờ nghỉ trưa.

Anh là giám đốc quyền cao chức trọng, còn cô chỉ là thường dân thấp cổ bé họng làm sao dám so đo. Cô có hôm bụng đói cả ngày không được ăn uống mà phải đi làm một đồng việc. Hơn cả một tuần nay, đến mùi tra như thế nào, cô còn không biết nữa là.

“Alo, giám đốc.” Cô đã đắp chăn đi ngủ, vậy mà Trần Khánh Minh vẫn không buông tha giờ nghỉ ngơi của cô, đúng là bốc lột sức lao động quá mà.

“Tôi cần sổ sách chi tiêu tháng trước, cô nhanh chóng mang đến công ty, tôi cho cô hai mươi phút.”

Hàn Ngọc lặng lẽ mang sổ sách đi mà không chút than phiền, đây chính là cuộc sống cô lựa chọn cơ mà. Sau đó, cô lập tức xách xác đi đến công ty. Trong công ty, vẫn còn một số nhân viên làm ca đêm đi đi lại lại, Hàn Ngọc bước lên văn phòng giám đốc, tay xoay nắm cửa. Trong phòng tối đen như mực, cô với tay bật đèn, không có ai cả.

Cô lập tức gọi xuống văn phòng bảo vệ mới biết, thì ra Trần Khánh Minh không hề đến công ty. Hóa ra cô bị anh xỏ mũi dắt đi. Hàn Ngọc đương nhiên tức giận, nhưng cô mặc kệ, chơi xong anh sẽ chán, cuộc sống bình yên của cô sẽ nhanh chóng trở lại thôi.

Một lần khác, cô đang ở siêu thị mua sắm vào cuối tuần, Trần Khánh Minh lại bảo cô đem văn kiện đến. Hàn Ngọc trong lòng còn ầm ục chuyện lần trước, cô mỉm cười: “Được”. Rồi tiếp tục dạo quanh siêu thị

tận năm vòng. Sau đó về nhà bảo Phương Nghi nấu một bữa cơm ngon lành. Cuối cùng là trèo lên giường ngủ một giấc thật đã.

Kết quả cuối tháng nhận lương, tiền lương của cô mất đi một nửa. Đúng là chèn ép quá rồi.

Hàn Ngọc nhớ đến có một lần viết đơn xin nghỉ việc. Cô trong lòng tức tối, lập tức thu dọn đồ đạc lái xe về nhà lục tìm cái đơn, sau đó hùng hổ đến công ty quăng tờ đơn vào mặt Trần Khánh Minh. Thái độ vẫn lạnh nhạt như thường lệ: “Đây là đơn xin nghỉ việc của tôi thưa giám đốc.”

Trần Khánh Minh đương nhiên mặt biến sắc, giơ tay cầm lấy tờ đơn viết bằng tiếng Việt rành rẽ, nội dung ngắn gọn, hàm xúc. Sau đó, anh mỉm cười, thả nhiên quăng tờ giấy vào sọt rác, miệng nhuếch lên đầy thách thức: “Đây là Pháp, cô viết bằng tiếng Việt đương nhiên không chấp nhận được.”

Hàn Ngọc đương nhiên tức giận, cô giận đến mức trong đầu hiện lên cảnh tượng cô dùng tay xé Trần Khánh Minh ra hàng trăm mảnh. Thật ấu trĩ, đã từng yêu anh tha thiết, tại sao lại đến nông nổi này, rốt cục là tại sao?

Hàn Ngọc mĩa mai trong lòng, cô quay lại bàn làm việc thì nghe tiếng anh oang oang vọng tới: “Cô bỏ làm giữa chừng, vi phạm quy định của công ty, lương tháng này trừ một nửa.”

Lại trừ lương? Đi trễ bị trừ lương, không muốn làm thêm giờ bị trừ lương, không pha cà phê cho giám đốc đại nhân bị trừ lương. Thậm chí mở miệng nói lí lẽ, bị anh cho là trả treo với cấp trên cũng bị trừ lương. Con người này.... Muốn dùng tiền ép chết cô đây mà.

Hàn Ngọc không quan tâm, lần này, cô ngồi xuống bàn, viết rành mạch đơn xin nghỉ việc bằng tiếng Pháp, sau đó trở vào phòng quăng lên bàn anh. Tờ giấy vừa đặt xuống liền bị quăng vô sọt rác, cô định mở miệng hỏi lý do, anh lập tức nhắc điện thoại giả bộ có người gọi tới mà không quan tâm cô.

Hàn Ngọc đương nhiên không muốn mất thời gian dây dưa với anh, cả ngày đó cô phô tô hàng chục tờ đều bị anh ném cho đầy sọt rác. Trần Khánh Minh quả thật quá khốn kiếp..

Đây chính là cuộc sống bình yên mà cô đã lựa chọn sao? Cô thật sự ình là đúng sao?

Khoảng thời gian trước, Hàn Ngọc dần vật suy nghĩ suốt nửa tháng liền. Trần Khánh Minh? Đã bao lâu rồi anh không còn ý nghĩa trong lòng cô, dường như là chưa bao giờ thì phải. Cô thừa nhận mình trốn tránh. Vì sao ư? Sáu năm của cô chỉ trong một ngày là đổ bể hết, cô liệu còn can đảm để bước tiếp nữa không?

Cô đến Pháp, là muốn quên đi anh. Bao nhiêu năm qua yêu anh sâu đậm như vậy. Không thể một lời nói bỏ đi là có thể bỏ được. Cô cũng muốn mạnh mẽ như những người phụ nữ khác, hoặc là bất chấp tất cả giành lại Trần Khánh Minh, hoặc là tuyệt tình hủy bỏ anh và hạnh phúc của anh.

Nhưng, cô không làm được những điều đó. Anh quay về bên cô, cho cô một niềm hy vọng quá lớn. Nhưng rồi thì sao, kết quả trèo càng cao ngã càng đau, tất cả niềm tin của cô, trong những ngày ngắn ngủi đều sụp đổ, đều tan biến như những dòng bọt biển trắng xóa, có rồi lại mất, thử hỏi, cô có đau không.

Đối diện với nó, cô cảm giác mình quá mệt mỏi, cô nhận ra trước giờ, chung quanh cô chưa hề yên tĩnh như cô nghĩ. Lúc này đây, cô cần sự bình yên hơn tất cả, cần tránh xa anh, tránh xa những thứ làm cô đau đớn, chỉ có như vậy, cô mới cảm nhận được, những ngày tháng vô lo, vô ưu mới có thể quay trở về bên cạnh cô.

9. Chương 10

Chương 10

Bờ cát vàng trải dài miên man lấp lánh trên những lọn nắng cuối cùng của hoàng hôn, Hàn Ngọc ngồi trên bờ biển, mặc kệ những con sóng lần lần đổ ập vào chân, cô hướng mắt ra ngoài biển cả bao la.

Mặt trời như một quả trứng màu hồng chói lọi dần dần khuất vào biển sâu vĩ đại. Lại một ngày nữa trôi qua. Nửa năm, cô đã trốn tránh nửa năm rồi. Đi chu du khắp thế giới, cuối cùng vẫn là không có điểm dừng, cuộc đời của cô cứ lặng lẽ trôi qua như vậy sao?

Màn đêm cuối cùng cũng sụp xuống, Hàn Ngọc cầm đôi dép lê trên tay, lặng lẽ rời về khách sạn. Được một lúc, cô cảm thấy đằng sau mình có vài cái bóng đổ dài xuống mặt cát. Qua ngọn đèn lập lòe, cái bóng dường như đang tiến gần lại cô. Không những vậy, trên đỉnh đầu, cô còn cảm nhận được, tiếng máy bay trực thăng đang càn quét. Lê nào...

Hàn Ngọc dần bước chậm lại, quả nhiên như cô nghĩ, cái bóng cũng không động đậy nữa. Sau hai phút, cô xem chiếc trực thăng đang tìm chỗ hạ cánh, cô hạ quyết tâm, thầm đếm trong lòng mình: “một...hai...” Sau đó chạy thật nhanh ra đường lớn.

Trong khuôn viên khách sạn năm sao xa xỉ, Hàn Ngọc nép mình vào bồn hoa, chờ đợi hai tên áo đen lướt đi mất cô mới thở hắt ra như trút được gánh nặng ngàn cân. Vừa định bước ra thì trên vai, cô cảm nhận được một lực rất mạnh đang xiết chặt lấy vai cô, như cố ý không để cô trốn thoát. Hàn Ngọc nghe rõ hô hấp của cô đang ngưng trệ, cảm nhận rõ ràng cái âm thanh răng rắc phát ra từ xương bả vai, sau đó, một cái khăn màu trắng che trước miệng cô, xiết chặt cho đến khi ý thức cô mê mang, không còn cảm nhận được gì nữa.

Tiếng đàn dương cầm lặng lẽ phát ra, những nốt nhạc du dương dường như có linh hồn, chúng quấn chặt vào những ánh dương ấm áp. Cô cảm nhận rõ, chúng từng nốt, từng nốt đang tung tăng trong lòng cô, có cảm giác vừa vui mừng quen thuộc, lại có cảm giác sợ hãi đến tột độ.”Childhood Memory” chính là bài nhạc đó.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy đã là bình minh rực rỡ. Bên cây dương cầm màu đen bóng loáng, Trần Khánh Minh nhắm nghiền hai mắt, những ngón tay thon dài đẹp đẽ, thuần thực lướt trên những phím đàn. Trong mắt cô, chỉ còn có anh là ánh sáng, một ánh sáng chói lóa mà cô không thể nhìn thấy hay nắm bắt được.

Phía dưới con đường trải đầy những hòn sỏi trắng đang lấp lánh trong ánh bình minh rực rỡ, Hàn Ngọc bước từng bước ngắm nhìn lên những khóm hoa, hàng cây xung quanh đang dong đưa theo gió. Cô dừng lại ngồi trên một khúc gỗ sạch sẽ, được quét sơn màu trắng. Bốn ngày trôi qua kể từ hôm Trần Khánh Minh mang cô về, cô chưa một lần nào gặp anh.

Cô thừa nhận rằng mình đang rất nhớ anh, nhưng mà thật sự trong lòng lại không muốn anh quay về đây, bởi vì lỡ đối mặt, cô sẽ phải nói gì đây hay nhu nhược ngồi khóc giống như trước kia. Cho dù là như thế nào đi chăng nữa, cái cảm giác vừa nhớ, lại vừa không muốn gặp cứ dày xé tâm trạng cô. Hay là bỏ đi một lần nữa, mãi mãi tránh xa cuộc sống này.

Nhưng mà, hôm đó anh từng nói, cho dù đi tới chân trời, góc bể, anh cũng sẽ bắt cô trở về.

Buổi sáng, một người vệ sĩ bảo cô lên xe để đến một nơi, cô không nghĩ ngợi nhiều lập tức theo họ. Chiếc xe băng qua con đường dài vắng vẻ, trải qua hai giờ đồng hồ vòng vèo từ ngã tư này đến ngã tư khác cuối cùng cũng dừng lại trước công ty. Đây là...

Hàn Ngọc kinh ngạc nhìn người lái xe đang đeo kính râm, một lúc sau, Hàn Ngọc lấy lại bình tĩnh, cô bước xuống xe theo một người vệ sĩ khác đi vào công ty. Thang máy đi đến văn phòng giám đốc, phía trong Trần Khánh Minh đang ngồi nói chuyện với thư ký mới của anh, nhìn thấy cô gương mặt lập tức đành lại, ra hiệu cho hai người kia ra ngoài.

“Em lại đây.” Trần Khánh Minh gọi cô lại, trong giọng nói có phần tức giận. Cô không hiểu anh giận cái gì nhưng cô chẳng cần quan tâm đến điều đó. Sau bao nhiêu ngày không gặp, người đàn ông trước mặt cô lúc này còn gầy gò và hốc hác. Hai quầng thâm trên mắt lộ rõ, những ngày qua, anh không ngủ được sao? Cô cảm thấy vô cùng xót xa.

Trần Khánh Minh đỡ Hàn Ngọc lên ghế của anh rồi xoay người rót nước cho cô, sau đó anh quay lưng ra ngoài. Hàn Ngọc cảm thấy thật kỳ cục, tại sao bỏ cô lại đây rồi lại ra ngoài như thế kia, rốt cục anh đang muốn làm gì. Khoảng mười phút sau, Hàn Ngọc chưa thấy anh quay về định ra xe về nhà nhưng bị hai tên vệ sĩ cản lại, cô bất đắc dĩ phải quay về chỗ cũ, trầm mặc một lúc, Hàn Ngọc rút tập tài liệu trên bàn xem, dù sao cũng chỉ là xem cho đỡ nhàm chán, chắc Khánh Minh không mắng cô đâu nhỉ?

Hàn Ngọc lật xem vài trang liên sườn sót. Những số liệu này rất kỳ lạ, lẽ nào anh không phát hiện ra.

Cô tỉ mỉ xem đến trang cuối cùng mới rút ra một kết luận, đây không phải là sổ sách của công ty này. Vậy

nó là tập đoàn của anh sao? Dựa theo số liệu thống kê và kế hoạch sản xuất dây chuyền, đây rõ ràng là thực hiện theo quy mô lớn, so với một chi nhánh nhỏ lẻ của Trần Thị thì không bao giờ có thể thực hiện được. Điều đó không thành vấn đề. Vấn đề ở đây là con số liên tục giảm mạnh qua nhiều tháng hoạt động, gần như rơi vào bờ vực phá sản tới nơi, nhưng mà, trên thị trường cổ phiếu, “Minh Ngọc” vẫn đang ổn định cơ mà?

Cô có chút lo lắng, đáng lẽ hơn một năm nay, Trần Khánh Minh rốt cục cũng nên kết hôn với Lý Tuệ Vân rồi chứ, nhưng cô không hề nhận được tin tức này, Phương Nghi cũng xác định chưa từng có hôn lễ nào diễn ra. Tập đoàn ắc hẳn bây giờ rối loạn vô cùng, rõ ràng có người muốn ép anh vào đường chết đây mà, người đó, cuối cùng là ai?

Trần Khánh Minh xoay cửa bước vào, trên tay cầm thức ăn. Anh thu gọn giấy tờ rồi để lên bàn làm việc bảo cô ăn, Hàn Ngọc đẩy khay thức ăn định hỏi anh về sổ sách lập tức liền bị Khánh Minh vặn ngược lại: “Em đã nhịn đói bao nhiêu ngày rồi?”

Cô ngó người ra, sao anh lại biết cô không chịu ăn cơ chứ, nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa. Cô định mở miệng thì một lần nữa bị anh chặn ngang, câu nói chưa kịp đến thanh quản đã bị đập xuống dạ dày đi mất: “Đừng ngoan cố, ăn đi.”

Cô không còn cách nào, với lại mấy ngày nay tuyệt thực, ra sức quây phá để được thoát mà cũng cảm thấy cơ thể suy nhược dần đi.

Buổi tối, Hàn Ngọc ngồi trên ghế sofa xem tin tức, vẫn là những bản tin cũ kỹ nhàm chán, cô bỗng thấy thời gian trôi qua như con ốc sên đang bò trên đường đua cho những vận động viên điền kinh. Một vài phút lại mở điện thoại lên xem. Tuy thấy buồn cười nhưng mà, chưa bao giờ cô mong anh quay về căn biệt thự như lúc này.

Đôi lúc cô còn cảm giác, cô và anh giống như vụn trộm, lén cô vợ sắp cưới của anh ngoại tình vậy. Nhưng trên thức tế, tình trạng bây giờ cũng tương tự như vậy.

Chín giờ đêm, Trần Khánh Minh cũng trở về “nhà”. Anh liền ôm cô vào lòng một lúc thật lâu mới thả ra. Lúc ăn cơm, cô tiện miệng dò hỏi: “Khi nào anh kết hôn?”

Hàn Ngọc không biết tính nghiêm trọng của câu hỏi đơn thuần này. Quả nhiên Trần Khánh Minh đang gấp thức ăn tay bỗng chưng hững trong không trung, không nói không rằng bỏ lên phòng một mạch. Hàn Ngọc ngồi tại chỗ tự oán: “Rốt cục, tôi đã làm sai điều gì?”

Bên ngoài trời đổ cơn mưa to, Hàn Ngọc ngồi trong lòng anh lắng nghe từng giai điệu nhẹ nhàng của bản childhood memory, còn nhớ chuyện lúc ăn cơm, cô lúc này cũng không dám ở miệng hé răng một lời. Cuối cùng không nhịn được, cô bèn ngược lên thăm dò: “Anh mang em về đây làm gì?”

“Sau này em sẽ biết.” Trần Khánh Minh rõ ràng đang giận dữ. Cô đỡ khóc đỡ cười nhìn anh, đột nhiên thấy không còn lời nào muốn nói, đành ngậm miệng quan sát biểu hiện của anh. Dưới ánh đèn điện rực sáng, gương mặt anh trắng trẻo, đường nét thanh tú rõ ràng, hai con ngươi đen tuyền nhìn những hạt mưa đang rơi tí tách. Đột nhiên anh lại hỏi: “Em lại muốn bỏ đi nữa sao?”

Hàn Ngọc tròn tròn mắt, đúng vậy, cô rất muốn bỏ đi, nhưng tại sao anh lại biết được? Trần Khánh Minh như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nửa khuôn miệng nhếch lên cao ngạo: “Bảy năm, em xa tôi bảy năm rồi em có biết không?”

Phải, cô đã rời bỏ anh bảy năm, nhưng đó không phải là rời bỏ, đó là lối thoát cho cô, bởi cho dù trước kia hay bây giờ, Trần Khánh Minh chưa từng là của riêng cô, hưởng hồ...

“Khánh Minh, em muốn hỏi một số chuyện.”

Trần Khánh Minh không nói, cũng không nhìn cô, ánh mắt anh băng quơ như không muốn tiếp chuyện, nhưng đã lâu như vậy rồi, cô có tránh né thì sự việc vẫn từng ngày diễn ra theo đúng quy luật của nó, thà cứ biết hết tất cả để sau này không phải hối hận còn hơn cứ vui mất vào trong bóng tối mãi mãi, để chỉ ôm ấp cái đau thương khổ sở ấy, sống cho dù có tự do thì cũng không vui vẻ.

“Tại sao năm đó lại ra đi?” Cô lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn đang mưa.

“ Hối cái khác đi.”Anh nói

“Được, vậy tại sao vị hôn phu của Lý Tuệ Vân mang em về đây? Trêu đùa, giễu cợt, hay ban phát lòng thương hại?” Cô cười đau khổ nhìn Trần Khánh Minh, cái mà cô muốn biết nhất, dường như cũng chỉ là tự trọng của bản thân, thật ra có bị ai đó chà đạp hay không mà thôi.

Hoặc là trong lòng cô vẫn còn chút hy vọng, tất cả thời gian vừa qua chỉ là cơn ác mộng dài dằng dặc. Sau khi mở mắt, cô lại quay về tuổi thanh xuân mười tám, quay về khoảng thời gian vui vẻ lúc trước. Nhưng hoàn cảnh lại chân thật đến đau lòng. Cô hiểu rõ, trên đời này không bao giờ có phép màu.

Trần Khánh Minh không trả lời, đến cuối cùng thứ cô muốn biết nhất lại không thể biết được. Bây giờ, cô như tù nhân bị giam lỏng trong căn biệt thự rộng lớn, vừa lạnh lẽo vừa u tối này, cuộc sống những ngày tiếp theo giống như dành ột cái xác không hồn. Quanh quẩn mất hết tự do, trong lòng lại rối bời như tơ nhện, cô cần sự thật như thế nào thì lại càng không thể biết được.

Một ngày lạnh lẽo đầy gió của hai tháng sau, căn biệt thự cô độc nằm giữa mảnh đất hoang vu có một vị khách không mời mà đến.

10. Chương 11

Chương 11

Lý Tuệ Vân ngồi đối diện Hàn Ngọc, tay trái cô nhàn nhã nâng tách trà đưa lên miệng, ra dáng một tiểu thư đài cát. Hàn Ngọc liếc nhìn cô ta, đương nhiên trong lòng hiểu rõ cô ta đến đây là vì cái gì.

Phía trên ghế, Lý Tuệ Vân dáng ngồi hơi mệt mỏi, bụng hơi nhô lên so với hình ảnh trong những tờ tạp chí vài tháng trước, Hàn Ngọc hơi kinh ngạc, xong cô vẫn giữ trạng thái lạnh lùng, xa cách.

“Cô Hàn, tôi hy vọng cô có thể buông tha Khánh Minh, bởi vì tháng sau, tôi và anh ấy sẽ kết hôn, cho nên cô đừng cố níu kéo, hai người sẽ không có kết quả tốt đâu.” Lý Tuệ Vân nửa thành khẩn, nửa đe dọa.

Thật sự mà nói, cô chưa bao giờ có ý định níu kéo Trần Khánh Minh, cô yêu anh, nhưng mà, cô không có đủ sức lực, không đủ kiên trì để đối diện với nỗi đau quá lớn cho nên chỉ còn cách nhu nhược từ bỏ anh mà thôi. Cô gái này, cho rằng cô bám víu lấy Trần Khánh Minh không buông là vì cái gì? Vì trả thù, vì tiền? Cô ta thật sự không biết bảy năm trước, Hàn Ngọc và Trần Khánh Minh là có mối quan hệ gì?

“Tôi không bám lấy anh ta, là Trần Khánh Minh bám lấy tôi, cô có bản lĩnh cứ tự mình giành lấy.” Hàn Ngọc không kiên nhẫn, cô không muốn đối đầu nhưng mà Lý Tuệ Vân cho cô là loại người nào mà hành xử như thế? Cô cảm thấy nhân cách của mình đang bị người khác coi là rẻ mạt.

Lý Tuệ Vân sơ suất siết chặt cái tách trên tay, hành động này lọt vào mắt của Hàn Ngọc, cô đương nhiên không biểu cảm mà đối diện, cô ta đang tức giận, chỉ cần làm cơn tức giận ấy bùng phát, tự động con người rắc rối này sẽ bỏ đi mà thôi.

“Cô Hàn, tôi đã có thai...tôi... cô có thể...”

“Cô có bản lĩnh có thai thì phải có bản lĩnh giữ Trần Khánh Minh chứ, cầu xin tôi sao Lý tiểu thư?” Hàn Ngọc buông lời mỉa mai, không chừng câu tiếp theo cô ta sẽ bỏ đi mà thôi, cô cuối cùng cũng yên ổn.

“Cô...cô vô lại, tại sao cô có thể sống mà không nghĩ đến cảm nhận của người khác kia chứ?” Cô gái này quả nhiên rất nhanh tức giận, nhưng sức kiên trì cũng khá cao.

Đối lại câu nói của cô ta, Hàn Ngọc chỉ mỉm cười, nụ cười nhu hòa vừa thương hại vừa châm biếm. Vậy đi bảy năm trước, là ai đã vô sỉ mang anh ấy đi khỏi cô, là ai đã vô sỉ đẩy cô vào đường cùng bắt cô phải khổ sở đến chết đi sống lại? Là cô, chính là Lý Tuệ Vân, chỉ vì sự ích kỷ của cô ta mà Hàn Ngọc phải chịu không ít đau thương.

Cô đoán cũng biết, sự việc bảy năm trước Trần Khánh Minh sang Paris là bị ép buộc, về khoảng này cô vẫn không chắc chắn cho đến khi hai người họ tuyên bố đính hôn nhưng mà, trong lòng cô lại vô cùng mâu thuẫn, hoặc có thể thời gian lâu như vậy, Trần Khánh Minh cũng đã thay lòng đổi dạ, vậy thì không có lý do gì mà cô ở bên cạnh anh được nữa.

“Cô cần bao nhiêu, tôi sẽ đáp ứng cho cô?”

Tiền sao? Có tiền là có thể mua được tất cả hay sao? Cô được trả tiền để đổi Trần Khánh Minh, vậy thì bảy năm sống vui dập trong địa ngục, sinh mệnh đến hồi hồi cạn kiệt sắp rơi vào cõi chết, gia đình cô, tất cả của cô, Lý Tuệ Vân sẽ dùng cái gì để trả đây?

Hay vẫn là những đồng tiền bẩn thiếu mà bố con cô ta buôn gian bán lận để có được? Cô thật sự ghê tởm cái loại người này.

“Nếu cô còn chưa chịu bỏ đi, tôi sẽ cho người lôi cô đi.”

Hàn Ngọc nhìn đồng hồ trên tường, thái độ lãnh đạm băng giá hướng mắt ra ngoài, Lý Tuệ Vân tức giận đến tím mặt, dùng dùng đóng cửa cái rầm.

Cuộc đời này, vì cái gì mà tranh nhau đến sức đầu mẻ trán? Có sống đến trăm năm thì sao? Cuối cùng vẫn tay không trở về với cát bụi mà thôi.

Trần Khánh Minh đang ngồi duyệt công văn thì nhận được điện thoại của Lý Huệ Minh, anh cau mày nhìn lên bức tranh thủy mặc được treo trên tường, ánh mắt có phần mờ mịt, hai người nói đôi ba câu gì đó, sau đó, Trần Khánh Minh gọi Lưu Vân cùng đi ra xe.

Chiếc ô tô màu đen lăn bánh chậm rãi, khoảng mười phút sau dừng tại một quán trà. Trần Khánh Minh xuống xe, Lưu Vân xách theo cặp táp bước xuống cùng. Lý Huệ Minh ngồi một mình trong góc khuất, cả quán trà chỉ có mỗi mình ông ta, có lẽ ông ta đã bao hết quán này rồi.

Trần Khánh Minh cuối đầu chào, sau đó ngồi đối diện.

“Bác Lý, có chuyện gì quan trọng sao?” Anh lạnh nhạt liếc nhìn biểu cảm bình thản trên gương mặt ông, khóe môi hơi nhếch lên.

“Hôn lễ giữa cậu và Tuệ Vân sẽ hoãn cho tới năm sau, được không?” Ông dừng một lát rồi nói tiếp: “Cậu cứ yên tâm, chuyện này bố cậu đã đồng ý rồi.”

Trần Khánh Minh hơi ngạc nhiên, thì ra ông ta nắm bắt tình hình nhanh như vậy đến cả bố anh cũng đã biết rõ ràng Minh Ngọc đang mục rỗng sau lớp vỏ mạ vàng mỏng manh, ông cũng không muốn dính líu đến thằng con bất tài, vô dụng này nữa.

Trần Khánh Minh hơi mỉm cười, sâu trong ý cười là sự lạnh lẽo đến tột cùng. Thật ra, con người cũng chỉ có vậy thôi, cứ được lợi lộc thì dầu sôi, lửa bỏng không màng, đến khi hết giá trị thì sẵn sàng vứt bỏ. Trì hoãn hôn lễ chỉ là cái cớ tạm thời mà bố con họ Lý bày ra để tìm cách hủy bỏ hôn ước với Trần Khánh Minh, thật là đáng ghê tởm.

Trong thương trường, rất ít người biết rằng, Minh Ngọc chỉ là cái xác không hồn đang lơ lửng giữa ranh giới sụp đổ. Không ngờ trong nội bộ của anh lại có kẻ phản bội cho nên tin tức bị tiết lộ nhanh như vậy. Xem ra ông bố đang ngồi trên chiếc ghế chủ tịch của Trần Thị quả không đơn giản.

Hai tháng trước, Trần Khánh Minh đột ngột bị trục xuất khỏi Trần Thị là do nguyên nhân này ư? Luận về địa vị, luận về quy mô, Minh Ngọc chưa hề thua kém công ty nào, nhưng mà trong hai năm gần đây, quả thật xuống dốc rất mạnh. Nhưng đó chỉ là trong nội bộ mới hiểu rõ tình hình. Thực ra mà nói chuyện một công ty có nội gián thì cũng không phải là điều kỳ lạ, nhưng mà anh không ngờ ông bố già kia lại đa nghi đến như vậy.

Rốt cục anh sắp rơi vào trắng tay, cả hai ông già không muốn liên lụy mới liên kết nhau đá anh văng ra khỏi mối quan hệ của họ. Quả thật bi ối.

“Tất nhiên được, chỉ là con sợ Tuệ Vân thất vọng mà thôi.” Anh giả ngây ngô. Trên cái đất nước này, ai mà không biết anh đã giấu đi cô nhân tình bé nhỏ của mình ở một nơi thần không biết, quỷ không hay kia chứ. Chính vì do báo chí lùm sục cho nên anh mới cấm cửa cô, chứ thật chất, anh không hề muốn giam giữ cô như tù binh, để đổi lại thái độ chán ghét của cô.

Những ngày sau đó, bên cạnh Hàn Ngọc không còn mấy tên vệ sĩ tự kỷ suốt ngày đứng sừng sững một chỗ, ngay cả cô nấu thức ăn cũng không dám động đến. Điều này làm cô nghi ngờ họ đang đề phòng cô bỏ trốn.

Nhưng gần đây, họ đột nhiên không xuất hiện nữa, cho nên Hàn Ngọc có thể thoải mái ra ngoài.

Chạng vạng tối, cô ngồi trong nhà xem tin tức, nhưng thực chất là do nhớ ai đó quá cho nên muốn lên ti vi xem có gặp được người ta hay không mà thôi. Trên màn hình, cô phóng viên tóc vàng xinh đẹp nhã nhặn đọc bản tin.

Giọng nói như dòng suối chảy vào tim cô làm cho cô cuộn cuộn một cảm giác khó tả.

Tập đoàn Minh Ngọc chính thức phá sản, Trần Khánh Minh mất tích, hơn nữa anh bị Lý Tuệ Vân từ hôn.

11. Chương 12

Chương 12

Chuyện gì đang xảy ra thế này, tại sao mấy ngày qua cô không biết gì hết vậy. Cô lập tức gọi điện cho Phương Nghi, cô ấy cũng khẳng định đúng như vậy.

Thì ra số liệu mà lúc trước cơ nhìn thấy chính là kết quả của sự mục rỗng của Minh Ngọc, là do anh không kinh doanh tốt hay là có ai đó cố tình hãm hại. Trần Khánh Minh, Trần Khánh Minh của cô cuối cùng đang ở đâu? Tại sao trong lúc dầu sôi, lửa bỏng thế này, anh lại biến mất, lại để cô một mình như vậy cơ chứ?

Cùng lúc đó, Hoàng Phong, kẻ đã lâu không gặp đứng trước bàn dân thiên hạ chỉ trích Khánh Minh bất tài, anh còn lên tiếng tố cáo về vụ án Hoàng My đã lâu về trước là do có kẻ sắp đặt giúp Khánh Minh chạy tội. Xem ra hẳn ta vẫn còn không chịu được kết quả Trần Khánh Minh vô tội, hẳn ta vẫn khăng khăng em gái hẳn ta là do anh sát hại.

Anh phá sản, lại biến mất. Bố anh không ngó ngang đến anh, vị hôn thê của anh từ hôn anh, Hoàng Phong lại bóng gió chỉ trích anh giết người. Đây rõ ràng là họ dẫu đồ bìm leo, một bước muốn giẫm chết Trần Khánh Minh. Họ thật sự quá đáng, chỉ là trong lúc anh còn giá trị lợi dụng thì mới kiên quyết giành giật anh từ tay cô bằng mọi giá. Bây giờ thì sụp đổ hết rồi sao? Họ không cần anh thì có thể đối xử với anh như vậy sao?

Trần Khánh Minh bây giờ như nước bốc hơi khỏi không gian này, anh hoàn toàn bất tâm không một tin tức. Tất cả tài sản hiện có của anh đang rao bán với giá rẻ, thậm chí ông bố của anh cũng không buồn nhúng tay vào. Trong giới hắc đạo, mọi người lại dồn đại Hoàng Phong đang đuổi cùng giết tận Trần Khánh Minh để trả thù. Anh thật sự đã rơi vào bước đường cùng.

Bây giờ, trong thế giới tâm tối của anh, chỉ còn có mình cô. Anh hôm nay, không còn thuộc về ai nữa.

Việt Nam đã bước sang mùa hạ nóng bức, cô đặt chân xuống sân bay, đây là đất nước của cô, là quê hương của cô. Sau bao năm xa cách, cảm giác vẫn vẹn nguyên sự yêu thương, nhưng nhớ vô bờ bến. Hơn nữa nơi này, đã từng cho cô yêu thương, cho cô gặp anh, rồi cũng chính nơi này, hai lần tước bỏ sự tồn tại về tình yêu của cô. Bây giờ quay về, cô như được sống lại tuổi mười tám, tuổi đời tràn đầy thanh xuân, vui vẻ.

Quay về, có thể bắt đầu lại rồi, muộn hay không không quan trọng, quan trọng là Trần Khánh Minh đang ở đây, nơi đã từng là điểm xuất phát.

Hàn Ngọc nghe Phương Nghi nói, Trần Khánh Minh mấy tháng trước mở công ty ở Việt Nam, hiện đang trong quá trình gây dựng nhưng do, từ trước quan hệ của anh rất rộng, nhưng không còn mấy ai tin tưởng nhưng mà với tài năng của anh, ít nhiều họ cũng trọng dụng cho nên, tập đoàn mới nhanh chóng phát triển và đứng đầu doanh số trong khu vực.

Mấy ngày trước, Phương Nghi nhận được tin tức Trần Khánh Minh quay về, trực tiếp điều hành công ty cô cũng khá bất ngờ. Tập đoàn “Hàn Ngọc” cô cũng có cổ phần, nhưng rất ít, vị chủ tịch lừng lẫy cuối cùng cũng xuất hiện lại chính là Trần Khánh Minh anh.

Hàn Ngọc bước xuống sân bầy, giữa trời nắng gắt như đổ lửa như này thật khiến người ta khó chịu, nhưng cô lại vui như vậy. Thì ra thời gian cho dù có dài bao nhiêu thì tình yêu của con người vẫn chỉ vẹn nguyên không đổi.

Người của Phương Nghi đang ở ngoài đón cô, cô bước ra lập tức có một người đàn ông chạy tới cuối đầu chào rồi xách hành lý giúp cô. Chiếc ô tô màu đen đang chờ sẵn, cô bước vào xe, không khí có lẽ được cải thiện hơn nhiều.

Vừa lên xe, cô lập tức bị hòng súng đen ngòm chìa thẳng vào thái dương, cô chưa kịp hoảng sợ thì Hoàng Phong quay lại nhìn cô nữa cười nữa lạnh lẽo: “Hi, Hàn Ngọc, lâu rồi không gặp.”

Cô im lặng, một lần bị hấn đánh cho chết đi sống lại, bây giờ đối mặt, cảm giác đó là căm thù chứ không phải sợ hãi. Hấn quả nhiên lại đến đây để bắt cô, dường như hấn muốn bắt cô để đền mạng Hoàng My, nếu vậy, cô coi như xong rồi.

Tại sao vậy, ông trời tại sao lại trêu đùa cô quá đáng như vậy. Hai lần, chỉ hai lần cách nhau trong gang tấc mà cô cũng không chạm được tới Trần Khánh Minh. Lần trước là do cô may mắn, còn giá trị để hấn trêu đùa nên mới thoát chết, nhưng lần này, Hoàng Phong một mực muốn lấy máu cô tể vong hồn em gái hấn thì như vậy, sau khi chiếc ô tô này rơi vào ngõ vắng, xác cô sẽ vút ở một xó xỉnh nào đó mà cho tới khi chỉ còn bộ xương khô không rõ danh tính thì Trần Khánh Minh mới tìm thấy được, hoặc là cả đời này cũng không bao giờ tìm thấy.

Nhưng thật ngạc nhiên, hấn không giết cô, mà dùng cô trao đổi điều kiện với Trần Khánh Minh, điều này làm cô nghi ngờ, có phải hấn cầu kết với bọn người Lý Tuệ Vân lật đổ anh không. Hàn Ngọc bị nhốt trong một cái lồng sắt, hai tay, hai chân không bị trói, nhưng cô cảm giác, mình như con thú cũi của hấn.

Lồng sắt rộng lớn bẩn thỉu như nhà tù cho bệnh nhân tâm thần, nó được đặt trong một căn phòng nhỏ hẹp, bên trên chỉ có ánh đèn mập mờ chiếu thẳng vào người cô. Bên ngoài có tiếng bước chân, cô nghĩ mình sắp lại phải chịu cực hình nữa rồi.

Cảm giác ngày đó, cả đời này cô không quên.

Lại lần quần rơi vào ranh giới sinh - tử, cô hồi tưởng lại hơn một năm trước, khi đã nằm trong bệnh viện, cả người cô đau đớn như bị hàng ngàn mũi dao xiên xẻ da thịt cô, đau đến thà chết còn tốt hơn.

Nhưng hôm nay, hấn lại vui vẻ nói chuyện với cô như một người bạn lâu rồi không gặp, ngồi hàn huyên tâm sự. Tóc gáy cô dựng đứng, hấn khôn kiếp như vậy, thật ra định giở trò gì đây?

Hấn nói, phụ nữ mà càng dồn họ đến vực thẳm thì họ càng mạnh mẽ, có khi còn quay đầu cắn ngược lại kẻ thù cho nên, biện pháp ấu trĩ lấy thân thể cô ra để đánh đập cho tôi tả thật sự đã quá lỗi thời.

Bên phía Trần Khánh Minh và Phương Nghi lại cho người nhiều ngày đi tìm tung tích của cô, Trần Khánh Minh biết được là do Hoàng Phong bắt đi, anh đương nhiên tức giận đến bầm gan tím ruột.

Hai ngày sau, anh trở về Pháp thì nhận được điện thoại thương lượng của hấn. Hoàng Phong là loại người như thế nào, chẳng lẽ hấn nói mà giữ lời sao. Muốn anh giao toàn bộ tài sản để đổi cái xác của cô thì anh cho rằng, cái giá đó quá đắt rồi. Con người này, không bao giờ được tin tưởng, nếu hấn thích thì anh chiều ý hấn vậy, dù sao thì anh đã hoàn toàn rút chân khỏi bố anh, cho nên hậu hoạn sau này, anh tuyệt đối không nhúng tay giải quyết.

Trần Khánh Minh trở lại Pháp, anh đứng trên danh nghĩa của người bạn thân Alen, một mặt là anh ta nhờ giúp đỡ, mặt khác là để cảnh cáo kẻ điếc không sợ súng Hoàng Phong. Liên tục thâm nhập vào thị trường cô phiếu mà hiện nay, cổ phiếu Hoàng Thị tuyệt dốc không biết lý do, cổ phần của hấn bị ép buộc phải bán ra, anh lập tức cho người hạ giá mua rẻ hơn so với giá ban đầu.

Ngày thứ tư, tập đoàn Hoàng Phong doanh thu liên tục giảm, hấn không cam tâm bán cổ phần bù lỗ cho nên thuê chấp tài sản vay tiền ngân hàng. Đằng sau hấn chắc chắn có người chống lưng cho nên sự việc xoay chuyển liên tục, trời đất liên tục đảo lộn, thương trường lại bắt đầu nổi dậy sóng gió làm báo chí tốn không ít giấy mực.

12. Chương 13

Chương 13:

Cùng ngày hôm đó, anh nhận được một video.

Anh nhìn thấy, Hàn Ngọc thân thể gầy yếu, thần sắc nhợt nhạt đang ngồi trong chiếc lồng sắt dơ bẩn, chỉ có ánh đèn lập lờ soi sáng trong bóng tối. Trên cổ cô là một sợi dây xích sắt to đùng, cô không dám động đây, bởi một khi động đây, cây roi điện vút ngay bên cạnh lồng sắt sẽ thẳng tay đánh vào da thịt của cô.

Đoạn video mười giây, vắn vện mười giây thôi cũng làm anh đau đốn, đau đến hô hấp ngưng trệ. Một tuần sau, anh cho người báo cảnh sát bắt đường dây buôn vũ khí của Hoàng Phong, càng quét hợp đêm của hắn ở Việt Nam, bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, anh còn cho người cướp số ma túy hắn vận chuyển rồi rải chúng xuống biển chính thức cảnh cáo.

Nhưng anh không ngờ, con người bỉ ổi này lại gửi cho anh hình ảnh, Hàn Ngọc toàn thân đầy máu me nằm gục ngã trong lồng sắt, hết lần này đến lần khác, nước tạt vào mặt, cô tỉnh dậy, những cây gậy bắt đầu tới tấp tấn công vào người cô.

Hàn Ngọc đau đến chết đi nhìn vào kẻ quay phim, dù cho đau đốn vẫn cố gắng chịu đựng không rên rỉ một tiếng vì cô biết, anh sẽ nhìn thấy, nếu cô hét lên anh sẽ đau lòng cho nên, cô gắng gượng nở nụ cười trấn an.

Một tiếng răng rắc phát ra làm cho cả người cô gần như tê liệt, cô đau đến nổi dây thần kinh căng lên đến đỉnh điểm. Bị một cú đập vào bụng, cô cảm giác nội tạng của mình đang từng lúc, từng lúc rời rạc, rồi bỗng có cảm giác tanh tươi chạy dọc theo cổ họng tuông ra ngoài. Sau đó cô ngất đi.

Trần Khánh Minh nhìn cô diên tiết lên, cùng ngày hôm đó, anh trở về Việt Nam, nhưng sau đó, Hoàng Thị lại không được yên ổn.

Anh xúi giục người của Hoàng Thị bán hết cổ phần vì chủ tịch của họ cũng không giữ được cái công ty này bao lâu nữa, sau đó ngân hàng đến đòi tiền nợ, hắn cùng đường phải bán đi cổ phần. Khánh Minh bảo Alen chen ép bắt hắn bán với giá rẻ rồi mang sáp nhập vào công ty của Alen, nhưng mà muốn nắm đuôi con cáo này, không phải là dễ dàng.

Hắn bị ép buộc cho tới mức đem Hàn Ngọc lên tầng thượng của căn nhà mười ba tầng ép cô nhảy xuống. Không ngờ thân thể suy tàn đến mức để cần một cái siết tay nhẹ nhàng cũng sẽ chết của cô khi gặp được mặt trời lại như bông hoa hướng dương mạnh mẽ. Trong lúc giằng co, cô dùng chút hơi sức tàn tàn mà hắn cho là không thể nào lại đẩy được hắn xuống lầu.

Con người này phải nói là phúc lớn mạng lớn, các vệ sĩ của hắn lập tức trời cô lại nhờ may chụp được tay hắn trong giây phút quyết định, nhưng vào lúc đó, cô không còn sức lực để mà tức tối nữa rồi.

Quả nhiên đi đến chân tường Hoàng Phong mới biết mình chơi ngu.

Hắn đành gác lại cái tâm lý méo mó biến thái đến cùng cực sang một bên, hết lòng chăm sóc Hàn Ngọc để dập lửa giận Trần Khánh Minh nhưng về tự do của cô, vẫn bị hắn kiềm hãm để trao đổi lợi ích với Trần Khánh Minh.

Cô không còn phải chịu cực hình nữa, những ngày ngày, cô phải nhìn thấy bốn bức tường trắng nhỏ hẹp, thỉnh thoảng còn có họng súng đen ngòm chia vào mũi mình. Cô đương nhiên biết, hắn đã ném trái cái cảm giác chạm vào móng vuốt tử thần rồi.

Trần Khánh Minh một khi thật sự tức giận sẽ rất đáng sợ, điều này cô rõ hơn ai hết, chắc chắn Hoàng Phong đã “lãnh thưởng” của anh không ít, điều này làm cô vô cùng buồn cười. Trần Khánh Minh tuy thông minh cao ngạo, nhưng đối với kẻ chọc giận anh, anh luôn dùng phương pháp ấu trĩ nhất để trừng trị hắn.

Lúc nào cũng vậy, anh rõ ràng bị người khác uy hiếp, nhưng đến cuối cùng anh lại dùng gậy ông đập lưng ông, uy hiếp lại người khác, con người này thâm độc như vậy, vậy mà Hoàng Phong vẫn ngu xuẩn vướn vào, cô đúng là hết biết phải nói gì cả.

Cái giá của cô là anh hãy buông tha hắn, đừng chạm vào sự nghiệp cơ đồ mà hắn bỏ công gầy dựng. Từ làm ăn chân chính cho tới buôn bán trái pháp luật đều bị anh quây cho từng bừng khói lửa, khiến hắn chưa đánh đã bại. Nếu như cô không ở trong tay hắn thì kết quả như thế nào, hắn chắc biết rõ.

13. Chương 14

Chương 14

Hôm nay, dường như anh lại ban tặng cho hắn một quả bom nguyên tử hay sao mà hắn tới trút giận lên người cô, hai cái bạc tay đau nhói gián xuống mà hắn lên mười ngón tay thô kệch.

Giây tiếp theo hắn định dùng dao rạch mặc cô cho hả giận nhưng mà, bị người gọi là Nam Phương ngăn lại: “Anh ra xe trước đi.”

Hoàng Phong tức giận bước đi, trong phòng chỉ còn lại cô và Nam Phương.

Bây giờ cô mới có dịp chiêm ngưỡng rõ ràng nhan sắc của con người này, anh ta có vẻ thư sinh nhã, đường nét trên khuôn mặt lại vô cùng tinh tế, đẹp đẽ. Nhưng mà, con người này nhìn vào vừa rất lạnh lùng, rất lạnh lùng, rất lạnh lùng.

Hắn nhìn cô một lúc rồi xoay mặt bước đi, dường như hắn không muốn hoặc không thể nhìn thẳng vào ánh mắt cô, là do ái ngại sao?

Sao đó, nhiều lần hắn lại đến một mình, nhưng chỉ là ngồi lặng lẽ nhìn cô, cô dự cảm không lành, xung quanh dù sao cũng không an toàn nhưng mà con người này, chỉ đến đây nhìn rồi rời đi mà thôi.

Nhiều lần Hoàng Phong lại muốn đánh đập cô, nhưng mà cũng nhờ hắn ngăn cản, có lần hắn còn đỡ cho cô một gậy. Cô thật sự rất cảm kích, nếu như hắn không theo Hoàng Phong thì chắc chắn, đây là thanh niên có tiền đồ sáng lạn, nhưng mà, dù có đi ngoằn ngoèo dong dài thế nào thì vẫn không thể thoát khỏi hai chữ “định mệnh”.

Sáng tối hai lần, hắn đều mang cơm đến cho cô, thi thoảng còn tận tình chăm sóc cô.

Hôm nay, Nam Phương mang một túi quần áo đến, gương mặt hơi ửng đỏ: “Chỉ là tùy tiện chọn đại, cô đừng suy nghĩ nhiều.”

Hàn Ngọc vốn dĩ không suy nghĩ nhưng mà, câu nói của hắn làm cô phải suy nghĩ, hắn có ý đồ gì đây?

Hàn Ngọc ngồi bên mép giường nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế hút thuốc. Trong cái ánh mắt ưu sầu mờ ảo qua làn khói thuốc mỏng, hắn ta thật sự rất đẹp, vẻ đẹp của một người đàn ông trưởng thành.

Hàn Ngọc đi đến bàn rót một cốc nước đưa tới cho hắn, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, lại đỏ mặt. Cô phát hiện con người này rất hay đỏ mặt thì phải. Hắn nhận lấy cốc nước như không uống, miệng vẫn tiếp tục nhả từng đợt khói mờ ảo. Bỗng cô lại có một suy nghĩ điên rồ, lẽ nào hắn đang quyến rũ cô bằng nam nhân kế.

Không thể nào, cô trời sinh lạnh lùng nhưng mà bình sinh, đối với những người có dung mạo xinh đẹp, bất cứ là nam hay nữ cô đều có một loại cảm xúc yêu mến nhất định. Điều này, chỉ có Liễu Phương Nghi mới biết mà thôi.

“Tôi dị ứng với khói thuốc.” Cô quần bách phun bừa một câu. Để có thêm tính chân thật, cô làm bộ bịt mũi ho sù sụ, cào cào nhẹ da mặt thể hiện sự dị ứng của mình. Trên thực tế cô rất ghét mùi thuốc lá.

Hắn nghe vậy hoảng hốt vứt đi điếu thuốc. Dường như cảm thấy hành động của mình không phù hợp, hắn liền bưng ly nước uống cạn một hơi.

Trong lòng Nam Phương bất chợt dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ mà nhất thời hắn không thể giải thích. Hắn nhìn cô, dường như thái độ của cô với hắn không còn chán ghét như lúc trước nữa, cô chủ động nói chuyện với hắn, rót nước cho hắn.

“Cô có biết... địa ngục như thế nào không?” Hắn dừng một lúc rồi tự trả lời: “Đó là nơi sống trong sự tăm tối của tình cảm, bước đi không phương hướng, mãi mãi không thể quay đầu”

“Rất đau khổ.” Cô cũng phụ họa, dường như hai tâm hồn đồng điệu kia đã gặp nhau, họ giống nhau.

“Nếu có thể, cô khuyên Trần Khánh Minh đừng ngốc nữa, Hoàng Phong sẽ không tha cho cô đâu, cho dù sớm hay muộn thì cô vẫn phải chết.”

14. Chương 15

Chương 15:

Giữa màn mưa dày đặc, Nam Phương ngồi bên cạnh cô, nhìn về phía những đám mây xám u ám, ảm đạm, những hạt mưa liên tục rơi xuống, thậm chí hòa quyện vào nhau rơi, vỡ tách xuống lòng đường. Hai tuần nay, dường như chàng trai này thường xuyên lui tới, nhưng rồi chỉ lẳng lặng ra đi mà không nói một lời.

Hôm nay, giữa cơn mưa u buốt lạnh lẽo, hắt khoát cho cô chiếc áo măng tô màu đen mà hắt mặc đến, nhìn dáng vẻ lạnh đến cắt da, cắt thịt mà cô vẫn tỏ vẻ bình thản, hắt mỉm cười. Hắt thừa nhận cảm phục sự kiên cường của cô, thừa nhận yêu thích bản tính ngoan cố lạnh lùng của chính cô.

Có lẽ với bao nhiêu người con gái dung mạo xinh đẹp, tính tình ngây thơ, hoặc là tự tin để gần gũi thu hút cái nhìn hứng thú của mọi người, nhưng người như Hàn Ngọc, hắt là lần đầu tiên gặp được. Trong mắt của chàng trai trẻ tuổi nhưng từng trải đời như hắt, Hàn Ngọc là một người hiếm thấy bởi phong thái và con người cô hoàn toàn tách biệt với thế giới muôn sắc này.

Cô gái này, bề ngoài lạnh lùng đến khó gần, người ta thường nói, ngoài lạnh, trong nóng. Nhưng dường như Hàn Ngọc lạnh lẽo là bản chất trời sinh. Tiếp xúc với cô vô cùng nhạt nhẽo, con người cô không tranh giành danh lợi hay thứ gì cả, bề ngoài khích bác, tự cao tự đại, cô tạo cho người khác một cảm giác muốn đánh bại, nhưng sự thật có bại hay không trong mắt cô cũng chỉ như hạt cát vàng giữa sa mạc bao la.

Cô ít nói, đặc biệt không nói hai lời, bản tính thản thảng nhưng mà cảm xúc thì tiết chế rất tốt. Hắt cho rằng cô rất nhạt nhẽo, nhưng rất bí ẩn, muốn tò mò tìm hiểu, nhưng mà cô luôn dựng quanh mình một thành trì kiên cố, khó mà tiếp cận.

“Cô nghĩ xem, lần này Trần Khánh Minh có cứu cô không?” Hắt lười nhác đặt tay lên mái tóc dài của cô, ánh mắt tối tăm mờ mịt, như tầng tầng, lớp lớp sương mù bao phủ.

“Chắc chắn có”

Hắt mỉm cười nhìn cô, nét cười giấu cợt đến tận độ. Cô tin? Vì sao? Cô không biết nhưng cô luôn tuyệt đối tin anh vô điều kiện.

Nam Phương nhìn nét mặt kiên định của cô, thoáng chốc, lý trí bị phân tán, hắt nhìn cô, nhìn vào đôi mắt trong trẻo tràn đầy niềm tin mãnh liệt, hắt nhìn thật sâu, thật rõ ràng. Trong đáy mắt hắt, chỉ còn có gương mặt gầy gò như diêm lệ của Hàn Ngọc, hai hàn mi hắt không tự chủ khép lại, gương mặt từ từ hạ thấp xuống.

Hắt...

Trong đầu hắt, hình ảnh cô hiện lên rõ nét, một cô gái mạnh mẽ, quật cường trước những đòn tra tấn dã man của Hoàng Phong, nhưng mà tâm trí hắt..., đột nhiên có giọng nói lạnh lẽo trầm khan vang lên: “Nam Phương, Nam Phương...” Hắt lập tức dừng lại hành động, lẳng lặng bước ra khỏi phòng.

Hắt mãi mãi không quên được ám ảnh đó, dù cho trước mặt Hàn Ngọc, cảm giác yêu thích dâng trào từ tận đáy lòng đã ngủ yên, hắt như một cái xác cô bỗng được hồi sinh, nhưng mà cái giọng nói lạnh lẽo bao lâu nay, đẩy hắt lại bóng tối, đưa hắt rơi vào mặc cảm khi đối diện với cô. Hắt biết, hắt không xứng đáng với cô, hắt rõ bản thân ghê tởm đến mức độ nào.

Hàn Ngọc cô không ghê đến mức không nhận ra con người này. Hắt đột nhiên quan tâm cô, hắt một mình lui tới đây đều đặn dù ưa hay nặng. Cô thật sự đỡ khốc dữ cười. Con người hắt không xấu, nhưng cô thật sự chỉ cảm kích hành động của hắt, chứ không vì một lý do khác mà quan tâm hắt. Cô nghĩ, cô nên cách xa con người này, để tránh hắt u muội...như vậy sẽ làm không chỉ cô mà còn hắt phải đau khổ.

Hôm nay, Nam Phương lại đến, hẩn mang cho cô một túi thức ăn như thường lệ. Nhìn dáng vẻ hẩn ân cần chăm sóc cô, lẳng lặng nhìn cô ăn uống mà không nói một tiếng. Trong lòng cô, bỗng quét qua một ý nghĩ.

Cô không nghĩ nữa, nó quá bĩ ối, quá vô sĩ, lương tâm và nhân cách của một con người không cho phép cô làm chuyện đồi bại như vậy, huống hồ, hẩn lại tốt với cô, làm sao cô có thể.

Nhưng mà... nếu cô làm được, hẩn sẽ hận mà quên cô, như vậy có lẽ bớt đau khổ hơn.

“Anh nghĩ Hoàng Phong có giết tôi không?” cô đưa cho hẩn ly nước.

“Chắc chắn có!” Hẩn bình tĩnh nhận lấy, đôi mắt vẫn nhìn xa xăm như mọi ngày, sau đó, hẩn chỉ nghe cô thở dài một tiếng.

Sắc tím của hoàng hôn trải dài phía xa đường chân trời rộng lớn. Chiếc xe gắn máy lặng lẽ chạy trên con đường rộng lớn vắng vẻ. Tiếng động cơ ừ ừ vang vọng khắp không gian, có vẻ rợn người.

Màn đêm âm thầm sụp xuống cũng vừa vặn là lúc chiếc xe ra tới thị trấn nhỏ. Ngoài thị trấn của vẻ đông đúc hơn nhiều.

Phía đông thị trấn là khu chợ nhỏ, ánh đèn rực rỡ sáng choang chiếu khắp mọi gian trong chợ, mọi người chen chân qua lại, chợ đêm có vẻ nhóm lên một lúc rồi. Con đường càng lúc càng chập chững khó có thể đi chuyển.

Nam Phương bảo cô xuống, hai người dắt xe luồn lách qua dòng người huyền ảo.

Cô tháo mũ bảo hiểm, ở phía sau đẩy phụ yên xe để hẩn dễ di chuyển hơn. Đường như càng ra ngoài thì dòng người càng đông hơn. Hẩn chặt vật xô đẩy người xung quanh mới có thể đến được một đoạn vắng người hơn. Khi quay lại định hỏi cô có mệt không thì Hàn Ngọc như bốc hơi, lặng lẽ không còn một chút dấu vết ở sau hẩn.

Nam Phương như hồn phách đồng loạt lìa khỏi xác, hẩn hoảng hốt nhảy dựng lên, vớt xe xuôi theo dòng người quay trở lại hướng cũ.

Hàn Ngọc từ lúc thừa cơ đông người chạy trốn. Xong, giữa dòng người đông như kiến này, cô hoàn toàn mất phương hướng. Đứng ngây người một lúc, cô quyết định đi theo họ, chắc chắn là đến chợ.

Nam Phương lại rất nhanh đuổi theo ở phía sau, thấy dáng lưng quen thuộc của cô chặt vật lên lõi để bước đến, hẩn thở phào nhẹ nhõm, định đến bắt cô về thì người phía sau đẩy tới, hẩn chệch sang một bên. Tầm nhìn lập tức bị che khuất bởi gã thanh niên cao lớn ở phía trước.

Lúc quay đầu thì cô đã biến mất, hẩn liều mạng đuổi theo vào khu chợ, lại thấy cô đang chạy vòng qua quầy bán quần áo.

Hàn Ngọc phát hiện Nam Phương đã nhìn thấy cô, cô liều mạng bỏ chạy, hẩn đuổi theo sắp đến nơi, cô rất nhanh vòng qua quầy thực phẩm, lại thấy hẩn đuổi theo ở phía sau, cô hồn vía lên mây, tim như muốn nổ ra chạy thực mạng vào quán phở trước mặt.

Ánh đèn huỳnh quang sáng choang, trong quán ăn hết thấy đều là mùi dầu mỡ, khói, và cả mùi thức ăn, Hàn Ngọc chạy đến bên chiếc bàn trong góc khuất.

Hai người phụ nữ có dáng người phúc hậu đang ngồi ăn phở, trên chiếc bàn cao tới eo, trải một tấm vải đen, xanh xen kẻ dài tới gần chân bàn. Hàn Ngọc liều mạng nhảy bổ tới, hai người phụ nữ kia chưa hết sững sờ cô đã mồm lắp bắp: “Có người đuổi theo cháu, hai cô giúp cháu trốn đi được không ạ, hẩn...hẩn đằng kia, sắp tới rồi”

Hai người họ xem như cũng phản ứng nhanh, giúp cô trốn vào gầm bàn, rồi giả vờ bình thản ngồi ăn, chưa trong gầm bàn tối tăm khó chịu, không khỏi cảm thán, họ diễn đạt đến như vậy, có khi nào là diễn viên chuyên nghiệp không chừng.

Nam Phương chạy tới vừa vặn nhìn thấy cô cả người chui tọt vào gầm bàn, hai người phụ nữ lập tức ngồi sát chân nhau. Hẩn nhuếch nửa khuôn mặt, đồng loạt bước vào quán.

Thấy cô làm mỗi ừi, hần có hơi thương tiếc, định gờ tay lờ cô ra thì bất thành linh, người phụ nữ kia dịch chân sang. Hần còn chưa kịp phản ứng thì hai người kia đã đồng thanh hét toáng lên: “Sầm sỡ, sầm sỡ, bà con ơi có người sầm sỡ tôi.”

Đây cuối cùng cũng chỉ là thị trấn nhỏ, thấy có náo nhiệt, mọi người lập tức vây lại xem, hần còn chưa kịp lên tiếng trả lời trả vốn thì một toáng người bắt đầu nhào nhào dè biểu, dùng những từ ngữ thô tục chỉ trích.

Tiếp theo đó một toán phụ nữ bất bình lập tức nhào vô người hần, đánh tới tấp, mắng nhiếc đủ kiểu, có đến khi người của đội trật tự đến, Nam Phương mới có thể rời đi, trên người thương tích không ít.

15. Chương 16

Chương 16

Trần Khánh Minh ngồi trên chiếc ghế chủ tịch “Hàn Ngọc”, sau cuộc họp lúc chiều, người anh có vẻ mệt mỏi, anh thở dài một hơi, gọi Lưu Văn điều tra tung tích của Hàn Ngọc. Song, cánh cửa bật mở, ông Trần bước vào, vẻ mặt lạnh lẽo như mặt băng, âm thầm tiến đến ngồi trên sô pha.

Trần Khánh Minh điềm nhiên ngồi xuống trước mặt ông, bây giờ gọi là gì nhỉ? Là không dính liếu gì đến nhau mãi mãi cũng không?

“Anh...anh chơi có vui không?”

Hai người họ không một lời chào hỏi, ông Trần lại dùng giọng châm biếm, nhưng Trần Khánh Minh không mấy bận tâm, anh hiện giờ dứt khoát rời khỏi thị phi rồi.

“Tất nhiên.”

“Chơi vui rồi thì mau chấm dứt tất cả đi, anh đừng quá ngạo mạn, bố anh còn chưa chết đấy.” Có hơi giận dữ rồi thì phải.

Giận dữ ư? Nó không làm anh khó chịu, ngược lại rất vui, niềm vui của chiến thắng. Vì sao? Ông ta đã nói ra rồi, mà gương mặt vẫn ngênh ngang cứ kiểu “ừ đúng thế”. Da mặt của ông ta cũng khá tốt đấy chứ, lớp biểu bì rất dày thì phải?

“Ông quên bố tôi chết dưới tay ông sao? Ông Dương?”

Ông Trần, giờ thì là Dương Kiến Đình sững sờ nhìn anh, gương mặt lúc trắng bệch, lúc xanh xám trong như con tắc kè hoa, miệng ông ta run rẩy kịch liệt, tay phải đặt lên tim mình, cả người gần như co giật trần trần nhìn Khánh Minh.

Anh thì sao? Nụ cười đắc thắng mãn nguyện rạng rỡ trên đôi môi đỏ mọng, thậm chí còn hưng phấn đến mức tự thưởng mình một ngụm cà phê loại hảo hạng. Dường như kết cục anh muốn chưa hoàn hảo thì phải?

Trần Khánh Minh đứng dậy, tươi cười bước đến bên Dương Kiến Đình, tay thản nhiên luồn vào áo vest ông móc ra một lọ thuốc màu trắng, có lẽ là thuốc trợ tim. Tay anh linh hoạt mở nắp, nụ cười trên môi không hề vụt tắt mà trái lại, mỗi phút càng thêm rạng rỡ nồng đậm.

Dương Kiến Đình xòe lòng bàn tay chai sạn ra trước mặt run rẩy ôm ngực trái của mình, Trần Khánh Minh đổ thuốc xuống, một viên, hai viên, cả lọ thuốc như có một lực vô hình, rơi xuống bàn tay đang kịch liệt run rẩy kia rồi lọt thỏm xuống sàn đá đánh một tiếng động nhỏ rất thuận tai.

Sau đó, anh bình thản bước ra ngoài cửa, phất phất tay gọi người đưa ông ta vào bệnh viện.

Buổi chiều, anh ngồi trên ghế hút từng muống cháo vào miệng Dương Kiến Đình, nét mặt hưng phấn lạ thường, chứ như công việc này là công việc yêu thích của anh.

Bác sĩ họ Nguyễn đẩy cửa bước vào, trên tay là bệnh án của “ông Trần”.

“Cậu Trần, bố của cậu vì không đưa đến kịp thời, bệnh trở nặng cho nên về sau, ông sẽ liệt cả người, hoàn toàn không thể nói chuyện, nếu như trị liệu tốt, tôi e sẽ có kỳ tích diễn ra.”

Trần Khánh Minh liếc ông ta một cái, quay sang tươi cười với bác sĩ, mở miệng nói được một tiếng. Một tên vệ sĩ của anh lập tức bước đến tiễn người kia ra ngoài.

“Ông đang muốn hỏi vì sao đúng không? Haiz... là vì ông chưa thể chết, tôi chưa trả lại cho ông tất cả mà, ra đi sớm như vậy, làm sao mà nhận được, hửm?”

Tin tức Hàn Ngọc đang ở thị trấn nhỏ lập tức được xác nhận, Trần Khánh Minh cho người đi điều tra nơi ở của cô, kết cục, không có một người nào cả, anh lại thất vọng quay về thành phố.

Buổi chiều, anh lại nhận được điện thoại của Hoàng Phong, dường như dư vị của tung tích Hàn Ngọc còn sót lại, anh lập tức xả hận lên Hoàng Phong, tên khốn kiếp này, cuối cùng hắn đã dấu cô ở cái xó xĩnh nào mà anh không tìm được?

“Trần Khánh Minh, nếu như anh chấp nhận 20% cổ phần của Trần thị cho tôi, như vậy, tôi sẽ trả Hàn Ngọc không thiếu một sợi tóc cho anh, thế nào?”

Con người này thừa nước đục thả câu, Dương Kiến Đình vừa mới ngã bệnh, hắn lập tức xác định Trần Khánh Minh là người thừa kế duy nhất, định nhân cơ hội này bòn rút.

Nhưng thực tế lại ê chề khó tả: “Có phải quá đắt không, ông chủ Hoàng?” Hàn Ngọc mà nghe được lời này, có lẽ một đi không trở lại, Trần Khánh Minh, anh cuối cùng là vì coi trọng lợi nhuận hơn cô sao?

“Không đâu, cậu chủ Trần, 20% so với cô nhân tình bé nhỏ của anh có đáng là bao, anh nghĩ xem, cô ấy sẽ vui như thế nào nếu biết anh cam tâm vì cô mà bỏ qua một chút lợi ích.” Hắn rõ ràng lời đường lời mật không tiếc trút vào tai Trần Khánh Minh.

Nhưng mà: “Tôi không có quyền thừa kế, cũng không có tư cách tiếp quản Trần Thị, anh biết không, tôi đã hoàn toàn bị trục xuất rồi.”

Tiếp đó là tiếng tút dài vang lên. Bên kia đầu dây, Hoàng Phong điên tiết gào lên. Hắn nghĩ rằng bản thân mua được tin nội bộ quan trọng của Trần Thị nhưng không ngờ rằng, năm mươi triệu bỏ ra để mua cái tin vụn vặt không có thật. Trần Khánh Minh, không có quyền thừa kế? Tại sao? Chẳng phải hắn là con trai duy nhất của chủ tịch Trần hay sao?

Bao nhiêu câu hỏi quẩn quanh trong đầu hắn. Chủ tịch Trần, lẽ nào ông ta không phải?

Hoàng Phong bắt chột giật mình, thật ra trong cái thế giới quẩn quanh này, đâu mới tồn tại sự thật?

16. Chương 17

Chương 17

Hàn Ngọc ngồi trên chiếc ghế màu đen, hai bà béo quẳng cho cô một túi quần áo và một ít son phấn bảo cô mặc vào rồi trang điểm. Hàn Ngọc mở túi ni lông ra, bên trong là bộ váy màu đen rất nhỏ, trên cổ tay và ngang bụng còn điểm dứa đính những hạt cườm trong rực rỡ. Có điều, xét từ trên xuống dưới, nếu mang nó vào người cô thì có lẽ là thiếu trước hụt sau, trên dưới đều ngắn cùn, ôm sát thân.

Đợi khoảng mười phút, hai bà béo không thấy cô ra lập tức bước vào, thấy bộ dạng cô thanh thoi ngồi ngắm cái váy trong tay, họ tỏ ra giận dữ, một bà trong số đó tiến đến, giật lấy tóc cô bắt đầu văng tục: “Mẹ nó, sao này giờ còn không chịu mặc vào.”

Hai người này đã từng cứu cô sao?

Mẹ kiếp! Hàn Ngọc không nhịn được văng tục một câu, nếu biết sớm rơi vào động tú bà thì cô thà ở lại với Nam Phương còn hơn. Lúc này, cô bỗng cảm thấy hối hận biết chừng nào.

Ánh nắng ấm áp bên ngoài rộ lên vẽ bình yên, nhưng hoàn cảnh bên trong thì hoàn toàn ngược lại, hai mẹ béo bắt đầu ra sức lột bộ quần áo trên người cô, ép cô mặc vào, sao đó tỉ mỉ trang điểm cho cô.

Nhìn vào trong tấm gương lớn trong góc nhà, kiểu trang điểm diêm dúa lòe loẹt, bộ váy hở hang ôm sát cơ thể, có còn là cô nữa không. Hai ả này nhất định ép cô làm gái đây mà.

Hàn Ngọc nhúng nhường tới mức chữ mình ngu xuẩn một cái, sau đó cô liếc mình phản khán, nhưng mà thân cô thì như ống tre, trong khi hai bà kia thì như hai cổ đại bác, sức lực tràn trề như thanh niên mười bảy, cô có cổ găng đến mấy thì cũng rơi vào tình trạng “hai đánh một không chột cũng què”.

Hàn Ngọc xoay người ném cái ghế ra trước, hai ả không kịp đề phòng vội vàng né tránh, Hàn Ngọc thở hồng hộc bắt đầu xoay người bỏ chạy ra cửa, bàn tay chạm vào đám cửa thì đột nhiên một ả nắm tóc cô giật lại, tát cho hai bạt tay đau điếng.

Hàn Ngọc phẫn uất sờ lên má, năm ngón tay rành rành nổi lên trên làn da trắng nõn, gương mặt ả này, hình như rất quen, trong ký ức của cô, đã từng gặp qua bà ta rồi thì phải, nhưng mà, bây giờ cô không có thời gian nói đến chuyện đó, Hàn Ngọc ho khan một tiếng, bắt đầu dùng gót giày bắt ngờ đánh vào trán mục kia trong khi bà ta không chú ý, cánh tay bất lực buông xuôi.

Cô năm lần bảy lượt chạy lại cửa định trốn nhưng tất cả đều bị hai ả kia kéo lại đánh ột trận, Hàn Ngọc giận đến mức không thể chém hai mục kia thành sốt cà chua, cô cầm giày cao gót của mình liên tục đánh trả.

Cô vừa xoay người lập tức một cái đập vào bụng, khiến cô ngã nhào xuống đất, tiếp theo đó là tay và chân liên tục đập lên người cô bằng một lực vô cùng lớn, Hàn Ngọc co người lại chịu đựng, như vậy có thể làm cô giảm bớt đau hơn.

Cánh cửa chợt bật mở, ánh sáng bên ngoài tràn vào, hai ả đang đánh đột ngột dừng lại, Nam Phương, là hần, hần tới cứu cô rồi...

Nam Phương hai tay hai khẩu súng nhắm thẳng mi tâm hai người đàn bà từng có trong ký ức hần, miệng hơi nhếch lên: “Đỡ cô ấy qua đây, nhanh lên”

Hai người phụ nữ kinh hoàng trong lòng, nhưng vẫn có chút do dự, ở cái thị trấn nhỏ nhoi này, tệ nạn xã hội như kiến vỡ tổ, cùng lắm chỉ là cầm dao đuổi bắt nhau giành địa bàn như mèo vờn chuột, hai ả dường như chưa bao giờ nghe nói có người dám dùng thứ đồ chơi xa xỉ này, một ả trong đó cả gan hét lên: “Mẹ nó, đừng gạt tao, đừng lấy đồ chơi ngoài chợ ra hù dọa bà, bà không sợ mày đâu.”

Ả định xông lên thì một tiếng “đoàng” vang lên, vùng vai trái của ả bắt đầu thấm máu, rồi lan rộng ra ngoài, ả la hét dữ dội, gào khóc vang xin tha mạng. Ả còn lại không còn hồn vía, tay vô thức đỡ Hàn Ngọc đang trên sàn nhà, cẩn thận đẩy qua chỗ hần, thì đột nhiên khựng lại giữa không gian, thái dương của ả xuất hiện một lỗ nhỏ, ả hét lên một tiếng kinh hoàng rồi đổ xuống sàn nhà bất tỉnh nhân sự.

Hàn Ngọc vì mất đi chỗ dựa, cả người khụy xuống đất. Phía sau gáy của Nam Phương bất chợt cứng ngắt, nòng súng đang kề sát vị trí đại não của hần, cứ như chỉ một tiếng đoàng nữa vang lên, hần sẽ như ả kia, nằm xuống sàn đá lạnh lẽo.

Trần Khánh Minh sải chân bước đến ôm Hàn Ngọc vào trong lòng, ra hiệu cho Lưu Vân ra tay giải quyết, Hàn Ngọc lúc này như có dòng điện chạy qua, cả người lập tức gượng dậy dùng hơi sức thên thảo: “Đừng, đừng giết hần...”

Trần Khánh Minh ngăn người lập tức phát tay Lưu Vân buông súng đi đến bên cạnh thì đột nhiên cảm nhận được một cơn gió lướt qua, Hàn Ngọc đang kề sát tay hần, giữ chặt lấy khẩu súng của hần, sau đó hai tiếng súng vang lên, Trần Khánh Minh cứng ngắt, mặt hơi kinh hoàng ngược nhìn Hàn Ngọc đang nghiêng rãng trợn mắt hình hai người phụ nữ đổ dưới sàn như hai hình nộm be bét máu, sau đó, cô gục ngã hoàn toàn.

17. Chương 18

Chương 18

Trần Khánh Minh vừa đóng cửa xe lại lập tức phát giác ra đằng sau anh, có mấy chiếc xe màu bạc đang xé gió chạy tới, anh nhứ chặt mày lập tức nhảy lên phía trước, đẩy tài xế sang một bên, đồng thời hét lớn: “Đi nhanh”

Sáu chiếc ô tô như sáu tên lửa lao băng băng trên đường lộ, Trần Khánh Minh tự tay lái xe, chiếc xe dẫn lối hai chiếc còn lại, con đường khá hẹp cho nên họ chỉ có thể trải thành một đường thẳng mà đi.

Trần Khánh Minh nắm chặt vô lăng, đến ngã ba, anh không nói không rằng rẽ trái, hai chiếc xe còn lại nhận được tín hiệu rẽ phải lao nhanh như gió, ba chiếc xe này giờ vẫn ở đằng sau đột ngột dừng lại, sau đó chia ra làm hai ngã đuổi theo xe Trần Khánh Minh và người của anh.

Chiếc xe Trần Khánh Minh nhanh chóng biến khỏi tầm mắt của bọn người Nam Phương, họ như mây như gió không chút do dự lao về phía trước tìm kiếm, nhưng mà bằng đường vòng, Trần Khánh Minh và hai chiếc xe của người anh đã trở lại ngã ba khi này, quay ngược về đường cũ.

Bọn người Nam Phương sau khi đến cùng là một cánh đồng lúa và bắp biết họ đã lừa mình lập tức quay đầu trở lại, nhưng mà đồng thời, Trần Khánh Minh và người của anh đã lên bốn phà.

Bọn họ đứng trên bục xi măng mắng chửi om tỏi lên, trong khi Trần Khánh Minh đã ở xa tít tắp rồi. Chiếc phà bên kia sông đợi khoảng hơn mười lăm phút mới quay trở lại, thời gian này đủ để Trần Khánh Minh trở về thành phố.

Về đến thành phố còn khoảng bốn ki lô mét thì một loạt xe khác chắn ngang giữa đường, Trần Khánh Minh nghiêng rống kêu lên một tiếng mẹ kiếp, bắt đầu lấy súng ra càn quét, bọn người kia đương nhiên cũng có chuẩn bị, mìn đầu súng căng thẳng diễn ra.

Trên chiếc xe chóng đạn, Hàn Ngọc vẫn nằm yên chìm vào giấc ngủ, cô không hay không biết gì cả.

Trần Khánh Minh cuối người xuống rồi lại ngẩng lên xả đạn, hai người vệ sĩ của anh thuận thực hai tay, hai súng cũng cùng nhịp điệu hết ngắc đầu ra rồi lại rút vào.

Tầm kính bị vỡ, mảnh kính văng trên đầu anh đau điếng nhưng anh không để ý, vừa bắt đầu giờ tay nả đạn lập tức nghe thấy tiếng xé gió của viên đạn bằng đồng vùn vụt lao về phía mình, cánh tay anh bắt đầu thấm máu, anh ôm tay nhưng không than vãn, người của anh cũng bị trúng một viên đạn ở vai trái.

Anh xót xa mắng chửi thậm tệ một lúc bắt đầu lên ga, bảo người kia nhấn cho hai xe còn lại bắt đầu khởi hành.

Dàn xe mô tô lượn lờ qua lại cuối cùng cũng đã la liệt dưới đường gần một nửa, Trần Khánh Minh lên ga, bắt đầu dùng tốc độ lớn nhất lao về phía trước. Tông xe.

Hoặc là mày chết, hoặc là tao chết, hoặc là chết hết.

Trần Khánh Minh gương mặt đen lại phẳng phất như linh hồn đã hoàn toàn giao cho quỷ, ba người trên mô tô phía trước như bị sét đánh trần trối tại chỗ, đến cả run rẩy cũng không dám.

Một lực lớn bắt đầu va chạm, ba chiếc xe, ba con người bắt đầu văng ra đường lộ lăn lộn mấy vòng, Trần Khánh Minh bên trong xe đập đầu ra phía trước, trán bắt đầu rỉ máu, Hàn Ngọc cũng đột ngột lăn xuống sàn ô tô.

Bên ngoài, tiếng ma sát giữa mặt đường và chiếc mũ bảo hiểm ô tô bắt đầu xẹt lửa vang lên, Trần Khánh Minh nhuếch miệng một cái, lập tức cứng đờ.

Hai người vệ sĩ của anh, một người đã bất tỉnh nhân sự trên ghế, người kia thì đang chứa hòng súng lạnh lẽo lên ốt anh. Trần Khánh Minh bắt đầu giảm tốc độ lại, trong lòng mắng chửi không ngừng, hai chiếc xe kia đã tẩu thoát thành công, bám đuôi cũng đã chết hết, giờ chỉ còn anh đang bị một thằng trời đánh nào đó chứa súng lên đầu.

Tên kia nhuếch miệng thì điện thoại vang lên, hắn ta ậm ừ vài tiếng rồi đưa máy cho Trần Khánh Minh.

“Cậu chủ Trần, xem ra chính cậu mới là giá trị nhất, xem nào, xem nào, cậu đã suy nghĩ kỹ vấn đề kia chưa.”

“Hừ! Muốn tôi giao Trần Thị cho anh, đợi kiếp sau đi!” Hoàng Phong còn không biết Trần Khánh Minh này coi tiền hơn mạng sống hay sao?

“Cậu chủ à, nếu anh chết rồi thì số tiền đó chẳng mang theo được, chi bằng giao cho tôi có phải tốt hơn không?”

Cho dù anh giao Trần Thị cho hắn thì sao? Mẹ kiếp, hắn vẫn giết anh mà thôi. Trần Khánh Minh anh cả đời gây dựng cái sự nghiệp này cũng vì tiền tài, lợi lộc. Muốn anh giao tài sản kết xù kia ột người từ trên trời rơi xuống ư?

“Hoàng Phong, anh nghe cho rõ lời tôi nói đây. Trần Thị dù đã bán ve chai mua xương cho chó gặm cũng không đưa cho anh, muốn Trần Thị, từ từ mà nằm mơ đi.”

18. Chương 19

Chương 19

Hoàng Phong giận đến tím ruột, Trần Khánh Minh đúng là đồ mồm đàn bà, dạ tiểu nhân, anh xem hắn không bằng con chó, Trần Khánh Minh, Trần Khánh Minh hắn hận không thể chính tay phanh thay xé ruột anh ra lập tức gọi người kia ra tay.

Trần Khánh Minh nghĩ rằng đây là giây phút cuối của cuộc đời, cuối thì sao?

Anh vẫn là Trần Khánh Minh ngạo mạn, là Trần Khánh Minh không ai có thể đánh bại.

Trần Khánh Minh mỉm cười hướng ra ngoài, nụ cười vừa khinh miệt vừa thách thức.

“Bụp”

Tên vệ sĩ đắc ý định lên đạn thì bỗng dừng, hắn thấy gáy đau nhói, dòng dịch lỏng nóng hổi, tanh tưởi từ từ chảy xuống, hắn quay đầu lại thì bắt gặp gương mặt lạnh lẽo như ma như quỷ, của Hàn Ngọc ở phía sau đang cầm một đôi giày gót nhọn dính đầy máu, nhuộm miệng đắc thắng.

Hắn định chĩa súng xử cô trước thì đột nhiên cổ tay đau nhói, súng trên tay cô gắng xiết chặt nhưng vẫn bị anh bẻ cho tới không còn lực, mấy giây giằng co hắn chợt bóp cò, súng lạc đạn rơi vào trên đùi trái của anh, khiến anh nổi lông tay một chút vì đau.

Tên sát thủ kia lập tức chuyển tay định một phát giết chết anh thì đột nhiên một tiếng, máu từ tim hắn chậm rãi tuôn ra, hắn ngã gục dưới chân Hàn Ngọc. Hành động của cô làm Trần Khánh Minh vừa đau lòng, vừa sợ hãi.

Việt Nam bước vào mùa hạ, trời rất nóng bức, bên ngoài khói bụi rất nhiều, hơn một tuần nay, Hàn Ngọc luôn ở trong nhà, nửa bước cũng không dám ra ngoài. Từ hôm trở về, Trần Khánh Minh đối với cô thái độ lạnh nhạt rõ ràng, không những như vậy, anh thường hay gắt gỏng khó chịu, chấp vạ những chuyện không đầu.

Cô không quan tâm đến anh, anh liên tục mất dạng hơn một tuần, cô ngồi xem tin tức, ti vi hai ngày nay liên tục đưa tin về vụ án ở thị trấn có rất nhiều người chết, cô thở dài hồi tưởng lại lúc đó.

Có lẽ vì anh sắp gặp nguy hiểm, có lẽ cận kề cái chết thì con người ta sẽ trở nên can đảm, hoặc chỉ là ngay từ đầu, cô chưa bao giờ có lòng trắc ẩn đối với những con người kia. Hai người phụ nữ đã từng mưu hại cô, mặc dù không thành, tên sát thủ được bố trí bên cạnh Trần Khánh Minh.

Tất cả, lần đầu tiên trong cuộc đời, cô cầm súng giết người, cô cướp đi hai sinh mệnh đang tồn tại, tước đoạt đi quyền sống của họ, cô có đáng sợ không? Cô có ghê tởm không?

Hai bàn tay cô vốn trong sạch thuần khiết, cuối cùng là vì cái gì lại nhuộm đầy máu tươi?

Giết người, nó không đáng sợ như chúng ta nghĩ, khi ấy, cô chỉ cần một động tác bóp cò nhẹ nhàng, rồi sau đó, nhìn con người kia từ từ suy tàn trong nháy mắt mà chết đi, cô không sợ ánh nhìn kinh sợ của họ, càng không sợ thân thể nhuộm máu tanh, chỉ là khoảnh khắc đó, cô thấy rất lạnh, càng lạnh càng khiến cô kiên cường.

Rốt cục cuối cùng, cô lại ngồi đây dày vò chính mình, cô không dám ra ngoài đường nữa, cô chỉ có thể khép mình trong căn nhà này, chỉ một mình cô, cô không còn nhìn thấy bộ mặt dối trá, độc ác của những con người ngoài kia nữa.

Cái gì gọi là ác quỷ? Thật ra với cô, đó chỉ là một khái niệm để con người ta suy ngẫm, có hay không thì họ cũng tồn tại dưới một hình thức, đều đeo một lớp mặt nạ mà đôi khi với chính mình, họ cũng không hề hay biết.

Trần Khánh Minh ra khỏi bệnh viện, trong lòng rốt cục nhẹ nhõm đôi phần, anh lái xe về nhà gấp, cô ngồi trong góc phòng, hai mắt vô hồn hướng ra ngoài cửa sổ.

Anh cuối cùng có quá ích kỷ không? Chỉ vì cô xin tha mạng cho Nam Phương mà mấy hôm nay anh luôn khó chịu tới cô, bây giờ anh mới nhận ra, cô gái luôn tỏ ra kiên cường kia, đôi khi cũng sẽ sợ hãi.

Cô giết người trước mặt anh nhưng không hề hoảng sợ, bây giờ thì sao? Cô tự dày vò con người mình vì cái gọi là nhân cách, anh sai rồi, đáng lẽ anh không nên để cô vấp vào cuộc sống tối tăm tàn khốc của anh.

“Hàn Ngọc, em sợ sao?”

“Không.”

Anh im lặng nhìn cô, hai hàng mi rũ xuống, những giọt nước mắt của cô lăn trên má, anh xót xa ôm cô vào lòng, thì ra anh lại ích kỷ như vậy.

“Em muốn hẳn phải trả giá, cho tất cả.”

Cô nói, trong giọng còn có sự cương quyết lạnh lẽo, hẳn, nhất định phải trả giá. Nhưng mà, anh không nỡ để cô phải nhúng tay vào tội ác một lần nữa, tốt hay xấu gì, anh cũng sẽ gánh một mình, cô trong sạch thuần khiết, cô không thể vấy bẩn bởi những điều này.

19. Chương 20

Chương 20

Hoàng Phong tức tốc trở về Việt Nam, vừa đáp máy bay, hắn đã nhanh chóng lao đến bệnh viện, Nam Phương hiện giờ vẫn còn đang nằm trong phòng cấp cứu, hắn đứng trước cửa phòng, đi đi lại lại, suốt hai tiếng đồng hồ không dám chớp mắt khỏi dòng chữ đang nhấp nháy, cũng không dám rời đi nửa bước.

Hắn chỉ mới đi có mấy ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, lúc Nam Phương bảo Hàn Ngọc trốn thoát, hắn lại điên tiết bảo bất cứ mọi giá phải bắt cô trở về, nhưng mọi giá mà hắn nói, chính là tính mạng đang nguy kịch của anh trong phòng cấp cứu lạnh ngắt kia.

Trần Khánh Minh, Trần Khánh Minh. Hoàng Phong điên tiết lẩm nhẩm tên anh, trong lòng thầm cầu nguyện cho Nam Phương.

Cánh cửa bật mở, bốn người bác sĩ mặt mày nặng nề, cùng mấy người y tá bước ra, hắn lập tức chạy tới, gắng lấy vai một người hét lớn: “Thế nào rồi, cậu ấy thế nào rồi.”

“Tạm thời bệnh nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng sát xuất anh ta tỉnh lại tôi không chắc chắn lắm, do phần mềm bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên nếu có thể tỉnh dậy, anh ta cũng sẽ bị liệt nửa người.” Bác sĩ lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán, lạnh lùng giải thích, trong khi từng câu, từng chữ của ông ta thốt ra là con người của hắn dần khuya xuống, hắn đang rơi vào bóng tối.

Có tỉnh dậy hay không vẫn còn là chuyện may rủi, sau này, cuộc sống của chàng thanh niên kia sẽ phải gắn bó hoặc là chiếc giường hoặc là chiếc xe lăn, như vậy, cuộc đời kia còn gì để hy vọng nữa.

Hoàng Phong sau hai tháng vẫn không thấy Nam Phương tỉnh dậy, hắn đã tiêu tụy hốc hác đi rất nhiều, hắn mang anh về Mỹ, để anh điều trị ở một bệnh viện tốt nhất nhưng tình hình vẫn không mấy khả quan.

Một vết đạn sượt vào bụng Nam Phương, một chiếc xe tông thẳng vào anh, Trần Khánh Minh, hắn hận anh, hận đến muốn giết chết anh.

Trên đời này, hắn không còn lại gì nữa cả, Hoàng My, cô em gái nhỏ bé của hắn, Nam Phương, người hắn yêu thương, và quan trọng nhất với hắn, tất cả đều bị Trần Khánh Minh tước đoạt.

Lợi ích, tiền bạc? Bây giờ đã không còn quan trọng, cái quan trọng là con người nằm trong kia, có thể sống được nữa hay không?

Hắn bước trên hành lang bệnh viện, hắn đau lắm, cảm giác bị tước đoạt tất cả thật sự rất đau.

Anh và hắn đều là những đứa bạn nối khố từ bé, từ nhỏ đến lớn không rời nhau một bước, hắn lớn hơn anh hai tuổi, cuộc sống vốn dĩ xô bồ, anh bước chân vào Hoàng Thị, bắt đầu những cảm dỗ, trong khi đó, chàng thiếu niên luôn đi bên cạnh anh, gọi anh một tiếng anh hai, hai tiếng cũng anh hai lại tốt nghiệp xuất sắc trường cảnh sát.

Đến khi nhận ra, cái loại tình cảm từ trước đến nay họ dành cho nhau không phải là tình anh em, tình bạn đơn thuần, mà là sự rung động từ hai linh hồn. Hắn hoảng sợ, hắn lo lắng, hắn sợ anh sẽ tránh xa hắn, sợ anh sẽ ghê tởm hắn cho nên suốt hai năm tiếp theo, hắn một mực tránh xa anh.

Càng tránh thì lại càng vô tình gặp gỡ, hắn gặp lại anh khi anh đã là một cảnh sát xuất sắc, anh nhìn hắn, đã không còn là sự ngây ngô trẻ trung ngày nào, mà đó là ánh mắt thâm trầm nhưng nhớ. Có lẽ thời gian cũng làm anh tỉnh ngộ ra nhiều điều.

Anh vì hắn từ bỏ ước mơ của mình, bước chân vào con đường trải đầy chông gai, thậm chí là đối đầu với lý tưởng của anh ban đầu, nhưng anh chấp nhận được tất cả, bởi vì chàng trai trước mặt anh, dù có như thế nào đi chăng nữa, vẫn luôn là người quan trọng nhất.

Hai ngày kế tiếp, Nam Phương trên giường bệnh gặp biến chứng, kết quả sau mấy giờ dần co kịch liệt với tử thần, anh chính thức rời khỏi cuộc đời này.

Có lẽ đối với cả thế giới đang bận rộn ngoài kia, việc trên cuộc đời này vừa mới kết thúc một sinh mạng chẳng quan trọng, nhưng đối với hắn, đó là cả thế giới đều sụp đổ.

P/s: Xin lỗi trước với mấy bạn không thích đam mỹ chương này là ngoài dự định cho nên lúc đầu không có đề cập trong phần cảnh báo nội dung. Đây là ngẫu hứng của tác giả

20. Chương 21

Chương 21

Một hôm, lúc Hàn Ngọc đang nấu ăn ở dưới bếp thì Phương Nghi gọi điện thoại đến, trong giọng nói của cô pha chút lo lắng và ái ngại: “Hàn Ngọc.. um, chuyện cậu nhớ, tôi có kết quả rồi.”

Chuyện cô nhớ? Không phải là chuyện của chàng trai Nam Phương từng cứu cô sao? Vốn dĩ ngày đó, khi cô xin Trần Khánh Minh đừng giết anh rồi sau đó, cô không tìm thấy tung tích của anh. Trong vụ xả đạn và tông xe của hai bên, lúc cô tỉnh dậy thì mọi thứ đã xong cả rồi, cô không biết anh có trong cuộc đối đầu đó hay không? Cô càng không biết hiện giờ anh ra sao rồi.

Ngày đó, anh từng nhắc với cô hai từ địa ngục, cô không hiểu, nhưng hàm ý lại rõ ràng là anh bị hắn ép buộc. Cô nhận ra chàng trai này có tình cảm với mình, cô cũng không phải cây cỏ vô tri, nếu có thể cô sẽ bằng mọi giá kéo anh từ vùng lầy mà bước lên, cô sẽ tách anh ra cái gọi là địa ngục kia.

“Hàn Ngọc, cậu ấy chết rồi, chết trong vụ tông xe lần đó.”

Hàn Ngọc nghe xong câu nói của Phương Nghi, hai mắt cô tối sầm lại, cơn đau từ đầu đột ngột dội lên lòng ngực, cô cảm thấy trước mắt mờ mịt như đi, chết rồi? chết trong vụ tông xe? Trần Khánh Minh, anh không giữ lời, anh luôn lừa dối cô sao?

Hàn Ngọc lái xe đến công ty, cô muốn hỏi rõ chuyện này, do lúc gọi điện thoại, Trần Khánh Minh không bắt máy, một lúc thì mất tín hiệu, gọi đến công ty thì không ai thèm bắt máy, cô trong lòng run rẩy, cô cần lời giải thích cho tất cả. Nam Phương, tuy cô không có tình cảm với anh nhưng mà anh chết đi, cô cũng có một phần trách nhiệm, ngấm đi ngấm lại, tất cả là do cô mà ra cả.

Giờ tan tầm đã qua rất lâu, trong công ty cũng chẳng còn mấy ai ngoại trừ hai người bảo vệ đang ăn tối ở quán lễ đường, Hàn Ngọc lập tức chạy lên phòng giám đốc, anh không có ở đây, trong phòng tối om không một ánh đèn. Hàn Ngọc định bật đèn, sau đó cô nghe thấy tiếng động ma sát rất lớn, vang vọng trong phòng, cô dừng lại đành giọng: “Là ai?”

Không có tiếng trả lời, cũng chẳng còn tiếng động, cô liền bật đèn đi đến chỗ ban nãy vừa phát ra tiếng động, không một chút dấu vết. Sau đó, điện thoại cô rung lên, là Trần Khánh Minh. Anh gọi điện báo cho cô biết là anh đi công tác đột suất ở Canada, thì ra là đi rồi, cô định hỏi nhưng sau đó nghe bên đầu dây kia có tiếng người gọi anh, rồi sau đó là tiếng đập máy.

Cô chán nản lái xe về nhà, hai tiếng sau, anh lại gọi về nhắc nhở cô chú ý cẩn thận, lúc này, cô đột nhiên bật khóc: ‘Anh nói đi, tại sao anh nuốt lời, tại sao anh phải giết anh ấy.’

“Hàn Ngọc.” Anh thở dài, giọng nói có chút bất lực. Anh thật sự rất muốn giải thích với cô, ngày đó, anh là bất đắc dĩ, ngày đó anh cũng là vì cô.

“Không cần nói nữa, anh là kẻ lừa đảo, lúc trước cũng vậy, anh lừa tôi chờ anh hơn sáu năm rồi sang Pháp, bây giờ anh lại rat ay với người bên cạnh tôi. Tôi sai rồi, tôi đã chọn sai rồi.”

Cô nghĩ, bản thân chờ đợi anh đã là một sai lầm quá lớn. Tình yêu kỳ diệu đến mức nào? Tình yêu cuối cùng sâu sắc đến đâu? Có người nói với cô, chỉ cần cô đủ kiên định thì nó sẽ trường tồn, nhưng mà... cô bất lực, với anh, một con người đã hoàn toàn thay đổi.

Anh xa lạ, anh như một người cô chưa từng quen biết. Có phải cô nhìn nhận anh quá nhiều rồi hay không? Lần thứ nhất, anh nhất quyết không chịu xuất hiện để cứu cô. Lần thứ hai, anh lại kiên quyết thà giữ 20% cổ phần tuyệt đối không cứu cô. Lần thứ ba là gì nhỉ? Cô suýt nữa bị người ta đẩy vào hố đen, lúc đó, anh đang suy nghĩ gì?

Có phải từ rất lâu rồi, cô không còn là quan trọng trong mắt anh? Hay thật sự chưa bao giờ quan trọng?

Là vậy đó, anh không tôn trọng cô, cô cũng chẳng cần phải xem sắc mặt anh. Anh dù sao cũng chỉ là một nhân tố trong cuộc sống của cô, anh không có quyền quyết định sinh mệnh của những người bên cạnh cô. Hôm nay, chỉ một người dám bắt cô đã bị anh xử lý, vậy thì hôm sau, hôm sau và nhiều hôm nữa, liệu những người bên cạnh cô có cùng số phận?

Cô từng cảm sủng giết người, nhưng lương tâm cô áy náy, bị phần chính bản thân mình. Còn anh? Anh là ác ma, anh nhẫn tâm cướp đi một mạng người mà không hề cảm thấy tội lỗi. hình ảnh cậu thiếu niên ngày nào đã biến mất, cô nên biết sớm rằng, Trần Khánh Minh sau sáu năm đã không còn là anh nữa rồi.

Nếu một ngày nào đó, vì lợi ích bản thân, cô có thể cũng trở thành con cờ thí trong tay anh mà thôi.

21. Chương 22

Chương 22

Phía xa cánh đồng lúa mạch rộng lớn ở Châu Âu, cô gái đang đợi ở đó, trên người là bộ thường phục, đầu đội mũ lưỡi trai đen. Chàng trai từ từ bước tới, trên người mang theo một túi xách lớn đưa cho cô gái. Cô ta mỉm cười đưa lại cho chàng trai một chiếc CD và gọi điện thoại ột người khác, tỉ mỉ dặn dò: “Mang hàng đến đây.”

Sau khi kết thúc việc giao – nhận hàng mà họ vừa nói, chàng trai tiến ra khỏi cánh đồng, đi đến bìa rừng và mất hút, sau đó, cô gái cũng lên ô tô rồi vụt mất.

Anh chạy vào căn nhà bỏ trống, tất cả mọi vật đều biến mất, chỉ còn những bức tường trắng sạch sẽ vẫn lặng yên, phía giữa căn phòng, cây đàn dương cầm đen tuyền như một ký ức, đã bỏ quên rất lâu, rất lâu trước kia.

Anh và cô, bắt đầu chính từ một phím dương cầm. Năm tháng có thể trôi qua nhưng mà ký ức về nó, vẫn vẹn nguyên như cũ. Anh không trách cô, là anh thất tín, là anh không làm tròn lời hứa của mình.

Ngày đó đột ngột qua đi, như một cơn ác mộng nằm sâu trong tiềm thức, anh bất giác mỉm cười, hóa ra với cô buồn xuống lại dễ dàng như vậy. Trước giờ việc gì cũng cần một cái cớ, cho dù là không hợp lý đi chăng nữa thì nó cũng sẽ trở thành một nhân tố quyết định cuộc đời cô.

Cô và anh, chẳng lẽ lại kết thúc dễ dàng như vậy?

Tiếng chuông điện thoại vang lên đến lần thứ tư, anh lạnh lẽo nhắc máy, vẫn là ngữ điệu kiên định quen thuộc đó. Cứ thế như cho dù trời đất đảo lộn, anh vẫn không suy suyển một chút tâm tình nào. Có phải như vậy?

Phía xa xa cảng biển nằm khuất bên bờ, nơi mà ánh sáng đèn không thể chiếu tới, từng từng contour liên tục chuyển xuống, Hoàng Phong đứng bên cạnh một người da đen, tự tay đưa cho hắn một túi lớn, sau đó, hắn đến bên thùng hàng kiểm tra, từng khẩu súng được xếp ngay ngắn đâu ra đó, súng ra súng, băng đạn ra băng đạn. Chiếc tàu lớn lấy đi mất, một chiếc khác lái tới, lần này là những chiếc thùng kín hơn. Đảm bảo độ an toàn rất lớn, là chất nổ.

Hoàng Phong đang thu mua vũ khí hạng nặng, hắn định làm gì?

Phía sau, một người phụ nữ lặng lẽ bước tới, cô ta đội mũ lưỡi trai đen, đeo khâu trang cũng đen nốt vổ vai Hoàng Phong, khẽ cất lời: “Hành động thôi, hãy ghi nhớ lời tôi nói, không được tổn thương anh ấy.”

Hoàng Phong gật đầu một cái, tuy không hài lòng nhưng trên hết, chữ tín ăn quan trọng hơn cả. Hắn cho người giấu hàng vào mấy chiếc cần cẩu, rồi lái khỏi địa phận cảng biển, chậm chậm tiến đến một công trường đang tạm ngưng phá hủy. Tại đây, hắn đã đào một mật đạo lớn, để đem giấu toàn bộ số vũ khí mới vừa thu mua.

Trần Khánh Minh lái xe trên đường về nhà, đèn đường mờ mờ tối om, anh đang tập trung thì nghe thấy một tiếng xé gió, chiếc xe taxi màu xanh đang bám theo sau anh, khoảng cách nhất định. Trần Khánh Minh nhận thấy điều bất thường, chạy tới một đường lớn, anh bất ngờ tăng tốc rồi quay xe một vòng chạy hướng ngược lại. Chiếc taxi màu xanh nhìn thấy liền liều mạng chạy đến.

Trần Khánh Minh bật đèn pha ô tô rọi thẳng vào đối diện, tầm nhìn đối phương bị nhiễu loạn, họ lập tức giảm tốc độ lặng lẽ chạy tới, chiếc xe của Trần Khánh Minh đang lặng lẽ bất động trên đường, đèn pha ô tô vẫn còn sáng.

Bọn người trên chiếc taxi kia khoảng 4,5 người nhảy xuống, thận trọng lấy súng chĩa thẳng vào xe Trần Khánh Minh, không có ai cả, Trần Khánh Minh biến mất không một dấu vết.

“Chia ra tìm.” Một tên hét lên rồi bắt đầu chia thành hai nhóm, một nhóm vào khu nghĩa địa lân cận, một nhóm lục soát ngoài đường lớn.

Trần Khánh Minh chạy vào khu nghĩa địa, bên cạnh anh là một cái một bị những tên đào một trộm xới lên tung tóe, khúc xương trắng hiện lên rõ ràng, quỷ dị và đáng sợ. Trần Khánh Minh vẫn bình tĩnh, chạy thêm vài bước nữa, anh nấp vào một căn lều rách nát của những người canh mộ, nơi này nồng nặc mùi rượu và mùi hôi thối, bẩn thỉu.

Một người đàn ông nằm trên giường, máu, đầu ông ta xuất hiện một vết lõm lớn, máu không ngừng chảy ra. Trần Khánh Minh rùng mình một cái, biết có điều không ổn, anh định quay người chạy ra thì nằm tên đàn ông chặn ở phía cửa trước, anh bắt đất dẫm lui về phía sau liền cảm thấy một đầu súng lạnh ngắt kề sát sườn mình.

Là Hoàng Phong. Hắn mỉm cười nhu hòa nhìn Trần Khánh Minh, nụ cười xã giao đúng chất, không kính cẩn nhưng là lịch sự.

Tầng 13 của công trường bỏ hoang, vật liệu xây dựng đổ nát đầy ra đất, gián, chuột coi đây là hang ổ của chúng mà tung hoành. Trần Khánh Minh bị trói trên một chiếc ghế gỗ, bên cạnh anh là năm sáu người đàn ông thận trọng chĩa súng vào người anh. Khốn kiếp thật.

“Cậu chủ, thiếu gia, ông trần, lâu rồi không gặp.” Hoàng Phong châm điếu thuốc, nhả ra một loạt danh xưng.

“Đừng dài dòng, nói đi.”

“Rất tốt, tôi muốn Trần thị, tài sản của anh, tất cả của anh.” Hoàng Phong nhuếch môi.

“Vậy đổi lại tôi được cái gì?”

“Không gì cả.”

Đúng vậy, là không gì cả, trong con mắt của hắn, Trần Khánh Minh là ma vương ác quỷ, anh cướp đi sinh mạng của hai người quan trọng nhất của hắn, ép hắn phải nhảy vào cái mớ mà anh đào sãn trong khi đó, anh làm tất cả, tất cả cũng chẳng làm hắn suy suyển một mảnh thịt.

Tuy rằng hứa với người phụ nữ kia là không giết Trần Khánh Minh, nhưng tới lúc lấy được thứ mà người phụ nữ kia cần, anh sẽ có cái cớ để giết Trần Khánh Minh.

22. Chương 23

Chương 23

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Ngọc phát hiện phía sau cô có mấy người áo đen lén lén, lúc lúc theo dõi. Trong kính chiếu hậu, chiếc xe taxi màu xanh từ nãy tới giờ đã theo cô ba đoạn đường, cô dừng, nó cũng dừng. Hàn Ngọc nhúu chặt hai hàng lông mày, cô quay xe chạy chạy đi với tốc độ kinh hồn, sau đó, không phải là chiếc taxi ban nãy, mà đối lại là chiếc xe công vụ màu đen bám chặt theo cô, hành vi này quá rõ ràng chứng tỏ cô đã bứt dây, động rừng.

Hàn Ngọc lập tức lái xe về nhà, cô ở trong nhà suốt mười tiếng đồng hồ, mọi liên lạc đều cắt đứt với thế giới bên ngoài, tầm hai giờ sáng, trong khi đèn chung cư đã xẩm tối hết, chỉ có căn phòng cô vẫn còn chiếu sáng, Hàn Ngọc nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe màu đen chìm trong bóng đêm cô quạnh, như một con báo săn đang chờ đợi con mồi.

Bốn người đàn ông áo đen đang ăn cơm trong xe, bên ngoài, hai người đàn ông già cỗi đang quét rác ngoài đường, lúc này tầm 5 giờ rưỡi sáng, họ nhìn lên căn phòng của Hàn Ngọc, đèn đã tắt từ lúc chạng vạng. Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, một người trong số họ đặt phần cơm xuống nói máy: “Tôi nghe.”

“Mục tiêu có hành động gì không?” Bên kia cất giọng hơi khản trương. Vốn dĩ hôm qua, sau khi Hàn Ngọc quay trở lại chung cư, đám người này đã xác định cô biết họ theo dõi nên hắn báo về cấp trên của hắn.

“Không có, tối hôm qua đến giờ vẫn yên tĩnh.”

“Mau đi kiểm tra, nhanh lên.” Người bên kia gần như hét lên, trong chất giọng dường như có sự run rẩy nhẹ.

Đám người bọn họ giả làm nhân viên sửa ống nước tiếp cận căn phòng. Lúc này, đã hơn sáu giờ, bình minh bắt đầu soi lên khắp không gian, một người khẽ gõ cửa, định cất giọng nhưng cánh cửa đột ngột bị dao động dịch về phía trong một khoảng nhỏ. Cô không đóng cửa, điều này hơi bất thường.

Bốn người lập tức xông vào trong, trên bàn sách cạnh cửa sổ, ánh nến thơm vẫn long lanh sinh động, cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế, tư thế cứng nhắc đến giả tạo, cô quay đầu ra hướng cửa, trong tay khư khư quyển sách. Một người đàn ông cao nhất trong đám bọn họ thận trọng tiến lại gần, không có hơi thở, anh ta giơ tay giật tóc cô gái, mái tóc giả rơi xuống, một đầu người nhẵn bóng hiện ra. Là manơcanh.

Ba người còn lại trở mắt nhìn nhau, từ kinh ngạc, đến hoảng loạn. Họ lập tức lao xuống đường.

Bên dưới con đường, một ông già quét rác thận trọng ngó nghiêng rồi lùi dần xuống tần hầm giữ xe. Trong góc khuất, một chiếc xe màu đen bóng được bọc cẩn thận bằng lớp giấy lớn, Hàn Ngọc chỉ trong mười giây là lột sạch vật trở ngại, cô tháo bỏ lớp ngụy trang, mặc một bộ vest nam vào người, đội tóc giả vào.

Trên đường lái xe ra khỏi tần hầm, cô nhanh chóng tẩy trang. Bọn người đó vẫn chưa xuống, cô không có nhiều thời gian, lập tức lái nhanh ra đường lớn. Trong lúc lái xe, cô cố ý trang điểm góc cạnh một chút, khá giống gương mặt đàn ông, sau đó, cô lấy chiếc khăn choàng mỏng quấn quanh cổ, lập tức lái xe đi.

Tới ngã tư, đèn đỏ, cô dừng lại thì phát hiện con đường đang rơi vào lối tắc nghẽn, Hàn Ngọc hít sâu một hơi, đeo chiếc đồng hồ nam vào, bắt đầu nhắm thời gian. Phía sau, đám người kia cũng vừa kịp tới, họ không nhận ra cô, hai chiếc xe trùng hợp nằm song song nhau. Bốn người đàn ông vừa khấn trương vừa bấm còi inh ỏi, trong khi người đàn ông trong xe bên cạnh, vẫn thông dong yên tĩnh.

Người đằng trước đã tản gần hết, Hàn Ngọc bắt đầu gõ ra, bên kia đột nhiên hét lên: “Không đúng, chính là cô ta.” Trong khi đó, Hàn Ngọc đã tiến lên phía trước một đoạn, chiếc xe công vụ đen bắt đầu tăng tốc, liều mạng lái theo.

Hàn Ngọc mắng một tiếng mẹ kiếp rồi nhìn qua gương chiếu hậu, nếu chạy qua con đường này sẽ gặp ngã tư một lần nữa, biết đâu chừng phía trước lại kẹt xe hỗn loạn. Cô liều mạng đánh rẽ sang con đường ra ngoại ô, con đường khá hẹp và gồ ghề, cho nên việc di chuyển có chút trở ngại. Khả năng của đám người kia không tồi, thoáng cái đã thấy bóng xe cô lao băng trên đường lộ. Được hơn bốn cây số, Hàn Ngọc nhận thấy chiếc xe công vụ đã mất hút, cô bắt đầu phóng đi, nhưng chỉ hai phút sau, con xe ấy vẫn ngoan cố bám theo.

Rượt đuổi mãi cũng không phải là cách, cô chỉ còn cách bỏ xe đào thoát.

Hàn Ngọc đánh tay lái sang bờ rừng, cố tình để họ nhìn thấy chiếc xe loạng choạng đi vào bìa rừng, chiếc xe đâm thẳng vào một cây lớn rồi dừng lại. Khoảng mười phút sau, đám người đó cũng vừa vặn mò tới, họ lục soát trong xe không thấy cô, liền ba chân bốn cẳng xông vào khu rừng dày đặc.

Hàn Ngọc thực chất đã bỏ xe ở quãng đường ngoài, lúc này, cô thận trọng cởi bỏ lớp hóa trang, chạy thật nhanh về phía trước. Khu công trường bỏ hoang rộng lớn, nếu họ không tìm thấy cô trong rừng ác hắc sẽ lái xe đi tìm. Ác là những sát thủ không chuyên, bởi bên cạnh những người đàn ông kia, ngoài ánh kim bóng loáng ẩn hiện trong ống giày thì cô không tìm thấy thứ gì khác bất lợi.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Họ truy đuổi cô thì biết rằng cô không đơn giản, họ nghĩ cô vào khu công trường, đến khi đi tìm cũng phải mất một thời gian khá dài, thời gian đó đủ để cô gọi cứu tinh hoặc tiếp tục tẩu thoát một lần nữa.

Hàn Ngọc thận trọng lần theo mép tường chắc chắn, đi bằng thang bộ lên tầng mười ba của công trường. So với các tầng dưới, tầng trên sạch sẽ hơn nhiều, khoang đã, sạch sẽ ư?

Nếu đã là công trường bỏ hoang thì ít nhất chúng cũng sẽ bẩn gần như nhau, nhưng mà nơi này, ít vẩn bụi, vật liệu xây dựng chỉ rơi vãi ít ỏi, trừ khi, nơi này có nhiều người lui tới, Hàn Ngọc nép vào cạnh bờ tường, chân đá phải một vật gì đó, là hộp cơm, chính xác, nơi này đang có người. Cô nép vào một góc chết, hai người đàn ông cao to mang dục văng Tây Âu bước ra, họ nói một vài câu tiếng anh khá tốt.

Cô nghe hiểu, đại loại là bên trong đó còn một người, hiện tại người đó đang bị tổn thương nên không cần canh giữ, nhân lúc không có ai, họ rủ nhau đi đánh chén. Hàn Ngọc ngẩn người trong giây lát, đợi hai người đàn ông đi mất, cô từ từ bỏ tới cánh cửa.

Một tiếng tách khê vang lên, cánh cửa mở ra, một người đàn ông thân ảnh bê bết máu đang bị trói trên chiếc ghế cổ cũ nát, người anh ta quấn quanh một sợi dây xích to lớn, tuy vậy, anh ta vẫn không hề có vẻ đau đớn, hay suy tổn, tinh thần ngược lại vô cùng tỉnh táo, hai mắt anh ta đen láy hướng về phía cô, một tia kinh ngạc pha lẫn lạnh lẽo hiện lên trong phút chốc.

Hàn Ngọc ngẩng người, tim cô lỡ mất một nhịp, trong lòng dội lên sự đau đớn tột cùng, là anh Trần Khánh Minh. Anh bị người ta bắt sao? Giống như cô ngày đó, bị đánh cho chết đi sống lại.

Hai mắt cô đỏ hoe, nước mắt không ngừng giàn giụa trên khuôn mặt, sau đó, cô run rẩy khó nhọc lê từng bước chân đến bên cạnh anh, nước mắt vẫn cứ chảy, nhưng trên gương mặt cô, dường như không hề xuất hiện một tia biểu cảm nào.

Hàn Ngọc bước đến nắm chặt sợi xích sắt, cố gắng tìm cách mở cho anh, hai người đồng thời yên lặng, bởi vì họ đã quá hiểu nhau.

Bên ngoài lộp bộp tiếng bước chân, Hàn Ngọc lập tức nép vào tấm tường vỡ đổ phía xa nơi Trần Khánh Minh, yên lặng quan sát, đến cả thở cô cũng không dám thở mạnh.

Lần này không phải hai mà là sáu người đàn ông bước vào, hai người cầm gậy, bốn người có súng. Hàn Ngọc giật mình, tim như ngừng đập quan sát, nếu lúc này cô bước ra, không những cô, mà còn có Trần Khánh Minh đều sẽ ôm nhau chết tại đây.

Đến tầm chạng vạng, đám kia kia bắt đầu ngủ say, cô rón rén bước ra, đến bên cạnh tên cao to nhất, bên cạnh hắn còn có một khẩu súng vào hai băng đạn, cô lại gần lấy đi hai băng đạn và khẩu súng giấu vào người Trần Khánh Minh, sau đó, cô lại tiếp tục trộm thêm một khẩu súng của tên bên cạnh.

Họ ngủ rất say, có lẽ là do lúc trở về họ đã uống rượu, bởi cô nghe mùi rượu nồng nặc lan tỏa, bia và thức ăn nhẹ rãi rác bẩn thiếu. Hàn Ngọc giờ khẩu súng vào thái dương một tên. Hai tiếng cùm cụp vang khê, tên kia giật nảy một cái rồi chết đi.

Nghe tiếng động lạ, đám người kia còn lại năm người đồng loạt tỉnh dậy, gặp Hàn Ngọc họ tỉnh táo lên hẳn.

“Mẹ kiếp, tự dừng lại vác xác tới đây, đúng là may thật.” Hàn Ngọc nhận ra hắn, hắn và cả ba tên đang ngồi kia là những kẻ truy sát cô.

Cô không hoảng sợ, đối mặt với nhiều chuyện như vậy, cô sớm đã toi luyện được bản năng bình tĩnh. Cô đứng dậy dịch người đến sát Trần Khánh Minh. Trong khi họ đang tiếng lại gần, cô kéo ổ khóa ra khỏi người anh, pằng hai tiếng, chiếc ổ khóa bị hỏng nên mở ra, đạn rơi vãi xuống đất. Bốn người đó nhìn cô nhếch mép.

Năm đầu hai, với lại, Trần Khánh Minh đang bị thương, cô nghĩ mình sắp xong rồi. Chết cũng được, dù sao cũng chết, cứ liệu mạng giết được tên nào hay tên đó. Cô chưa kịp giờ tay đã nghe thấy một tên hét lên: “Bắt nó lại.” thì một tiếng Pằng vang lên, mi tâm hắn tràn máu xuống, rồi hắn đổ ngã xuống đất trong sự kinh ngạc của mọi người.

Trần Khánh Minh đứng thẳng tắp bên cạnh Hàn Ngọc, tay anh giờ hòng súng về phía bốn người còn lại, ba người có súng, và 1 người không có súng. Trong khi đó, súng của cô cùng lắm chỉ còn bốn viên đạn. Hai bên đều thận trọng với nhau.

Trần Khánh Minh kéo Hàn Ngọc vòng qua phía cửa chính, một tên trong đó liền giờ súng lên ăn ý xoay chuyển với hai, hai phút, đã rời khỏi căn phòng đó, chuẩn bị tháo chạy, đột nhiên, ngoài sau vang lên tiếng súng dày đặc, Trần Khánh Minh kéo Hàn Ngọc nép vào tường, ngưng một lúc giờ tay bắn trả, đến khi súng anh hết đạn, anh liền cầm lấy khẩu súng Hàn Ngọc, thận trọng quan sát bên ngoài.

Còn lại hai tên có súng, bây giờ mới thật sự là đầu tay đôi, anh cũng biết, đối phương cũng chẳng còn nhiều đạn, cùng lắm hơn anh một, hai viên, anh tháo băng đạn trong khẩu súng, nhét vào súng Hàn Ngọc hai viên rồi nắm tay cô bước ra, hai tên đó đang đắc ý cười.

Một tiếng pằng vang lên, anh kéo cô nấp vào, rồi lại một tiếng nữa. Hàn Ngọc lập tức xoay người, nhìn thấy một tên đang lên lúc sau bức tường kia, cô nhả đạn một lần, tay hắn túa máu ra. Còn lại ba viên đạn.

Trong khi đó, tên vừa bị trúng đạn vẫn ngoan cố chống trả, Trần Khánh Minh bắn liền hai phát vào người hắn sau khi chỉ còn nghe trong tay hắn, là âm thanh cùm cụp hết đạn. Còn lại một viên, tên kia một lượt

chạy ra, nhả đạn vào hai người, trong khi đó, Hàn Ngọc giơ tay bắn hắt, viên đạn sượt qua cánh tay phải khiến hắt đau đớn, buộc hắt phải chuyển tay, lúc này, hắt cũng chần chừ khá khăm gì hơn, chỉ còn một viên đạn.

Hàn Ngọc được Trần Khánh Minh che chở, bây giờ cô mới nhận ra, anh trúng đạn không ít, không xong rồi, nếu không sớm thoát khỏi đây, e rằng..., đến cả di chuyển cũng khó khăn. Cô nắm chặt tay anh, kiên định bước ra. Tên sát thủ giơ cao khẩu súng, cười mỉa mai: “Xem ra tôi có lợi thế hơn rồi.”

Hàn Ngọc nhuếch mép, hắt liền bắn vào cô, nhưng viên đạn không ra khỏi nòng súng, hay nói khác hơn, chần còn viên đạn nào, cả, Hàn Ngọc giật mình, hắt đã tính toán sai lầm.

Giờ phút này chỉ còn có thể đấu bằng vũ lực. Trần Khánh Minh đang bị thương, cô gái liễu yếu đào tơ, lẽ nào hắt không đấu nổi. Hắt định lao tới liền cảm thấy chân đau nhói, Hàn Ngọc đang cầm một khẩu súng, nói chính xác hơn là khẩu súng được rút ra từ ống giày của cô, mẹ kiếp, hắt đã sơ suất, sau đó, hắt đổ quỵ xuống, máu từ mi tâm không ngừng chảy ra ngoài.

Cô nắm lấy tay anh kéo xuống khu xây dựng, tuy có hơi khó khăn nhưng tuyệt đối an toàn, bởi vì những kẻ gây trở ngại đã chết cả rồi. Chiếc ô tô ở phía sau cổng công trình vẫn còn ở phía đó, Hàn Ngọc lấy hết sức kéo anh vào xe, Trần Khánh Minh một lúc mới mở miệng thều thào: “Không được, xuống ngay..”

Cô hiểu, đây là xe của bọn sát thủ, hơn nữa, bọn này tay chân không nhanh nhẹn, không có tính chuyên nghiệp. Đây là loại sát thủ đánh thuê. Nếu như có người thuê, tức có người sẽ theo dõi và sau khi xong việc thì bọn họ sẽ cùng nhau gấp tổ tiên. Chỉ là thứ điều khiển đó chính là chiếc xe này. Nhưng hiện tại, cô không còn cách nào khác.

Chiếc xe chạy tới bìa rừng, Hàn Ngọc kéo Trần Khánh Minh xuống, cũng may là chiếc xe của cô ban chiều đâm vào gốc cây vẫn nằm ở đây, hư hỏng không đáng kể, vẫn có thể sử dụng, Hàn Ngọc đẩy anh vào xe, rồi lái đi.

Bệnh viện đang trong giờ cao điểm, giường bệnh dường như chật kín không còn chỗ, khi cô tới nơi, các y tá bác sĩ vội vàng chạy ra, đặt anh lên băng ca rồi đưa vào phòng cấp cứu. Vết thương Trần Khánh Minh tuy không trúng chỗ tử, nhưng mất máu khá nhiều, tuy đã được truyền máu nhưng tình hình vẫn không mấy lạc quan, đến giờ anh vẫn còn hôn mê, bất tỉnh.

23. Chương 24

Chương 24

Thời gian cũng nhanh thật, cuối cùng đã qua một mùa thu nữa, trời cũng bắt đầu lập đông. Ai nấy đều bận rộn công việc của mình. Trần Khánh Minh bận công việc của anh, Hàn Ngọc bận giải quyết một số rắc rối của cô để mở một công ty riêng.

Thời gian qua cô gặp quá nhiều chuyện, vốn dĩ cô nghĩ từ trước, chỉ cần chờ anh về theo lời hứa, sau đó Trần Khánh Minh trở về, cô lại có thể có được khoảng thời gian vui vẻ trước kia. Nhưng có nghĩ thế nào cô cũng không ngờ được, mọi chuyện hôm nay lại thành ra như thế này.

Trần Khánh Minh từ lúc xuất viện tâm trạng đã rất xấu, Hoàng Phong tuy hiện giờ bật tâm, nhưng điều đó vẫn không thể thách thức tính nhẫn nại của con người này. Hai hôm trước, anh nhận được thông tin Hoàng Phong đã chia nhỏ công ty Hoàng Thị ra bán, hiện giờ hắt đang ở Thụy Sĩ, nhưng mà, anh không thể bắt hắt về đây được. Bởi vì hiện nay, vấn đề xuất nhập cảnh đang kiểm tra gắt gao, nếu như mang theo vũ khí thì thật phiền toái.

Con đường vắng lặng, trong hẻm sâu hun hút, một màu đen đáng sợ bao trùm. Không có tiếng động, chỉ có sự yên lặng đáng sợ. Có tiếng bước chân, hay nói chính xác hơn là tiếng đế giày cao gót đang gõ đều đều trên mặt xi măng cũ rích.

Màng đêm loe lói một màu đỏ rực của đóm thuốc rít lên trong đêm. Chỉ kịp nhìn thấy chút màu khói mờ rồi vút tắt. Không có tiếng động, hai phút trôi qua.

“Tiền” Một giọng nam trầm trầm vang lên, tiếng nói rất khê nhưng âm sắc rõ ràng vừa uy hiếp, vừa lạnh nhạt.

“Tiền?” Người kia nhắc lại, lần này là một giọng nữ, sau đó, chỉ nghe thấy tiếng súng rất khê vang lên, người nam chưa kịp hét lên đã ngã quỵ xuống đường, người đó chính là Hoàng Phong.

Trần Khánh Minh nghe được Hoàng Phong đã bị giết thì cau mày. Là ai? Ngoài anh ra còn ai có ý định giết hắn nữa?

Tuy nói rằng thân phận tai to mặt lớn trong xã hội như hắn hiển nhiên không ít kẻ thù đeo bám, muốn chen ép, đạp đổ người khác để một bước thăng tiến. Người như Hoàng Phong, hắn liều lĩnh, hắn xem thường mạng sống đến mức nào hắn ai cũng rõ. Một khi hắn nhất quyết ẩn mình thì cho dù là Trần Khánh Minh cũng khó có thể truy ra.

Vậy người đó có thể là ai? Nội gián? Không đúng, một tên nội gián không thể làm khó Hoàng Phong, vậy thì chỉ có một khả năng, người này hoặc là cộng sự, hoặc là người giật dây phía sau hắn.

“Chủ tịch, Dương Kiến Đình qua đời rồi.” Lưu Văn cau mày nhận điện thoại, sắc mặt có vẻ rất tồi tệ.

Ông ta chết đối với tất cả người nhà họ Trần mà nói chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng ngay lúc này thì thật không thích hợp. Cục diện anh bày ra từ trước sẽ bị rối loạn. Khốn kiếp, có thể nào là trùng hợp như vậy?

Cổ phiếu Trần Gia bên châu Âu liên tục giảm mạnh, nội bộ đang xáo xáo. Trần Khánh Minh cau mày nhìn phía bên luật sư, tất cả tài sản của Dương Kiến Đình hiện đang được xử lý, vấn đề ở đây là, anh không có quyền thừa kế.

Trần Khánh Minh nhếch mép mỉa mai, thừa kế? anh có bao giờ cần đồng tài sản vô dụng đó đâu? Lúc trước vốn dĩ anh đã phá tan tành một phần rồi, giờ đưa nó vào tay anh chẳng khác nào tự mình chuốc vạ hay sao?

Anh thả người ngồi xuống ghế, hiện tại như vậy với anh đã quá đủ rồi, có nhiều hơn nữa anh cũng chỉ cảm thấy bài xích.

Hơn hai giờ chiều, báo đài liên tục đưa tin, cuộc truy bắt hung thủ diễn ra gắt gao, trên internet, cư dân mạng sôi nổi phác họa vụ án, suy đoán hung thủ. Chỉ sau nửa ngày đăng tải các trang báo lớn nhỏ ở Việt Nam đều rầm rộ tin về ông trùm vũ khí Hoàng Phong.

Anh thả người tựa vào ghế, chăm một điếu thuốc, nhưng sau đó lại dập tắt, là ai đó đã đi trước anh một bước, người này cuối cùng là ai?

Cô nhi viện chiều nắng, hoàng hôn đã buồn dần, phía xa xa, thành phố vẫn nhộn nhịp. Tám sáu giờ tối, Hàn Ngọc đi vào tầng hầm của căn nhà, nơi này lâu không có người đến, mùi ẩm mốc xộc vào cánh mũi khiến cô khó chịu, hắt hơi mấy cái.

Không có đèn, chỉ có ánh sáng nhỏ của ánh nến trải mờ mờ xung quanh, bụi, khắp nơi toàn là bụi, cô quờ quạng hai ba lần rồi mới bước tiếp. Kho chứa hơi nhiều đồ cho nên không gian cũng khá chật hẹp, Hàn Ngọc đi tới một đồng chắn cũ, dùng gậy sắc xóc chúng lên.

Đây rồi! Suy đoán của cô là đúng, quả không sai. Hài cốt, nó ở đây.

Dưới đồng chắn lộn xộn cũ nát có vài vệt máu nâu sẫm, cũng có vài vết hồng hóc do xác chết khi phân hủy để lại là một bộ hài cốt đang ở tư thế ngồi sát tường. Cô không kinh hoàng, không hoảng loạn. đây là thứ mà cô muốn tìm nhất, đến cuối cùng, cô cũng có kết luận.

Sau đó, cô đi theo hướng tây ba bước rồi rẽ ngang, xóc một thùng gỗ lớn, bên trong là cánh cửa nhỏ, chỉ đủ mình cô chui vào.

Đây là một mật thất khác, một thế giới hoàn toàn khác. Bên trong là một căn phòng lớn, mô phỏng toàn bộ một căn nhà, nhưng không có vách ngăn. Cô bước đến căn phòng nhỏ nhất, bên trên là tấm ảnh gia đình, người bạn nhỏ trong ảnh, vô cùng thân thuộc. Cô hít một hơi thật sâu, rồi rời đi.

24. Chương 25

Chương 25

Trần Khánh Minh nhìn chăm chăm vào bản báo cáo, số tiền anh bỏ ra đầu tư một công trường phía Nam đã bị bòn rút hai phần. Đây là món quà mà hắn muốn giành cho anh? Sự gặp mặt này hình như anh mất quá nhiều rồi. Hai phần này, anh không lấy lại thì không được.

Vương Mỹ Quân, đặt tách cà phê lên bàn, nhìn chăm vào vẻ lạnh nhạt của Trần Khánh Minh e dè hỏi: “Chủ tịch, có gì nghiêm trọng sao ạ?”

Anh ngược nhìn cô, nét cười lại trở nên ôn hòa: “Thư ký Quân, cô lại đây.” Anh vỗ vào phần đệm bên cạnh nói.

Cô ngồi xuống cạnh anh, ánh cười không hề vụt tắt.

“Ba hôm nữa, chúng ta sẽ sang Pháp ký hợp đồng, cô xem kỹ bản đồ án này, nên nhớ, nếu thất thoát một chút, tôi sẽ đánh mất cả gia sản này, cẩn thận nhé.” Anh cười cười đưa cho cô tập tài liệu.

Hai ngày sau khi sang Pháp, anh luôn bận rộn đi ngoại giao với đối tác, chủ yếu là bàn công việc. Trần Khánh Minh ngồi trên sofa, lúc này trời đã tối sẫm, anh lặng lẽ cầm những bức ảnh trên tay mà đau lòng. Cô gầy quá, có bức ảnh chụp lúc cô ngủ gật sau vườn rau của cô nhi viện, có bức ảnh chụp cô suýt ngã.

Anh thu lại, bỏ vào vali, sau đó cầm cùi xem tài liệu. Tầm 10 giờ tối này, sẽ có buổi ký kết diễn ra trước công chúng. Anh thả lỏng cà vạt, nhắc điện thoại: “Thanh, chúng ta đi thôi.”

Nói là buổi ký hợp đồng quan trọng nhưng chẳng mấy phô trương, ngoài hai, ba nhà báo đến góp mặt và đại diện hai bên thì chẳng có ai khác, anh ngồi xuống ghế, mỉm cười với người đối diện. Chiếc bút được đặt xuống thì một tiếng súng vang lên. Vương Mỹ Quân và sáu người khác đang không chế cục diện, một vệ sĩ đứng sau anh trúng đạn, chết ngay tại chỗ.

Đáy mắt Trần Khánh Minh không nhạt, không hận, không oán trách, không kinh ngạc. Chỉ nhìn cô với vẻ thích thú. Nữ cường nhân?

Nụ cười anh còn chưa tắt thì cô gái phía dưới đã biến sắc, sáu người sát thủ bên cạnh cô đồng loạt quay mũi súng về phía cô. Anh đứng dậy thông thả tới gần Vương Mỹ Quân, vẫn cười: “Thư ký Quân, tắt trách, bất kính với cấp trên là không nên.”

“Trần Khánh Minh, khốn kiếp, thả tôi ra.” Đây là câu thoại cũ rích và ngu ngốc nhất mà con tin nào cũng có thể nói ra.

“Alien, cảm ơn cậu, đi thôi.” Trần Khánh Minh quay đầu cười cười, sau đó lạnh lẽo bước ra xe.

Đường ray xe lửa lúc này rất yên tĩnh, tuy vậy, cô gái đang bị trói trên đó vô cùng hoảng loạn, hết khóc lóc cầu xin rồi đến hăm dọa la hét.

“Còn 5 phút nữa, cô gái, ra đi vui vẻ.”

“Chủ tịch Trần, xem ra tôi đánh giá thấp anh rồi.”

“Nói tiếp.” Anh lành lạnh cất lời.

“Anh có biết là tại sao không? Rất không liên quan đúng không?”

Một câu nói không đầu, không đuôi. Nhưng thật ra, người trong cuộc lại rất tường tận.

Ba tháng trước, cô được anh tuyển vào công ty dưới sự giới thiệu của Liễu Phương Nghi, thành tích khá tốt, năng lực không tồi, lại an phận. Đây là một nhân viên lý tưởng nhất, nhưng cũng chính là điều bất thường nhất.

Nhiều việc liên tiếp diễn ra. Hồ sơ tập đoàn bị mất, chính cô ta có lần nói rằng nhìn thấy Hàn Ngọc một mình lén lút vào văn phòng của anh.

Sau đó, việc hợp tác với Canada bị hủy do số liệu sai sót rất lớn.

Tiếp theo là sản phẩm của công ty bị mất một lô hàng lớn.

Đây là những việc làm nhiều sự chú ý của anh. Sau đó là Nam Phương qua đời một cách dễ dàng, Hoàng Phong cũng bỏ mạng tại Việt Nam trùng hợp việc Dương Kiến Đình sốc thuốc trong bệnh viện. Anh không tin trên đời này lại có nhiều trùng hợp đến vậy.

Nhưng mà, cô gái này, làm sao có thể một tay che trời, làm sao có thể hô phong hoán vũ làm trời đất đảo lộn như thế?

“Cô còn năm giây.” Anh chậm chậm liếc nhìn chiếc đồng hồ, rồi lại nhìn tàu lửa đang bấm còi inh ỏi, lao vùn vút về phía trước.

“Cô ta sắp chết rồi, á.....”

Sau đó, chỉ còn nghe tiếng thét thê lương của Vương Mỹ Quân, máu, máu rất nhiều khiến người ta kinh người. Cái giá phải trả là vậy.

Sắp chết? Anh tự hỏi, trên đời này, còn ai muốn cô chết.

Hàn Ngọc ngồi trên tòa nhà Liễu Phương Nghi, cô mỉm cười như cười chào người bạn thân một cách thâm tình nhất.

“Câu có chuyện gì sao?”

“Không, chỉ là tôi nhớ cậu.”

“Phương Nghi...”

Tiếng yên lặng kéo dài, sau đó chỉ tồn tại nhịp thở của hai người.

“Cô là ai?”

“Hàn Ngọc, cậu sao vậy?” Liễu Phương Nghi khép hờ mi mắt.

“Hài cốt dưới mặt đất, cuối cùng là ai? Tại sao cô phải làm vậy?”

Liễu Phương Nghi chấn động, cô ta liếc nhìn cô, một cách kinh ngạc, giễu cợt.

“Cô biết rồi à? Tại sao biết, khi nào vậy?” Cô ta cầm quyển sách lật lật mấy lần, ý cười khóe mắt vô cùng nồng đậm.

“Hình như cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện.”

Cô ta hắng giọng quyển sách trên tay cũng đặt xuống bên cạnh.

Cô gái đó tên là Lý Mễ Anh, cô ta mang họ Lý, là kết tinh của một tình yêu sâu đậm suốt sáu năm. Nhưng mà sau khi kết hôn, người mẹ cô ta vì không sống nổi cuộc sống nay lo, mai lắng, cho nên khi cô ta hai tuổi đã bỏ nhà ra đi, nói cách khác là đã mang thai với một người đàn ông khác và đi theo ông ta.

Sau đó, bố cô ta vì quá đau buồn mà tự vẫn, cô bé hai tuổi thử hỏi trong một ngày mất cả gia đình, như vậy ai chăm sóc cô, cô ở đâu, trong vòng tay ai?

May mắn thay, có một người đàn ông họ Liễu vườn phải căn bệnh vô sinh nên mới thâm tình nhận nuôi cô.

Mười lăm năm sau đó, cô mới biết được thân thế thật sự qua một người họ hàng xa. Về căn nhà cũ kỹ, mọi dấu vết, mọi bằng chứng đều vẫn vẹn nguyên như để minh chứng cho tất cả. Sau đó, cô ta ngày ngày nuôi ảo vọng một mái ấm hạnh phúc, một vòng tay mẹ che chở.

Cuối cùng? Kết quả người phụ nữ đó, một mực ruồng rẫy cô. Cô là người, không vô tri như cây cỏ, đánh cũng biết hận, mắng cũng biết đau.

Mười chín tuổi, cô ra tay với người phụ nữ đó, sau đó lợi dụng thế lực ép bố Hàn Ngọc phải tự vẫn giống như bố cô ngày đó. Chưa đủ, cô cảm thấy vẫn còn chưa đủ.

Cô tìm cách tiếp cận con gái họ, bắt cô gái đó phải ném trái trái đắng của cuộc đời. Nhưng ông trời lại thiên vị cô ta, cô ta có Trần Khánh Minh. Người mà cô thầm mến, ngày nhớ đêm mong.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn phải rời xa nhau. Cho đến bây giờ, cô vẫn không từ bỏ, bất cứ ai tước đoạt hạnh phúc của cô đều phải trả giá.

Hàn Ngọc sững sờ nhìn con dao bóng loáng kề cổ mình rồi lại đáp lên quả táo. Cô gái trước mặt cô đang cười.

“Thật khó nhìn ra, cô lại biến thái như vậy.”

Phương Nghi cầm một miếng táo, lướt trên môi Hàn Ngọc, sau đó, lại cho vào miệng mình.

“Hàn Ngọc cô nói xem, cô có thể về được không?”

“Vậy có nghĩa, người đàn bà dưới mặt thất là mẹ tôi, vậy còn người đã chết do tai nạn giao thông là ai?”

“Cô thật ngây thơ.” Phương Nghi nâng nửa khuôn môi, nét mặt vẫn lạnh lẽo không đổi/

Hàn Ngọc ngồi bệch xuống sàn nhà lạnh ngắt, cô khóc. Tất cả Liễu Phương Nghi cô không thể chết, cô phải sống để bù đắp tội ác của cô gây ra.

Giây phút cô ta cầm dao, con người đỏ lên từng tia máu lao vào cô, đã không còn có thể tha thứ. Tại sao? Bao nhiêu năm như vậy cô ở bên cạnh một con người độc ác như vậy mà cô không hề hay biết gì?

Thế giới này, thật khiến người ta bất ngờ, cô bạn thân duy nhất lại trở thành chị gái mình, người mẹ đã qua đời vì tai nạn giao thông rất lâu lại đột ngột xuất hiện trong mặt thất cô nhi viện. Còn có, người bố cô luôn kính trọng lại cướp đi hạnh phúc của người khác.

Cuộc đời này, đáng sợ thật.

“Hàn Ngọc, em đang ở đâu?” Anh gọi điện thoại lúc đáp xuống sân bay, trong đó, chỉ nghe mỗi tiếng yên lặng. Rất lâu sau đó, cô mới nói: “Đồn cảnh sát.”

Tâm trạng của cô lúc này rất tồi tệ, hai tháng sau khi Liễu Phương Nghi bị bắt và kết tội, cô ấy cuối cùng cũng phát điên, Hàn Ngọc vài lần đến thăm nhưng đều suýt bị cô ấy hành hung, nên thỉnh thoảng cô cũng chỉ đến nhìn xem thế nào thôi.

Dù có tội nghiệt lớn như thế nào, cô gái này từng là người bạn thân nhất của cô, hơn nữa, lại còn là chị của cô.

Nhiều năm sau đó, khi Liễu Phương Nghi qua đời trong cơn bạo bệnh, cuối cùng, sự bài xích khó chấp nhận trong lòng cô cũng được gỡ bỏ. Nhiều khi con người, chỉ cần một hành động cũng có thể làm người khác tổn thương. Cô hiểu, cô thông cảm.

Ngày đó, Liễu Phương Nghi lớn hơn cô hai tuổi, nhưng lại học cùng một lớp với cô. Cô không tin cái gì gọi là thần giao cách cảm, không tin cái gọi là sợi dây tình thân, nhưng sự thật, cô gặp Phương Nghi một cách tự nhiên, rồi tự nhiên chấp nhận cuộc sống của mình có thêm một cô bạn tốt.

Một dạo, cô cảm thấy năm xưa còn rất nhiều vườn mắc, cười cười hỏi Trần Khánh Minh: “Ngày đó, làm sao anh biết là Vương Mỹ Quân?”

“Em nghĩ ai cũng ngốc như em sao?” Anh gấp quyển tư liệu, ngồi tựa vào thành ghế. Bốn năm nữa lại trôi qua. Anh cũng không ngờ rằng, chính cuộc sống của mình lại có nhiều biến hóa như vậy. Trải nghiệm, cuộc sống, tất cả, tất cả cũng chỉ còn chôn vùi trong tuổi thanh xuân không mấy tươi đẹp ấy. Nhưng kết cục, anh và cô đều viên mãn bên nhau.

Ngày đó, là do anh thiếu chính chắn, thiếu suy nghĩ nên cuộc đời phải gặp nhiều bất trắc, sóng gió, song, cô lại là một phần sóng gió của anh.

Ngày đó, cô quá u muội, quá kiên định đẩy mối quan hệ đang được anh cô gắng nối lại, để rồi, sự thật mà cô không hề muốn biết lại phơi bày ra trước mắt. Làm cô đau khổ rất nhiều, về cha, về mẹ của mình, hai con người mà cô tự hào nhất đã nhấn tâm tước đoạt thứ hạnh phúc mà đáng ra cô gái dưới năm mộ kia phải có. Nếu như ngày đó không xảy ra, tất cả mọi chuyện chỉ còn là hư không, cuộc sống của cô cũng sẽ thanh thản hơn.

Tiếng dương cầm lại réo rất vang lên như khoảnh khắc họ bước vào tuổi mười tám năm đó. ANh cô độc, cô lãnh đạm, ngây ngô. Cả hai như những nốt nhạc hòa quyện vào mỗi tiếng đàn, như một bản tình ca vĩnh hằng mãi mãi khắc sâu vào không gian, vượt qua thời gian và vĩnh cửu trường tồn.

Hoàn chánh văn.

P/S: Mọi người đọc xong 25 chương rồi cho tğ ý kiến, có gì sau này rút kinh nghiệm

Thân.

25. Chương Ngoại: Liễu Phương Nghi

Ngoại:

Chương 26: Liễu Phương Nghi

Tôi là Liễu Phương Nghi, đây là cái tên mà bố Liễu đã đặt cho tôi ngay sau khi ông nhận nuôi tôi vào 28 năm trước.

Thật ra, cuộc đời tôi vô cùng ngắn ngủi, tôi chỉ sống được đến đây là cùng. Có người từng nói rằng, tại sao lại cứ đổ lỗi cho hoàn cảnh? Vậy tôi xin hỏi rằng, đã có ai cho tôi cái quyền được chọn hoàn cảnh để sinh tồn chưa?

Nói đến sinh tồn, tôi không khỏi cảm thấy nhói nhói trong lòng, mọi người biết không. Tôi, dù sao, cũng chỉ là một con người bình thường nhất trong tất cả mọi người. Nhưng tiếc rằng, đó là trước khi tôi mười lăm tuổi mà thôi.

Tôi vốn dĩ có một cơn ác mộng hằng đêm vẫn đeo bám, à không phải gọi là ký ức tâm tôi mới đúng. Trong những giấc mơ chập chờn lo sợ. Tôi không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe tiếng thét gào của mọi người. Họ nói, chết rồi, ông ấy đã chết, bố Mễ Anh đã chết rồi.

Lý Mễ Anh, tôi nghe hiểu, đó là tên tôi, bố thường gọi tôi là Mễ Anh, bố rất yêu tôi, lúc nào cũng ôm ấp tôi như một báu vật, nhưng chết, tại sao bố lại chết. Chết là gì?

Lúc đó, tôi chỉ là một đứa trẻ nhỏ hai tuổi, tôi gắng gượng đứng lên muốn xem, nhưng không được. Tôi làm không được bởi vì trước đó, tôi đã không ăn rất lâu, và khóc rất nhiều vì đói, nhưng mà, bố, mẹ tôi chẳng ai đối đãi đến tôi cả.

Sau đó, trong những đêm mờ mịt, tôi giật mình tỉnh giấc. Ngay cả khi đó là giấc mơ hay sự thật tôi cũng không hề phân biệt được.

Năm tôi 15 tuổi, một bà di ở huyện lẻ xa xôi lên thành phố thăm bố tôi, bà mới hay tin là ông đã mất từ rất lâu. Sau đó, bà tìm hiểu mọi chuyện và đến gặp tôi, nhằm mục đích đưa tôi về chăm sóc.

Nhưng mà, ở cái tuổi mới tập tễnh bước vào đời, tôi làm sao có thể chịu đựng những đả kích lớn như vậy. Bố Liễu không phải người sinh ra tôi? Đúng vậy, tôi thật sự rất hận những con người vô tâm kia đã sinh tôi ra rồi lại vô trách nhiệm bỏ rơi tôi giữa cuộc đời này.

Tôi bắt đầu đi tìm mẹ ruột của mình, bắt đầu xây dựng một gia đình ảo giác do chính tôi tạo nên. Sau đó, tôi được ở trong vòng tay ấm áp của mẹ, trong sự vỗ về dịu dàng của bố.

Rất buồn cười đúng không? Mười sáu tuổi, tôi mang theo tấm ảnh gia đình đến một mái trường mới. Nơi đó, tôi gặp được một cô gái, cô ta tất cả đều tốt. Gia đình, thầy cô, bạn bè, gần như là hoàn hảo, tôi thật sự rất đổ kỵ.

Cho đến một ngày, người phụ nữ đó xuất hiện. Bạn có biết cảm giác của tôi thế nào không? Là hân hoan, là hạnh phúc vỡ òa, nhưng nức cười là, bà ta chính là mẹ của cô gái kia, cô gái kém tôi hai tuổi.

Nói sao đây nhỉ? Lúc đó, tôi tìm mọi cách để bà ta biết thân thế của mình, tiếp cận bà ta và giành lại người mẹ mà mình đáng ra phải nhận. Nhưng kết quả thì sao?

Bà ta nói, tôi không phải con gái bà ta. Không phải ư? Là không thể chấp nhận được mới đúng. Lẽ nào bà ta không một chút thương tiếc tôi, là do tôi là đứa con gái bà ta cùng gã bố nghèo hèn của tôi sinh ra, cho nên việc chấp nhận tôi làm bà ta cảm thấy xấu hổ ư?

Đau! Lần thứ hai trong cuộc đời tôi cảm giác được mọi thứ xụp đổ trong chốc lát, đau lắm. Mẹ!

Hóa ra Lý Mễ ANh tôi chưa bao giờ có được sự chào đón trong cuộc đời này. Kể từ ngày hôm đó, tôi không còn ôm mong ước hảo huyền kia nữa.

Tôi yên lặng chịu đựng sống hết ngày tháng. Cho đến một ngày, bà ta lại xuất hiện và nói rằng tránh xa con gái bà ta ra, không được làm vậy bần nó.

Tôi cam tâm sao? Nếu cứ nhẫn nhịn thì mẹ nó, tôi là một đứa ngu xuẩn mẫu mực rồi.

Vậy là hôm đó, tôi hẹn bà ta đến tầng hầm của căn nhà cũ, sau này là cô nhi viện. Nơi đó chứa đựng nỗi đau lớn nhất của cuộc đời tôi.

19 tuổi. Tôi tự tay đánh chết người mẹ ruột của mình, giấu xác bà trong tầng hầm suốt một thời gian dài. Cảm giác ra sao nhỉ? Tôi không nhớ rõ nhưng khi hồi tưởng lại, ngày đó, dường như vừa đau vừa hận.

Cô gái kia rơi vào bế tắc, vậy thì làm sao chứ? Cuộc đời cô ta là vì sao may mắn, cô ta gục ngã, bên cạnh có Trần Khánh Minh che chở, kéo cô ta đứng dậy bước tiếp.

Nức cười nhất là, chàng trai đó chính là vị hôn phu mà bố Liễu đã chọn cho tôi.

Sau đó, rất lâu, rất lâu, anh ta lại trở về, nhưng người bên cạnh anh ta lần này lại là cô gái đó. Tôi ư? Đúng vậy, tôi tìm cách phá hoại họ. Tôi đã hợp tác với Dương Kiến Đình lật đổ anh khi biết rằng, ông ấy không phải bố ruột của anh. Như vậy sau này, anh sẽ có thể đến bên cạnh tôi, lúc đó, tôi sẽ toàn tâm toàn ý giúp anh gây dựng sự nghiệp nhưng tôi lại làm to đến vậy.

Đó là cái bẫy của tôi, nhưng cuối cùng, tôi lại cam tâm nhảy vào hố mà anh đào sẵn. Rất lâu, rất lâu nữa, mục đích không thành, tôi đành ra tay với Hoàng Phong, một tên vô dụng điên cuồng. Cứ nghĩ Hoàng My chết là có thể ép họ vào đường cùng nhưng Trần Khánh Minh lợi hại đến mức không tưởng, hắn có thể một tay lật lại ván cờ, còn xoay chúng tôi đến chóng mặt.

Hai lần thất bại, tôi bỗng dưng cảm thấy hẫng và tôi, cùng một loại người. Nhưng mà, trên đời này, không ai được phép hơn tôi, vượt qua tôi cả, hắn cũng không ngoại lệ.

Tôi lật bài ngửa với hắn, đầu tiên là loại bỏ Dương Kiến Đình bằng cách mượn tay hắn xử lý ông ta, nhưng may mắn thật, người lãnh hậu quả đầu tiên lại là hai người đàn ông ngoài cuộc kia. Sau đó, tất nhiên ông ta cũng không được phép sống.

Còn một người nữa, là Vương Mỹ Quân, con bé này ngu xuẩn đến mức tôi phải cảm thán mà thốt lên. Nhưng mà đôi khi cũng được việc. Kể vô dụng như nó thì tốt nhất đừng ở bên cạnh tôi.

Hàn Ngọc. Tôi hận cô ta. Năm lần bảy lượt cướp đi hạnh phúc của tôi. Tôi định giết cô ta từ rất lâu rồi, nhưng lại không tìm được cơ hội.

Không ngờ ngày đó, cô lại đến tìm tôi. Lợi hại thật, bí mật của tôi bị cô ta phanh phui bết nhè. Nhưng mà sau đó, cô ta lại không giống bà ấy, không chết dưới tay tôi.

Buồn cười thật đấy, sau đó, tôi bị tống vào tù, ngày ngày nhìn thời gian trôi đi, sau đó, và sau đó tôi phát điên rồi kết thúc cuộc đời mình.

Nếu hối tiếc, thì tôi chỉ có duy nhất một điều rằng tại sao tôi lại lựa chọn sinh ra trong cuộc đời này. Nếu đã để tôi tồn tại như vậy tại sao lại bắt tôi sống trong đau đớn như vậy?

Không công bằng, ông trời đúng là không công bằng.

Vì vậy, tôi mệt mỏi, tôi muốn kết thúc để thoát khỏi cái thế giới đầy rẫy những đau đớn mà chỉ dành cho tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-duong-cam>